DISCONTINUUM

141

Cristian Cârstoiu
DISCONTINUUM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CÂRSTOIU, CRISTIAN
Discontinuum / Cristian Cârstoiu. - București: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-45-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: **Cristian Cârstoiu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-45-3

CRISTIAN CARSTOIU

Discontinu

Editura PAVCON
București, România, 2022

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:
1944 Ein Freak - F. Purluca • 4 nuvele fantastice - I.L. Caragiale • A doua Lună a Pământului - M.L. Goga • Adam - D. Botgros • Alte istorii interzise - O. Petcu • Amintirile unui sefist part-time - V. Bugariu • Antologiile CSF • Apocalipsa după Darwin - G. Lazăr • Apophis - F. Haidamac • Aripile Albastre - A. Borlan • Artefactul - M.L. Goga • Artificial - Cornel Bălan • Aurul beznei - C. Ghidoveanu • Avatarii faraonului Tla - M. Eminescu & A. Cărășel • Blestemul celor patru fantome - F. Purluca • București 2058 - R. Grant • Călărețul, mâna, calul - O. Petcu • Can și Ideea - V. Martin • Casa din altă viață - M. Pospai • Casa fără cărți - R. Bretin • Castelul - A. Antonie • Catedrala lingurilor - P. Tofilescu • Bacteria nemuririi - A. Cărășel • Cârligul spațial - A. Cărășel • Poarta mânturii - A. Cărășel • Cealaltă regină - A. Trușcă • Cetiți-le noaptea -1. Minulescu • Cineanimația SF - B. Mihăilescu • Colivia sufletelor - B. Velimirovici • Colivia umbrelor - B. Velimirovici • Confesiunile Omului-câine - F. Giurcă • Conspirația apei - C. Murgan • Cumulonimbus pe cerul Atlantidei - A. Cărășel • Curtezana onestă și astrologul - V. Bugariu • De ce tac civilizațiile extraterestre - D. Farcaș • De la biți la extratereștri - D. Farcaș • Decadența sufletelor noastre - C. Murgan • Deocamdată... enigme - D. Apostol • Dialogul păsărilor - L. Tarko • Dicționar de enigme și mistere - A. Cărășel • Dincolo de gratiile coliviei - B. Velimirovici • Dinosauria - D. Apostol • Dragonul fără aripi - S. Someșan • Drum mortal spre Tijuana - S. Nină • Efectul Metamorphis - F.

PROLOG

Provincia Manitoba din Canada era de o frumusețe aparte în acea perioadă a anului, culorile toamnei în nuanțe de galben, portocaliu sau roșu abia mai lăsând câte un petic verdelui coniferelor, din loc în loc. Ocupanții SUV-ului luxos verde-închis cu geamuri fumurii, care se îndrepta în viteză spre est, pe Bulevardul Richmond din Brandon, n-aveau însă ochi pentru peisaj. Odată ce ajunse la capătul drumului, aproape de râul Assiniboine, mașina viră scurt la dreapta, iar după încă vreo 300 de metri lăsă în urmă depozitele companiei Chemtrade Chemicals Canada și pătrunse în curtea spațioasă. Două clădiri se înfățișară privirii - una relativ nouă, mai mică, și un hangar destul de părăginit, care în trecut fusese folosit, cel mai probabil, ca depozit.

Scrâșnetul cauciucurilor pe pietrișul mărunt încetă când mașina ajunse în dreptul construcției celei noi. Deasupra ușii atârna o pancartă pe care se putea citi, pe fond galben-ocru: „Atenție! Se lucrează - casca de protecție este obligatorie!"

Patru bărbați coborâră în același timp, trei dintre ei îmbrăcați aproape la fel, cu jachete groase, negre, jeanși, căciuli și bocanci. Al patrulea, făcând notă discordantă, purta un palton lung, pantaloni de stofă și o pălărie care aducea, de departe, cu a personajului Indiana Jones.

Fără să scoată vreun cuvânt, se grăbiră să intre la căldură. Era abia începutul lui noiembrie, dar frigul iernii începea deja să se facă simțit. Deși nu ninsese, în nopțile precedente temperatura scăzuse la -10°C, iar peste zi soarele nu mai avea puterea să încălzească atmosfera.

Șoferul o luase deja înainte, deschizând ușa și ținând-o pentru ceilalți. După el păși înăuntru bărbatul cu pălărie, urmat la mică distanță de tovarășii săi.

Dacă exteriorul clădirii nu ieșea cu nimic în comun, înăuntru aspectul se schimba complet. Spațiul era dotat cu mobilă nouă, computere de ultimă generație, cu monitoare mari, iar în spate se zărea un birou cu pereți de sticlă.

— Impresionant, trebuie să recunosc! exclamă fluierând admirativ individul cu pălărie, în timp ce-și scotea mănușile pentru a da mâna cu singurul individ aflat înăuntru.

— Domnule Green, am onoarea! Ați călătorit bine? răspunse acesta, aplecându-se ușor în semn de respect.

— Da, Cornelious, mulțumesc de întrebare. Fără peripeții. De niciun fel! specifică el, zâmbind cu subîn-

țeles. Deci, cum stăm? vru el să știe, în timp ce-și așeza pălăria pe un birou liber. Iși scoase tacticos mănușile din piele neagră și își masă ușor tâmplele, trecându-și degetele îngrijite prin părul încărunțit pe la urechi.

— Suntem gata. Probele preliminare sunt foarte promițătoare, iar softul prototipului e deja actualizat. Dar, asa cum am zis, e doar o versiune de laborator.

Comelious tăcu, lăsându-1 pe dl. Green să preia discuția.

— Aș putea să-l văd? Adică, e operațional? zise acesta după o scurtă pauză.

— Bineînțeles! confirmă Comelious zâmbind si, cu un gest larg, îl invită în sala din spate.

Odată ce micul grup intră în încăpere, lumina se reduse și pe ecranul care acoperea un perete întreg fu proiectată o imagine statică dintr-un hangar luminat de tuburi fluorescente. In mijloc se afla un dispozitiv de aproximativ o jumătate de metru înălțime, susținut pe un suport. Aparatul era constituit din două subunități paralelipipedice montate una în fața celeilalte, având în mijloc o deschidere inelară. Un termometru digital, aflat la marginea imaginii, arăta temperatura ambiantă: -34°C.

Dl. Green zâmbi și făcu un scurt comentariu despre „congelatorul care-l costase aproape patru milioane de dolari", înainte de a se așeza comod pe scaunul din centrul sălii. Ceilalți râseră politicos, fără să reușească totuși să risipească tensiunea din încăpere. Cu toții

erau conștienți de miza experimentului la care urmau să participe.

— *Engage!* făcu șeful, imitând vocea și gestul din mână al căpitanului Picard din serialul StarTrek.

Fără să mai zică nimic, Comelious se aplecă asupra laptopului din fața lui și începu să introducă o serie de comenzi la tastatură. Nu se întâmplă nimic vreme de aproape un minut, dar fața lui Comelious nu trăda nicio urmă de ezitare. In cele din urmă, lumina începu să pâlpâie, iar spectatorii putură observa pe ecran o mică pată întunecată formându-se în dreptul echipamentului, care luă apoi forma unui vârtej micuț, înainte să dispară, câteva secunde mai târziu.

In sală se coborî o liniște adâncă. Nimeni nu spunea nimic, toți așteptau reacția D-lui Green.

— Fă-mă să înțeleg exact la ce am fost martor! spuse acesta într-un târziu. Nu prea seamănă cu ce mi-am imaginat eu...

Comelious se întoarse lent, rotindu-și scaunul, puse coatele pe masă și își împreună degetele mâinilor într-o piramidă.

— Avem dovada că teoria este corectă. Voi descărca imediat parametrii înregistrați, pentru confirmare, dar sunt sigur că vor fi în aceeași plajă de valori cu măsurătorile pe care le-am făcut în ultimele două săptămâni. Cel mai important este că am obținut un set de valori stabile, în mod repetat și predictibiL Acum putem trece la următoarea etapă a proiectului.

— Cât timp estimezi că e nevoie pentru asta? se lăsă pe spate Dl. Green, în timp ce puse întrebarea.

— Realist? Cel puțin un an și jumătate. Poate chiar doi, răspunse Cornelious privindu-1 în ochi pe șef.

Dl. Green nu reacționă, lăsându-se pradă gândurilor. Intr-un târziu, vorbi cu voce calmă:

— Sincer, mă așteptam să dureze mai puțin. Dacă zici că prototipul e actualizat și e doar o chestiune de scalare la o dimensiune mai mare...

întrebarea nerostită era clară pentru toată lumea.

— Nu e atât de simplu. Faza următoare a proiectului implică mai mult decât o unitate la dimensiunea nominală. E vorba, în primul rând, de faptul că n-avem în spate un set de ecuații solide. încă mergem pe bâjbâite. Luăm în calcul datele experimentale și reluăm simularea. Am făcut doar cinci determinări, iar cu aceasta de acum, șase. De-abia am definit marjele de referință. Probabil că ne mai trebuie încă cincizeci, poate o sută, nu știu, până să facem suficiente corelații încât să anticipăm corect valorile câmpului. După aceea trebuie să gândim designul echipamentului - măcar două luni, dacă nu vom avea surprize. Apoi, execuția - să nu uităm că nu sunt multi cei care au ca- pacitatea de a face un astfel de echipament, cu rigurozitatea și precizia care ne trebuie nouă. Să zicem... încă șase luni. Deci, iată că abia peste im an, dacă totul merge ceas, putem vorbi de debutul celei de-a treia faze.

— Da, ai și tu dreptate. Și cum așa ceva n-a mai făcut nimeni, niciodată, regula e că vor apărea tot felul de probleme pe parcurs. Hai să ne stabilim o dată orientativă peste un an și șase luni de-acum încolo. E fezabilă?

Cornelious își țuguie buzele, ezitând să răspundă.

— Mai e o problemă, zise el după ceva vreme. Și chiar nu știu cum am putea s-o rezolvăm.

Dl. Green ridică întrebător din sprâncene. Cornelious își sprijini bărbia pe degetul mare, cu arătătorul arcuit acoperindu-i buzele de parcă voia să oprească vorbele care ieșeau. Realizase că mai era un obstacol »
abia cu două zile în urmă și nu avusese timp să găsească o soluție. îl știa îndeajuns de bine pe Green ca să-și dea seama că era genul de om căruia îi plăcea ca atunci când exista o problemă, să i se ofere și câteva opțiuni din care să aleagă. Dar el n-avea nimic pregătit.

— Deși încă n-am făcut calculele exacte, nu cred că există un spațiu suficient de mare și condensatoare suficient de puternice încât să răcească mediul la -30°C. Dacă păstrăm proporțiile, ar fi un hangar mai mare decât cel în care se asamblau rachetele Saturn V.

— Suntem în Canada, pentru numele lui Dumnezeu! Iarna e frig de la natură. Facem experimentul afară, peste două ierni de-acum încolo. Mergem undeva în țara eschimoșilor, prin Yukon și n-avem nevoie de ni- ciun congelator.

Surprinși, atât Dl. Green cât și Cornelious se întoarseră către cel care vorbise. Era Albert, șoferul.

— Albert, ideea ta nu e rea deloc. Dar deloc. însă nu putem face asta în Canada, din păcate. Există niște... să le spunem, conflicte de interese despre care n-ai cum să știi, spuse Dl. Green pe un ton ușor condescendent.

— Alaska, atunci. Că doar n-o să ne ducem tocmai la ruși cu mantocăria.

» ♦

Albert, fără îndoială, era genul de individ care nu dădea doi bani pe protocoale și politețuri. Bine clădit, cu o alură de gladiator din antichitate, era omul bun la toate al lui Comelius. Acesta îl scosese dintr-o mare belea în care intrase în urmă cu niște ani, iar acum ma- tahala îl răsplătea cu o loialitate necondiționată, ca a unui câine de pază.

— Nu. Nu vreau să facem nimic pe teritoriu american. Am... motivele mele. Și ai dreptate, nici la ruși nu ne putem duce. Ca urmare, va trebui să vedem cum facem cu acel megacongelator de care ziceai.

— Ar mai fi o posibilitate. Evităm și conflictele de interese și pe cele... politice. Doar partea logistică ar fi ceva mai dificil de gestionat, dar nu se compară nici pe departe cu proiectarea și construcția unei astfel de clădiri.

Cel care vorbise acum era unul dintre bărbații care-1 însoțeau pe Dl. Green. Ceilalți se întoarseră către el, dornici să afle mai multe. Un pic mai corpolent, dar având aceeași culoare a ochilor și părului, fratele mai tânăr al D-lui Green rosti doar două cuvinte:

- Polul Sud!

UNU

Big K păși în sala principală cu un zâmbet mare pe chip. Se îndreptă direct către biroul lui Ethan. Era oarecum neobișnuit, deoarece, de obicei, Big K își suna oamenii sau le trimitea mesaje prin e-mail atunci când voia să le vorbească. Atitudinea sa de astăzi era foarte diferită de cea din ultimele săptămâni.

— Bună dimineața, Ethan! Cum te simți azi?

— Sunt bine. Și se pare că și tu ești bine! răspunse Ethan Mackenzie, cu o privire curioasă pe chip.

Big K zâmbi și îl bătu pe umăr.

— Te-ai prins! Am primit finanțarea, omule! exclamă el cu glas puternic, încât să poată fi auzit de toată lumea.

Leopold Karjinski, supranumit cu afecțiune Big K, era „tatăl tuturor". Era unul dintre cei mai cunoscuți radioastronomi si sub conducerea sa Observatorul ♦ Belina Peak, din Arizona, primise multe premii și recunoașteri pentru rezultatele echipei. Toată lumea știa, totuși, că partea cea mai provocatoare a slujbei lui Big K nu avea legătură cu cerul, ci era foarte „pământească" - altfel spus, banii. Finanțarea Observatorului

devenise cea mai presantă sarcină a lui Big K din ultimii ani. Factorii de decizie își schimbau frecvent prioritățile, iar Big K era unul dintre puținii oameni care puteau deschide anumite uși în birourile din Washington, DC.

Cu câțiva ani în urmă, într-o întâlnire de echipă, spusese:

— Ascult cerul si nimeni nu vorbește. Vorbesc cu 1 »
congresmeni și nimeni nu ascultă.

Adevărul era că îți trebuia, într-adevăr, un discurs foarte bun pentru a-l face pe un senator american să susțină un proiect de mai multe milioane de dolari, pe o durată de patru ani, pentru a realiza o imagine rezonabilă a unei găuri negre aflate la 20 de milioane de ani-lumină, în comparație cu finanțarea cercetării pentru tratamentul bolii Alzheimer sau a automobilelor electrice. Asa că, din când în când, trebuia să călătorească la Washington, să se întâlnească acolo cu niște oameni-cheie, să se laude cu realizările pe care le avuseseră la Observator sau să vorbească la o ședință » »
publică organizată de Institutul Smithsonian.

La auzul veștilor sale, toți cei prezenți se bucurară zgomotos. Știau că e vorba despre joburile lor, până la urmă. Nu există prea multe oferte de muncă pentru radioastronomi și dacă finanțarea proiectelor lor s-ar fi încheiat, atunci majoritatea ar fi trebuit să-și găsească de făcut altceva decât erau calificati. Si, desigur, pe bani mai puțini.

Cu toate acestea, munca lui Ethan Mackenzie nu era în pericol. Ethan era șeful Departamentului Tehnic al Observatorului din Belina Peak. Nu era astronom, ci inginer IT. Unul chiar foarte bun, specializat în protocoale de rețea foarte căutate, așa că și-ar fi putut găsi relativ ușor un loc de muncă în altă parte, dacă ar fi fost cazul. Nu voia, însă, să părăsească Belina Peak. Se bucura de echipă, de munca sa și de faptul că iubita lui, Meagan, era acolo. Ea îi mărturisise, în trecut, că nu dorește să părăsească Arizona și acum era pe cale de a-și îndeplini visul, de a deveni profesoară la un liceu destinat nativilor americani.

Astfel că, din aceste motive, Ethan era preocupat la fel de mult ca ceilalți de siguranța locului său de muncă. Iar asta însemnase, printre altele, înscrierea Observatorului Belina Peak într-un proiect de anvergură, pentru ca acesta să primească finanțare. Asta era marea realizare a lui Big K.

— E oficial. Vom face parte din MANTRA. Vă voi oferi mai multe detalii în cadrul ședinței de lunea vii-
1 *
toare, dar deocamdată suntem pe calea cea bună.

MANTRA însemna „Multi-Array NeTwork Research Alliance", un proiect de cercetare globală născut din cenușa succesului adus de proiectul EHT „Event Horizon Telescope". în 2017, după ce se făcuseră înregistrările, multe dintre radiotelescoapele utilizate fuseseră demontate pentru a face loc unei noi generații; tehnologia avansa într-un ritm extrem de rapid, iar

durata medie de viață a echipamentelor era de cel mult patru ani. Și fiindcă nu toate radiotelescoapele erau modernizate în același timp, existau deseori probleme cu sincronizarea capabilităților a patru sau cinci locații care făceau parte din același proiect.

Așa că MANTRA trebuia să continue cercetarea spațiului bazându-se pe realizările extraordinare ale echipei EHT. Urmau să exploreze mai multe direcții noi, aflate pe lista de așteptare, dar mai aveau nevoie de încă trei, poate patru ani, până când noul proiect avea să fie gata pentru a putea oferi ceva concret marelui public.

— Ethan, trebuie să vorbim. Poți veni la mine în birou după prânz?

Biroul lui Big K era neașteptat de simplu. Câteva cărți pe un raft, un glob pământesc de mari dimensiuni și câteva imprimeuri pe pânză, cu artă spațială, atârnate pe pereți. Un sistem audio Bose, ale cărui boxe cu aspect futurist flancau spațiul de lucru, trăda pasiunea lui Big K pentru muzică. Când Ethan intră, îl găsi pe Leopold cufundat în universul lui din spatele monitorului imens, apăsând din când în când câte o tastă sau făcând click cu mouse-ul, învăluit de ritmuri de jazz. Fără să ridice privirea, îl invită cu un gest larg pe Ethan să se așeze. Purta ochelari subțiri, fără ramă,

așa încât aproape că nu se observau și reflexia ecranului în lentile îi dădea un aspect straniu, ca al unei ființe supranaturale cu ochi fosforescenți, din filmele SF de serie B. Un minut mai târziu, împingând tastatura deoparte, Big K se întoarse spre Ethan, inspiră adânc și, privindu-1 în ochi, începu să-i vorbească cu voce blândă:

— Participarea Observatorului Belina Peak la proiectul MANTRA a venit cu câteva... constrângeri. Limitările financiare sunt doar o parte a problemei. Nu am obținut întreaga finanțare pe care o așteptam. Faptul că proiectul EHT a fost capabil să obțină astfel de rezultate cu un buget relativ mic, a pus o presiune foarte mare asupra comunității astronomice pentru a obține mai multe cu mai puțin. Pare o reclamă, nu-i așa?

Ethan nu spuse nimic. Big K făcea uneori un ocol lung pentru a-și explica gândurile și trebuia să fie precaut, pentru a se asigura că îl urmărește îndeaproape. Undeva, în discursul său, erau ascunse informații pe care trebuia să și le amintească mai târziu.

— Deci, unul dintre lucrurile asupra cărora am convenit la întâlnirea noastră din Boston, săptămâna trecută, a fost să utilizăm în comun resurse și să evităm concedierile în echipele noastre. Nu vrem să punem pe nimeni pe liber, dar trebuie să lucrăm mai mult cu aceiași oameni. Așadar, deși există unele poziții deschise în celelalte observatoare, deocamdată la noi va fi înghețată angajarea de personal nou. Vom lucra cu

mai mulți stagiari și vor fi mai puține burse pentru doctorate. Iar întreținerea de rutină va fi făcută de » echipe din mai multe observatoare. Așa *că,* aș avea nevoie să-mi spui cine din echipa ta poate fi detașat pentru a lucra într-un alt centru, să zicem, două din opt săptămâni, cine poate conduce o echipă mixtă aici și cine îți poate ține locul, dacă trebuie să conduci o echipă de teren.

Ethan nu zise nimic o vreme. O mie de gânduri îi curgeau prin minte. Viața sa liniștită la Belina Peak părea să devină altceva acum. Zâmbi, amintindu-și vechea zicală: „Fii atent ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să ți se întâmple". Cu doar două luni în urmă, în timpul evaluării anuale a performanței, îi spusese lui Big K că se simte „blocat", că atinsese apogeul carierei sale în Observator. Nu era posibil să devină directorul general al Centrului, întrucât nu era astronom; din punct de vedere profesional, era suficient de provocat pentru a-și menține abilitățile în formă și, cu siguranță, o echipă mai mare pentru ca el să o conducă n-ar fi fost ceva care s-ar fi putut întâmpla în viața aceasta. Până acum. întrebarea pe care și-o punea era dacă era sigur că asta era ceea ce voia cu adevărat? O slujbă liniștită, de la 9:00 la 17:00, mai strânge un șurub aici, mai actualizează un software acolo, mai frige la grătar niște hamburgeri în weekend, plus doi- trei copii alergând prin curte, peste câțiva ani de-acum încolo...?

Situația stranie, din urmă cu câțiva ani, cu Ashley Jefferson, reprezentase o schimbare bruscă a unei vieți și a unei slujbe de rutină în cea mai mare parte. Mai ținea legătura, ocazional, cu Nick Hudson, agentul NGA însărcinat cu acea anchetă, care părea să aibă parte de o viață mult mai palpitantă. Dar Ethan știa sigur că nu acesta era tipul de viață pe care și-l dorea pentru sine. Deci, care ar fi fost opțiunile sale?

— Sigur. îmi dau seama de circumstanțe, zise el. O să-ți fac niște propuneri până mâine la prânz. Trebuie să vorbesc si eu cu oamenii. Este OK asa?

Se pregăti să se ridice, crezând că Big K terminase. Acesta îi făcu însă un gest cu palma, indicându-i că mai erau si alte lucruri de discutat. ♦

— Da, e bine. Acum, despre tine. Tot mai vrei să adaugi un pic de... aventură carierei tale? chicoti Leopold ușor, ca un părinte care urmărește reacția copilului când primește un cadou frumos ambalat.

— De ce am sentimentul că intenționezi să mă trimiți două săptămâni la Observatorul din Hawaii? îl tachină Ethan.

— De fapt, chiar la asta mă gândeam! arcui Big K sprâncenele la auzul întrebării. Apoi continuă: Uite care-i propunerea. Luna viitoare vor veni noile controlere pentru rețeaua principală. Sunt cele care vor fi folosite de MANTRA. Instalarea lor necesită o echipă specializată, deoarece sunt foarte sensibile și sofisticate. Te-am propus să conduci această echipă. Econo-

misim foarte multi bani dacă avem aceiași oameni J♦ care să facă aceeași muncă de patru ori, în loc să avem patru echipe diferite. Ești opțiunea de top pentru această poziție.

Ethan știa că există multe aranjamente de care trebuia să aibă grijă, în privința echipelor participante; fiecare voia să aibă rolul principal și erau multe orgolii personale la mijloc, mari cât casa. Așa că, pentru a face pe toată lumea fericită, liderul echipei pentru fiecare proiect și, mai precis, pentru fiecare misiune, fusese rezultatul unor negocieri intense între șefii Observatoarelor. Din Belina Peak se părea că Big K renunțase la întâietatea științifică, dar dorise să își lase am- prenta pe proiect folosind expertiza tehnologică a echipei sale. Deci, acesta fusese compromisul pe care trebuise să-l facă, își zise Ethan în gând, pentru ca Observatorul lor să participe la proiect. Și o făcuse pentru mai puțini bani decât sperase și cu mai puțină glorie științifică la sfârșit.

» J ♦

— Ei bine, plaja din Oahu nu sună așa rău, la urma urmei. Cât durează detașarea? Pot s-o iau pe Meagan?

Ethan știa că cel mai bun moment de a obține ceva

» ,

în plus, în orice negociere, este momentul inițial. Dar era perfect conștient că și Leopold știa asta - doar de la el învățase.

— încă n-am elaborat calendarul detașărilor. Tre- buie, mai întâi, să primim echipamentul nostru aici și până când ajunge, trebuie să te familiarizezi cu fiecare

șurub. Tu ești tipul tehnic, ai înțeles? Vom avea pe cineva de la NCO și de la JCMT care să vină aici, să lucreze împreună cu tine. După aceea, veți merge la celelalte locații pentru a instala echipamentele acolo.

Ethan știa că NCO - Observatorul Californiei de Nord - era noul proiect care se dezvolta în California, pentru a înlocui telescopul CARMA. Citise într-un buletin informativ că după închiderea și demontarea tuturor antenelor, locația inițială era acum reîmpădurită, conform înțelegerii cu autoritatea forestieră. CalTech achiziționase un teren diferit în nordul Californiei, iar noul observator urma să fie complet operațional până la finalul anului. JCMT, Telescopul James Clerk Maxwell, era cel din Hawaii. Un radiotelescop versatil, pe vârful Mauna Kea, operat în prezent de o echipă de oameni de știință din Taiwan, era o bijuterie tehnologică dotată cu un corelator cu 16 canale și până la 1,8 GHz lățime de bandă, ceea ce îl făcea o parte crucială a proiectului MANTRA.

Ceva nu ieșea, însă, la socoteală.

— Care e al patrulea? făcu el. Ai spus că-s patru locații, nu? Avem, deci, Arizona, California, Hawaii si... care e cea de-a patra? numără Ethan pe degete.

Big K se întinse, atingând cu vârful degetului partea de jos a globului pământesc de pe biroul său.

— SPT, răspunse el sec.

"A A A

— Te duci... unde?! Polul Sud? îți bați joc de mine?

Vocea lui Meagan nu era supărată, nu striga, era doar șocată.

— Mai întâi mergem în Hawaii. Această parte ai ratat-o, încercă Ethan s-o înveselească.

— E periculos acolo? întrebă ea cu jumătate de gură.

— Ei bine, nu văd nimic periculos să stau culcat pe plajă, cu o mărgărită rece de la gheață de-o parte și cu tine de cealaltă, continuă Ethan pe același ton.

— Of, scutește-mă cu glumele tale! replică Meagan, ca trezită din transă. Trebuie să știu cât de riscant este să mergi la Polul Sud, dacă vrei să fiu foarte exactă!

— Ei bine, nu ai, practic, motive să-ți faci griji. Cu siguranță e mult mai frig decât iama în Arizona. N-o să pot purta șlapi, chicoti bărbatul, dar fața serioasă a lui Meagan spunea clar că nu era momentul să glumească. Există norme și proceduri foarte clare și, sincer, n-am auzit de niciun eveniment semnificativ în care cineva să fi fost rănit în vreuna dintre misiunile în Antarctica, în ultimii 15-20 de ani. Știi, este o aven- tură, indiferent cum ai spune-o. Uite, pot să spun „nu", dar, cumva, îmi doresc asta. Știi la ce mă refer... As dori să merg acolo, de dragul aventurii!

— Te iubesc, știi asta, șopti Meagan, suspinând. Și mai știu că ai visurile tale, obiectivele tale si nu vreau să spui prietenilor, peste douăzeci de ani de-acum încolo, „măi băiete, aș fi putut să merg la Polul Sud în tinerețe, dar nu m-a lăsat femeia". Du-te! Fă-ti treaba!

Dar ai grijă să nu te mănânce vreun urs polar. Am nevoie de tine înapoi întreg și nevătămat!

Vocea ei schimbase tonul și Ethan putu vedea scânteierea unei lacrimi lucind la colțul ochiului. O luă în »

brațe drăgăstos și ea își așeză capul pe umărul lui. îi putea simți aroma delicată a părului negru și lucios, de indiancă. Meagan provenea dintr-un trib nativ din Arizona și era mândră de originile ei. Ethan își dădea perfect seama ce însemna pentru ea faptul că el urma să plece în Antarctica într-un viitor nu foarte îndepărtat. La urma urmei, abia acum începea să conștientizeze ce avea să însemne și pentru el acest lucru.

O prinse de umeri și, privind-o în ochi, îi zâmbi afectuos:

— La Polul Sud nu există urși polari. Doar pinguini. E drept, unii sunt chiar mari... - și începu să meargă prin casă imitând pașii de pinguin.

Ea izbucni în râs si îsi sterse lacrimile cu dosul mâi- » » »

nii. Se ridică și se duse în bucătărie, să pregătească cina. Ethan o urmă, își luă o bere din frigider și se rezemă tăcut de masă.

— Cât timp o să fii plecat? Mai vine cineva cu tine? întrebă ea, în vreme ce tăia niște roșii pentru salată.

— Nu știu, deocamdată, alte detalii. Dar știu că te iubesc și deja mi s-a făcut dor de tine, deși n-am plecat nicăieri.

— Hai, du-te și schimbă-te. Masa o să fie gata în zece minute.

îl săruta din vârful buzelor și-l urmări cu privirea cum se îndreaptă spre dormitor. Se îndrăgostise de el la prima vedere, când vizitase Observatorul de la Belina Peak împreună cu copiii de la școala unde făcea practica pedagogică, în urmă cu trei ani. Bărbatul înalt și bine clădit, cu păr șaten și ochi verzi, care le fusese ghid, se prezentase ca fiind „omul care mai strânge im șurub pe ici, pe colea" și tot ce putuse gândi era că i-ar fi plăcut foarte mult să o strângă și pe ea în brațe. Trebuise să dea dovadă de multă stăpânire de sine pe durata vizitei, iar la sfârsit, când îi strânsese mâna si-si luase la revedere, remarcase că n-avea verighetă. îi zâmbise cât mai șăgalnic cu putință, mulțumindu-i pentru amabilitate și spunându-i că speră să-l mai întâlnească. Spre marea ei surpriză, chiar a doua zi Ethan o așteptase la școală, cu un buchet mare de flori în mână.

— Nu știu dacă ai pe cineva, poate o să-ți faci o impresie greșită despre mine, dar ieri, când ai vizitat Observatorul, am știut imediat că vreau să te mai văd! îi spusese el pe nerăsuflate.

Acum, după atâta timp, se iubeau chiar mai mult. Relația lor avusese parte de tot felul de provocări, mai ales pentru că în primii ani se văzuseră destul de puțin. Ea locuia pe atunci în Phoenix și el aproape de Observator, iar din cauza distantei se întâlneau numai în weekend. între timp ea terminase pedagogia și se pregătea să-și susțină doctoratul, urmând să predea

la un liceu unde majoritatea elevilor proveneau din familii de amerindieni. Acum locuiau împreună de mai bine de un an și viața lor avea toate caracteristicile unei familii americane obișnuite, cu joburi normale și weekenduri petrecute cu familia sau prietenii, ieșiri în natură și petreceri ocazionale asezonate cu fripturi și bere. Meagan se aștepta ca Ethan s-o ceară în căsătorie cât de curând, ea urma să zică „Da" și să facă copii, în anii următori. Insă faptul că Ethan părea atât de încântat de ideea călătoriei în Antarctica o pusese pe gânduri. Lăsând la o parte episodul cu nebuna de Ashley și ciudata ei poveste despre Noopali, Ethan nu părea deloc genul predispus la aventuri; era în mod clar tipul casnic, de bărbat așezat la casa lui și pentru care Polul Sud era doar un punct pe hartă, nu o destinație de bifat în cursul vieții. > >

Un gând îi trecu prin minte, în timp ce scotea farfuriile din mașina de spălat vase. Știa suficient de multe despre bărbați încât să-și dea seama că era posibil ca Ethan să se teamă, de fapt, de o viață de rutină. Cariera lui mersese în linie dreaptă după ce terminase facultatea și jobul de la Observator era o fundătură profesională. Realiza și el, cu siguranță, acest lucru și odată cu responsabilitățile pe care le-ar fi adus viața de familie, următorii douăzeci și cinci de ani până la pensie ar fi fost o repetare obsesivă a anului de dinainte, diferența fiind făcută de semnele de pe tocul ușii menite

să măsoare înălțimea copiilor, iar mai târziu, de riduri și firele albe de păr.

Poate acesta era, de fapt, motivul pentru care Ethan amânase s-o ceară de nevastă. Puse pe masă două farfurii albe, cu un desen dantelat pe margine și așeză tacâmurile și două pahare exact când cronometrul cuptorului o anunță că friptura e gata.

Ethan apăru și el, adulmecând ca o pisică flămândă.

— Ce-ai gătit bun? vru el să știe, în timp ce deschise dulăpiorul unde se aflau sticlele de băutură.

— Astăzi, pui la cuptor. în Arizona la supermarket nu aveau pinguini, îi răspunse ea chicotind.

Se împăcase deja cu gândul că pentru Ethan drumul până la altar trebuia să facă un ocol prin țara ghețurilor veșnice.

— Cred că merge un Pinot Gris. Ce zici? făcu el și, fără să mai aștepte răspunsul ei, scoase tirbușonul din sertar.

— Zic că te iubesc. Și mai zic că mi-e o foame de lup.

Tăie două bucăți de came din tavă, le puse în farfurii, se așeză în fața lui Ethan și duse la buze paharul cu vin. Sorbi o înghițitură mică și, privindu-1 galeș, îl întrebă:

— Deci, când mergem în Hawaii?

Pe chip îi înflori un zâmbet, obișnuită cu ideea că el avea să se ducă la capătul lumii, în aventura vieții lui. Fără ea.

DOI

în biroul său din California, Belindei Watkins nu-i stătea deloc gândul la rezolvarea maldărului de chestiuni administrative care se adunaseră în ultima lună. Drept urmare, acum privea seria de ecuații complicate scrise pe o tablă albă. Avusese la un moment dat o idee, ca o scânteiere efemeră, dar introducând valorile experimentale în calcul, nu ajunsese nicăieri. Ceva nu mergea și simțea frustrarea cum o cuprinde. Șeful ei, Anthony Greenîi acordase un timp rezonabil de un an pentru a-i oferi setul complet de calcule, iar atunci păruse mai mult decât suficient. Acum însă mai rămăseseră doar câteva luni și, spre disperarea ei crescândă, realizase că sarcina la care se înhămase era mult peste capacitatea ei de a o rezolva. Erau, ce-i drept, câțiva oameni care ar fi putut s-o ajute, dar confidențialitatea strictă a proiectului nu-i oferea prea multe opțiuni. De fapt, realizase ea, niciuna.

Se întoarse la hârțoagele care-i consumau mai bine de jumătate din timp, când ușa se deschise timid și capul ciufulit al unui individ înalt și slăbănog se strecură prin deschizătură.

— Se poate? Deranjez? spuse acesta.

— Intră, Franke, e OK. II invită să ia loc si tânărul trase un scaun și se așeză timid pe margine, fără să atingă spătarul, de parcă ar fi fost gata în orice moment s-o zbughească pe ușă.

— O să trebuiască să pleci peste două săptămâni la Belina Peak.

Franke era specialistul desemnat de Dl. Green să facă parte din echipa de implementare a programului MANTRA, iar ea, în rolul său de supervizor, trebuia să aprobe deplasarea și să autorizeze deconturile. Belindei nu-i convenea foarte mult în mod particular detașarea lui Franke, care era cel mai bun specialist al lor în programarea corelatoarelor, dar Dl. Green fusese explicit când îl solicitase pe Franke Wittenberg. Rar se întâmpla ca Dl. Green să intervină personal în astfel de chestiuni mărunte si de aceea știa că dacă o
» J
făcea, avea motivele lui foarte întemeiate, care nu trebuiau nici chestionate, nici justificate, ci doar puse în aplicare.

— Pot să întreb ce reprezintă chestia aia? făcu Franke, arătând spre tabla de lângă Belinda.

— Hmm... E o... chestiune mai complicată. O ecuație care aparent nu are rezolvare, zise ea suspinând ușor.

— Lasă-mă să ghicesc. E un concurs? Și cine o rezolvă primește un premiu de un milion de dolari? zâmbi el șmecherește.

— Nu e un concurs, din păcate. Dar, într-un fel, rezolvarea ei aduce un premiu. OK, Franke, dacă ai nevoie de ceva, sunt aici, da?

Franke pricepu imediat că șefa lui avea și altceva de făcut, așa că se ridică, puse frumos scaunul la loc, o salută și ieși, închizând cu multă grijă ușa după el.

In urma lui, Belinda Watkins apucă o cariocă albastră și o aruncă cu furie spre tablă. Capacul sări cât colo, aterizând fără zgomot pe mochetă. Rămăsese fără idei.

•A" -A- -A

Echipamentele pentru proiectul MANTRA sosiră conform programului. Majoritatea veniseră din California, într-o ladă mare, din lemn, la începutul lunii septembrie. Lui Ethan i se alăturase și Franke Wittenberg, de la CalTech, pentru a asambla dispozitivele, întregul proces a durat mai mult decât se așteptau, așa că, două săptămâni mai târziu, în momentul în care echipei lor li se adăugă cel de-al treilea membru, Amelia Wang, de la JMCT, reușiseră să termine doar mai puțin de jumătate din lucrare. Motivul? Unele piese pur și simplu nu se încadrau corect pe structura metalică proiectată să le susțină. Găurile pentru șuruburi erau aliniate greșit, greutatea serverului principal era prea mare pentru brațele de sprijin minuscule, iar problemele păreau să nu se mai termine. Ethan

era frustrat că petrecea mai mult timp în mașină, pe drum spre *Home Depot,* decât lucrând efectiv cu echipamentul. Franke continua să glumească, spunând că traseul către *Home Depot* în California este mult mai frumos, de-a lungul oceanului, iar el îl va lăsa pe Ethan să-i conducă mașina Toyota Solara decapotabilă pentru a merge să cumpere șuruburi și capete de burghiu. Franke fusese singura opțiune pe care managerul de program o avusese pentru supravegherea instalării software-ului pe noul corelator, pentru că, în doar 6 luni, Franke scrisese singur peste două treimi din cod. Așa că, dacă mai era ceva de modificat, Franke era cel mai în măsură să o facă.

Pe scurt, plănuiseră ca totul să fie funcțional în două săptămâni. Acum ajungeau la sfârșitul celei de-a treia, iar sfârșitul nu se vedea nicăieri la orizont. Intr-o bună >
zi, Big K veni să vadă starea lucrărilor și, confruntat cu provocările lui Ethan, zâmbi și îl îndemnă ca, după ce face toate ajustările de care avea nevoie, să le noteze, iar el urma să trimită personal furnizorilor și omologilor săi din celelalte observatoare toate specificațiile revizuite, pentru ca aceștia să facă toate modificările înainte ca următorul set de echipamente să fie expediate la observatorul din California.

Amelia era o prezență foarte discretă. Având o personalitate deosebit de meticuloasă, acorda multă atenție fiecărui amănunt. Făcuse chiar si scanări de detaliu » ,
pentru noua antenă, în șase puncte diferite, doar pen-

tru a fi sigură că îndeplinește cerințele de netezime. Ceea ce o făcea pe Amelia să iasă în evidență era echilibrul aproape perfect al amestecului său genetic. Mama ei era din Africa de Est, tatăl ei chinez; avea proporții minunate și linii foarte delicate. Ar fi putut fi un foto- model foarte exotic, dacă nu ar fi avut supercreierul pentru a deveni savantă. Nu durase prea mult ca Franke să înceapă să-i facă curte, dar ea era rece ca un aisberg. Zâmbea la glumele pe care le făcea Franke, dar dispărea numaidecât în camera ei de hotel în clipa în care se încheia ziua de lucru.

Pentru seara de sâmbătă, Meagan îi sugeră lui Ethan să îi invite pe Amelia și Franke la cină. Ethan consideră de cuviință să îl invite și pe Big K, dar acesta refuză politicos, spunând că are deja ceva aranjamente familiale.

Franke și Amelia au venit împreună; el a adus vinul, iar Amelia desertul, o delicioasă prăjitură cu brânză. Meagan a pregătit câteva platouri cu gustări, pe care se lăfăiau patru tipuri diferite de brânză, prosciutto și guacamole. Piesa de rezistență a fost o salată de vară cu orez, arugula și piersici la grătar.

— Deci, ce faceți voi acolo, de fapt? Ethan nu a fost foarte explicit când l-am întrebat - a spus ceva despre un radiotelescop destul de complex, dar asta a fost totul, vru Meagan să știe, în timp ce îl servea pe Franke cu încă o porție de desert.

— Are dreptate. Exact asta facem. Montăm primul din cele patru telescoape submilimetrice și fiecare dintre noi are un rol specific în acest sens. Ethan excelează la asamblarea pieselor, a reușit să descopere câteva soluții... foarte *creative,* dacă mă-nțelegi, pentru câteva probleme cu care ne-am confruntat. Eu sunt cel care are grijă ca toate conexiunile să fie făcute corect și sincronizarea cu celelalte unități să funcționeze bine. Iar colega noastră foarte tăcută, Amelia, este specialistul responsabil de software-ul necesar pentru a opera întregul proiect. Este ceva foarte complex, dar coordonează o echipă de patru oameni. Mulțumesc, este suficient. Salata cu piersici la grătar a fost grozavă, n-am mai mâncat până acum.

— Deci, tu ești componenta cheie a acestui proiect, concluzionă Meagan, întorcându-se către Amelia.

— Se poate spune și-așa. Dar în spate este mai mult decât ce se vede cu ochiul liber. Aș zice că întrebarea la care dorești cu adevărat un răspuns nu este „ce", ci „de ce" facem acest proiect. Am dreptate?

— într-adevăr, ai perfectă dreptate, aprobă Meagan. Acest lucru îmi amintește povestea cu călătorul care, trecând pe lângă un șantier, i-a întrebat pe muncitori ce făceau. Primul a spus că pune cărămizi una peste alta și mortar între ele. Cel de-al doilea a spus că face ceea ce șeful său vrea să facă, atât timp cât este plătit și poate pune o bucată de pâine pe masă. Dar al treilea, după câteva secunde de reflecție, a spus că

el construiește o școală pentru copiii din oraș, pentru ca aceștia să aibă un loc unde să învețe. El avea în vedere scopul muncii sale, spre deosebire de ceilalți, care erau doar concentrați pe activitatea propriu-zisă. Deci, da, de ce construiți acest telescop?

Dacă Franke n-ar fi fost atât de nedumerit, s-ar fi putut chiar bucura de zâmbetul frumos pe care Amelia îl afișa, în timp ce Megan privi amuzată fețele lungi pe care Ethan și Franke le făcură ascultându-i povestea cu constructorii.

— încercăm să demonstrăm ceva ce teoriile curente spun că nu poate exista. Dacă o facem, vom rescrie peste zece mii de pagini de fizică teoretică, iar cireașa de pe tort este Premiul Nobel. Cum sună asta?

— Oh, *asta* se urmărește? Ei bine, eu sunt mai mult cu picioarele pe pământ, în căutarea plăcerilor lumești, precum acest minunat Merlot.

Ethan luă sticla și își turnă o jumătate de pahar.

Deși nu știa, sau cel puțin nu putea să creadă, Amelia rostise adevărul.

— A, da? Asta facem? Ne holbăm la stele în căutarea premiului Nobel? încercă Franke o glumă.

— Probabil am spus prea multe; nu știam câte vi s-a zis de fapt despre întregul program, mai murmură Amelia ca pentru sine.

— Nu, haide, despre ce este vorba? Te rog să ne dai imaginea de ansamblu. Tot ce știu e că trebuie să mă

asigur că cele patru unități vor fi în funcțiune conform planificării.

Ethan era conștient că nimeni nu-i va spune mai multe decât știa deja despre obiectivul programului, probabil pentru că, nefiind astronom, credeau că oricum nu contează.

— Bine, băieți. Dar n-o stiti de la mine. Nu e un secreț sau ceva confidențial, însă scopul real al întregului program trebuie să fie păstrat sub capac. Cel mai probabil nu aveți idee cât de aprigă este competiția în acest domeniu, deoarece există doar o mână de echipe capabile să facă acest tip de cercetare. Și cu siguranță nu dorim ca ceilalți să știe ce facem înainte de a dezvălui rezultatele.

— Cum a mers atunci cu poza făcută pentru M87? Părea că întreaga comunitate mondială de astrofizicieni era implicată!

— Adevărat. Motivul a fost însă că nu a existat altă opțiune. Shep Doeleman a înțeles că trebuie să-și pună cărțile pe masă pentru a asigura participarea tuturor. Avea nevoie de aceste telescoape și, deoarece toți ceilalți aveau ceva în agenda lor, era singura modalitate de a face asta. Dar acum jucăm un joc diferit.

— Si care-i acela? veni întrebarea de la Franke, deși era clar că Ethan și Meagan gândeau același lucru.

— După cum știți, proiectul Event Horizon Telescope a avut două obiective. Primul, să facem o poză cu gaura neagră supermasivă din centrul galaxiei M87.

Se află la aproximativ 55 de milioane de ani-lumină de Pământ si are o masă de câteva miliarde de ori mai mare decât cea a Soarelui. Si au făcut-o. Ati văzut cu » »
toții imaginile, nu?

Dădură din cap afirmativ, așteptând dezvăluirea marelui secret.

— Ei bine, celălalt obiectiv al proiectului EHT a fost să facem o poză cu gaura neagră a galaxiei noastre, SGRA.

Amelia făcu o pauză și apoi continuă cu o voce mai joasă, ca un povestitor care voia să-i impresioneze pe copii înainte de culcare. Ethan, Meagan și Franke se apropiară ușor de ea.

— SGR A este mult mai aproape, la doar 25.000 de ani-lumină. Ar trebui să fie mai ușor de observat, nu? Cu toate acestea, nu au publicat nicio imagine. Niciun cuvânt. Nimic. De parcă n-a fost deloc parte din proiect, întrebarea este: „De ce"?

— Da, de ce? întrebă Franke, cu sprâncenele arcuite a surprindere.

— Nu stim, răspunse Amelia soptit, pe tonul împărtășirii celui mai mare secret din viata ei. »)

Dacă până atunci părea că cei trei îți țineau răsuflarea, acum scoaseră un geamăt ușor de dezamăgire.

— Oh, asa că asta încercati să aflati! concluzionă ' » >1
Meagan.

Seara s-a încheie curând, după ce Amelia afirmă, la un moment dat, că se simte ușor amețită. Deși pre-

tinse că e din cauza vinului, Meagan simți, cumva, că ar fi de la altceva, dar nu putu spune ce.

☆ A

Montarea echipamentului pentru primul radiotelescop din proiectul MANTRA se apropia de sfârșit, încă două zile și echipa de la Observatorul Belina Peak putea începe testarea. Modificările cerute de Big K erau de asemenea gata pentru următorul set de piese care urma să fie livrat în California. Programul nu era prea strâns - o raritate într-un astfel de proiect, mai ales că a patra etapă, la Polul Sud, nu putea fi făcută mai devreme de noiembrie, când se relua transportul aerian către Antarctica.

Ethan era prins cu toate celelalte aspecte ale slujbei, dorind să se asigure că în absența lui toate lucrurile aveau să fie la locul lor. Cu o zi înainte o observase pe Amelia petrecându-și cea mai mare parte a timpului cu Big K, în sala de ședințe, iar când trecuse pe lângă ei, zărise prin ușa de sticlă cum desenează câteva formule complicate pe tabla albă, ca și cum ar fi încercat să-l convingă pe Big K despre ceva. Când o întâlnise, mai târziu, în sala de mese, nu arăta foarte încântată, ba dimpotrivă.

Uitându-se din când în când în gol și sorbind câte o gură din ceașca de cafea, părea a mâzgăli ceva pe un blocnotes.

— îți dau un penny dacă-mi zici la ce te gândești, deschise el conversația.

— Ha! Mai degrabă dă-mi o lamă zimțată să-mi tai venele pe lung.

Nu părea să glumească, așa că Ethan fu un pic tulburat de comentariu.

— Ce s-a întâmplat? Te pot ajuta cu ceva?

— E și ăsta un mod de a spune. Știi, lucrurile nu se potrivesc. Big K mi-a făcut câteva observații mai devreme, mi-a oferit niște indicații și mi-a dat peste cap destul de mult ce aveam eu în minte. Și, pe deasupra, am o durere de cap groaznică, de nu-mi pot ține gândurile într-un singur loc.

— Cum așa?

— Aveam o teorie simplă și clară. Foarte îngrijită. N-aveam însă dovada și mă așteptam să o obțin experimental. Big K este cea mai potrivită persoană la care mă puteam duce și de aceea m-am înscris în acest program, pentru a avea șansa de a lucra cu el.

— Pot să te întreb despre ce este această teorie?

— Poți, desigur. Nu știu însă cât de mult vei înțelege. E un domeniu de cercetare pe o nișă foarte îngustă.

— încearcă-mă. Fă-o în termeni simpli.

— Știi ce este o suprafață Moebius, nu?

— Da. O fâșie de hârtie rotită la un capăt la 180 de grade, apoi lipită pentru a face un obiect de tip inelar. Tehnic, are o singură suprafață. Și îmi place ideea cu

furnica aceea care merge pe acea suprafață crezând că este infinită! încheie el cu un zâmbet.

— Ești bun. OK, teoria mea e un univers Moebius multidimensional.

— Uau! Asta cu adevărat este ceva important. Deci, ai lucrat la ecuațiile matematice pentru asta?

— îhm. Am abordat subiectul în teza mea de doctorat. Și am vrut ca Big K să o revizuiască înainte să o susțin. Asa ne-am cunoscut. > »

— Și unde e problema?

— După aceea, lucrurile nu au mers exact așa cum credeam. Adică, e de bine, dar acum trebuie să actualizez multe alte lucruri.

— Cum se corelează asta cu proiectul la care lucrăm? mai vru Ethan să știe.

— E ceva mai complicat. Vezi tu, în datele brute înregistrate de EHT au fost câteva valori care păreau... greșite. Nu au schimbat perspectiva generală, deloc. N-au fost luate în calcul si sincer, nu a existat niciun motiv pentru a le include. Cum s-o spun... Imaginea- ză-ți că înregistrezi un concert, dar numai pe patru frecvente diferite. Nicio frecventă, luată individual, nu îți va permite să recreezi melodia. Cu toate acestea, toate redate împreună îți vor permite să recunoști cântecul respectiv. Creierul tău va completa corespunzător golurile. Asta a făcut EHT. Acum, mai imaginea- ză-ti că una dintre frecvente nu e din melodia cântată pe scenă, ci o înregistrare a aplauzelor publicului. Poți

renunța la asta si în continuare vei recunoaște melo- J
» *
dia. Dar pentru mine asta ar ridica o mulțime de întrebări. Cum ar fi „câți oameni erau în sală?". Și asta încerc să aflu. Am descoperit că acest set particular de date, dat la o parte de algoritmul care a fost folosit pentru a recompune imaginea M87, poate fi folosit pentru a demonstra teoria mea despre universul multidimensional.

— Big K are și un alt rol decât să îți ofere feedback în acest sens? Mi s-a părut că era destul de implicat.

— Ei bine, motivul pentru care am dorit ca el să-mi evalueze munca este că acum vreo douăzeci de ani a publicat o lucrare despre spațiul multidimensional, în acel moment nu a creat prea multă agitație, deoarece fuseseră publicate înainte alte lucrări care abordau subiecte similare, dar lucrarea sa a ieșit la lumină cu câțiva ani în urmă, când un alt om de știință, Roger Penrose a publicat celebra sa carte *Cycles of Time* și a argumentat bazându-se pe concluziile lui Big K. S-a descoperit că implicațiile unui astfel de concept sunt mult mai complexe decât și-ar fi putut imagina oricine. Ca urmare, o echipă de la MIT a dezvoltat un software care să se ocupe de universuri de până la 11 dimensiuni, pentru a explora diferite teorii pe acest subiect.

— Grozav. 11 dimensiuni, zici?

Ethan era de-a dreptul perplex.

— Oh, așteaptă. Big K se numără printre puținele persoane care pot vizualiza, la nivel conceptual, un univers 4D.

— Mai spune o dată! Cum adică? Nu înțeleg ce vrei să zici cu asta!

— Creierul uman nu poate „vedea" într-un spațiu multidimensional. Este prea conectat la simțurile care creează un spațiu 3-D în jurul nostru. Cu toate acestea, matematicienii care lucrează la ecuațiile care descriu un univers MD, în timp pot conceptualiza un astfel de spațiu. Ca un jucător de șah care poate juca fără o tablă de șah în fața lui sau un compozitor care poate „auzi muzica" doar imaginându-și partitura muzicală. Este o funcție a neocortexului nostru, cea în mă- sură să elaboreze concepte abstracte.

— Și zici că Big K poate face asta? vru Ethan să fie sigur.

— Ei bine, da. Nu prea multă lume poate, adică, probabil că există doar câteva sute de oameni pe tot globul. E nevoie de zece, poate cincisprezece ani pentru a putea realiza asta. Dar odată ce reușești, devine o a doua natură.

— Cum sunt acele imagini pe care le poți vedea în 3-D dacă le privești într-un anumit fel? Unii oameni nu reușesc niciodată să vadă asta, dar după ce îți dai seama cum ar trebui să privești, atunci devine o a doua natură, așa cum tocmai ai spus…

— Exact. E o comparație foarte bună. Acum, dacă poți gândi într-un spațiu 4D, modelarea acestor ecuații devine mai puțin o formulă seacă pe o bucată de hârtie, transformându-se într-o realitate virtuală pe care o poți atinge, o poți conceptualiza. Dacă aș scrie aici formula accelerației gravitaționale, o poți înțelege din cauza experienței tale reale în câmpul gravitațional al Pământului. Este o formulă care descrie o realitate și, dacă formula ar fi greșită, bunul simț ți-ar spune asta pe baza nenumăratelor experiențe pe care le-ai avut de când te-ai născut. Cu toate acestea, dacă vorbim de un spațiu MD, nu poți „înțelege" la fel legile de acolo. Lumina merge într-o linie dreaptă aici, dar dacă lumina ar urma suprafața Moebius, furnica ta n-ar vedea că, de fapt, este îndoită și răsucită.

— Deci, ce ți-a spus Big K? încercă Ethan să revină la discuție. Se simțea deja ușor depășit.

— Pe scurt? Frumos pe hârtie, cel mai probabil nu funcționează. I se pare că ceva nu se potrivește, dar nu poate spune ce. E mai mult la nivel intuitiv, dar m-a îndrumat unde să caut.

— Și de aceea ești supărată?

— Nu sunt supărată. Sunt doar... preocupată.

Amelia încheie conversația cu un zâmbet larg. Ethan nu-și putu opri gândul că ar fi trebuit să zâmbească mai des. Avea, într-adevăr, un zâmbet foarte drăguț-

A A A

Departe de Observatorul Belina Peak, în nordul Californiei, la numai câteva mile de granița cu statul Oregon avea loc o mică petrecere, într-o cabană cochetă cu vedere la lacul Sheepy. în timp ce pe terasa de afară gustările, băuturile și muzica jazz întrețineau o atmosferă veselă și jovială, înăuntru se desfășura o întâlnire între frații Green, Comelious McDowell și Belinda Watkins. Thomas privea defocalizat prin geam către lac, unde la capătul pontonului era ancorată o șalupă albă, cu un motor a cărui putere ar fi umplut de invidie pilotul unui avion de mici dimensiuni. Așezat confortabil pe un scaun Adirondack din lemn masiv aflat lângă șemineu, agita ușor cuburile de gheață din paharul cu scotch. Belinda era așezată la birou, cu lap- topul deschis. Alături era un castronel cu alune, de care nu se atinsese. Aflat în apropierea ferestrei, Cor- nelius i se adresa cu voce scăzută lui Anthony, care asculta atent, dând ocazional din cap.

— Deci? Cum facem în continuare, de aici? zise Thomas într-un târziu.

— Suntem într-un punct mort, asta e clar. E o capcană logică, dacă pot spune așa, îngăimă Belinda.

— Fă-mă să înțeleg, pentru că e clar că trebuie să luăm o decizie și în acest moment nu pot face asta. E frustrant, mă-nțelegi?

— Datele pe care le avem sunt insuficiente. Indiferent câte teste am făcut în ultimele luni, rezultatele nu au o distribuție pe care să o modelăm matematic. Prac-

tic, nu avem niciun criteriu prin care să anticipăm parametrii următorului test. Am crezut că dacă facem un număr suficient de teste o să putem merge în sens invers și vom extrapola pe baza rezultatelor. Dar nu, nu avem nimic concret. Și pentru noi e la fel de frustrant, crede-mă.

— Belinda, nu mă înțelege greșit. Ceea ce vreau să știu este ce ai de gând să faci în continuare. Cum vezi depășit acest blocaj? E nevoie de mai multe teste? încă o sută? O mie? Sau e nevoie de o altă abordare? Cele două unități rezonante au fost deja comandate, există un calendar care trebuie respectat, adică, din punctul meu de vedere, toate piesele sunt la locul lor, mai puțin asta... nici nu știu cum să-i zic.

— Thomas, aici suntem pe un teren virgin. Ceea ce am demostrat până acum este de-a dreptul extraordinar. Dar, ca să trecem de la cercetare pură la o aplicare efectivă mai e o etapă intermediară, pe care încă nu am depășit-o.

— Ai timp până la începutul lui noiembrie. Ai toate resursele la dispoziție. îți sugerez să afli cine a mai făcut cercetări în direcția asta, cooptează-i, cumpără-i... Anthony se va ocupa în continuare de supervizarea proiectului și avizarea cheltuielilor. Ne-am înțeles?

— Da, îngăimă cu voce stinsă Belinda.

— OK. Acum hai să vedem cum stă treaba pe terasă. Mi s-a cam făcut foame.

Thomas ieși, urmat de Anthony. Belinda rămase în continuare la birou, cu capul sprijinit în podul palmelor. Cornelius era în continuare lângă geam, privind afară. După ce-i văzu pe cei doi frați Green lângă bufet, punându-și în farfurii, se întoarse spre Belinda.

— E destul de cătrănit șeful.

— Cornelius, crede-mă, aici e nevoie de un Einstein, de un Hawkins. Pur și simplu, încă nu s-a inventat matematica pentru asemenea calcule. Noiembrie, auzi. Hmm.

— N-ai idee câți bani a băgat în proiectul ăsta.

— Nu e chestie de bani aici. E știință de avangardă.

— Vezi tu, aici greșești. Pentru ei e o chestiune în primul rând de bani. Mulți, extrem de mulți. Și nu se vor da la o parte de la nimic.

Făcu o pauză, după care, cu un ton ceva mai destins, adăugă:

— îți recomand să încerci friptura de căprioară. Este absolut excepțională.

TREI

Ethan avea totul pregătit pentru a doua etapă a proiectului; trebuia să meargă în California pentru a reface echipa cu Franke și Amelia. Urma să plece luni dimineață, așa că acum verifica atent dacă ceva de pe lista sa de activități rămăsese încă nerezolvat.

Nu se așteptau la cine știe ce probleme în viitorul apropiat și, cu siguranță, nu era cu adevărat nevoie de el pentru săptămâna următoare la Observator. După toate complicațiile avute la montajul echipamentului în mod corespunzător în Arizona, acum nu se aștepta la o provocare similară pe coasta de vest. Vestea bună era că telescopul NCO folosea același tip de hardware ca cel de la Belina Peak. Practic, pentru echipă însemna să facă o lucrare identică, iar aceasta era chiar ideea de la care plecaseră de la bun început.

Vineri, spre finalul programului, Ethan intră în biroul lui Big K pentru a-și lua rămas bun.

— Oh, pleci luni, nu-i așa? întrebă Leopold privindu-1 razant cu marginea monitorului de pe biroul său.

— Da. Am vrut să-mi iau la revedere.

— Intră, ia loc un pic.

Invitația fu oarecum neașteptată pentru Ethan. Cu toate acestea, păși în cameră și se așeză lângă biroul lui Big K.

— Cum te-ai înțeles cu ceilalți doi? deschise Big K conversația, după ce Ethan se făcu comod.

— Suntem OK. Cred. Adică, am lucrat bine împre-ună, se vede că știu ce au de făcut.

— Hm. E bine să aud asta. Vreau să știu dacă acest tip de abordare ar funcționa pe termen lung. Și dacă nu funcționează la nivel personal... Ce crezi despre Amelia?

— Profesional?

— Desigur! Este o tânără foarte atrăgătoare, dar nu acesta a fost rostul întrebării mele. As dori să aflu mai multe despre modul în care o percepi ca făcând parte din echipă, ceva de genul ăsta.

— Este... foarte introvertită. E ca și cum ar avea o lume a ei proprie și orice s-ar întâmpla în jurul ei este doar o parte neglijabilă a realității sale.

— Interesant; nu e exact tipul de comentariu pe care îl așteptam, dar oricum, interesant. Cred că-i vorba despre influența lui Meagan asupra ta pentru a analiza oamenii. Ei bine, Amelia mi-a cerut să se alăture echipei noastre, aici, în Arizona, după finalizarea proiectului actual. Caut mereu să aduc oameni de calitate și, din moment ce ai avut șansa de a lucra cu ea, per-

cepția ta este foarte valoroasă. E mai mult decât aș fi putut vedea într-un CV bine șlefuit.

— Știu. Suntem o echipă destul de mică aici și fiecare individ are un impact mare asupra întregului grup. Aș spune despre Amelia că este o fată în regulă.

Făcu o pauză și continuă gânditor:

— Da, ar fi un lucru bun să o avem aici pe viitor. Și am înțeles că voi doi aveți o mulțime de interese comune, deci, din perspectiva mea ar fi încă o potrivire bună pentru ea.

— Ce ți-a spus?

Vocea lui Big K se schimbase, dar Ethan nu-și putea da seama încotro bătea cu adevărat șeful lui.

— Nu prea multe. Că lucrează la unele teorii despre spațiul multidimensional, că i-ai oferit feedback și că, de asemenea, ești capabil să vezi mental spațiul 4D.

— Asta e tot?

— De asemenea, a mai zis că trebuie să refacă o mulțime de calcule. Si nu era extrem de încântată de treaba asta. De ce? Există mai mult de-atât?

— Da, există. Dacă teoria ei se dovedește corectă, o așteaptă un premiu Nobel la capătul drumului.

— Oh, a menționat și asta. Am crezut că glumește. Sau că se laudă.

— Nici pe departe. E o persoană aparte, specială. Are genul acela de sclipire de geniu pe care o minte tânără o arată arareori. Dacă are dreptate, lucrurile din Uni-

vers vor arăta foarte diferit. Cu toate acestea, sansele
' »
să aibă dreptate sunt slabe. Toată teoria ei depinde de o variabilă pe care încă n-o putem măsura. Nici n-o putem pune într-o ecuație decentă. Și modelarea mentală 4D despre care îți vorbea? O poate face și ea la fel de bine. Acesta e de fapt motivul pentru care a venit la mine, fiindcă sunt unul care poate înțelege toate astea.

— O poate face și ea?! Mi-a zis că e nevoie de peste un deceniu pentru ca creierul uman să-și ajusteze percepția. Ea câți ani să aibă? 29? Și cred că nu era în liceu când a început ecuațiile de modelare a spațiului multidimensional!

— Are 27. Și am să te contrazic, de fapt chiar a început în timpul liceului. Făcea cursuri de matematică la colegiu pe când era abia în clasa a X-a. Avea 20 de ani când a absolvit facultatea. Imaginează-ți asta! Nu avea voie, legal, să bea un pahar de vin la absolvire! Mie mi-a luat doisprezece ani să lucrez la acele concepte, dar aveam treizeci și cinci de ani când am început. Ea avea 17. Poate 18? Creierul ei era mult mai flexibil decât al meu. La 25 de ani putea deja să stăpânească aceste concepte cu aproape aceeași pricepere ca și astăzi. Deci, da, aveai perfectă dreptate când ai spus că trăiește într-o lume a ei.

Ethan era incapabil să mai articuleze ceva. Iși dăduse seama că Amelia era o femeie foarte inteligentă, dar primirea unui astfel de elogiu de la Big K reprezenta ceva ce nu-și amintea să mai fi auzit până acum.

în drum spre parcare, un gând răzleț îi trecu prin minte. Big K afirmase că în urmă cu doi ani Amelia își dezvoltase deja capacitățile mentale pentru modelarea 4D. Asta însemna că acum era... chiar mai capabilă!?

A A A

California de Nord era foarte primitoare în această perioadă a anului. Observatorul se afla într-o locație destul de îndepărtată, așa că Ethan trebui să conducă aproape trei ore de la aeroportul din Sacramento pentru a ajunge în orașul Redding, unde avea rezervată o cameră, la o pensiune foarte frumoasă. Ultima parte a drumului până acolo era ca de poveste, flancat de copaci groși cu frunzișul des. Clădirea era construită pe marginea unui lac pe suprafața căruia înota un cârd de gâște sălbatice. Lângă ponton erau ancorate două hidrobiciclete si o barcă cu motor. Era o zi de lucru si » * drept urmare nu erau prea multe mașini în parcare.

Recepționista, Adriana, era o brunetă simpatică, vorbind cu un ușor accent străin tot timpul cât finaliză cazarea. înainte să-i dea cârdul de acces în cameră, ținu să-i mai spună despre cafeaua proaspătă, din partea casei, douăzeci și patru de ore pe zi.

încăperea era surprinzător de mare. Pe măsuță, lângă televizor, observă un cartonaș cu o serie de instrucțiuni, pe care erau așezate două ciocolățele. Ieși pe

balcon ronțăind una din ele și trase adânc în piept aerul cu puternic miros de brad. Nu avea nimic de făcut până a doua zi dimineață. Drept urmare, decise să-și petreacă restul zilei în natură, plimbându-se de-a lungul lacului.

Franke îl aștepta deja la intrarea în complexul NCO. După ce i se verificară acreditările, fu condus într-o clădire cochetă, cu intrare arcuită și un hol neașteptat de mic având în vedere dimensiunea clădirii. Ethan își dădu cu ușurință seama că nu existau prea mulți vizitatori și, spre deosebire de Belina Peak, NCO era doar zona tehnică pentru antene. Numărul de persoane care lucrau acolo la un moment dat nu era niciodată mai mare de cincisprezece. în mare parte erau tehnicieni sau stagiari din CalTech, iar sarcina lor era să mențină întregul echipament funcțional și să strângă date. Toate celelalte aspecte operaționale erau gestionate și procesate în birourile și laboratoarele din campusul Caltech din Sacramente.

Franke își făcu apariția cu un zâmbet mare, îi strânse puternic mâna și îi oferi un tur al complexului.

— Nu prea sunt multe de văzut. Genul de lucruri WYSIWYG*.

* What You See Is What You Get - Ceea ce vezi este ceea ce obții. (engL) (n. *aut.)*

Franke spusese asta ca un singur cuvânt. Ethan, de altfel, observase în timpul întâlnirii sale anterioare cu el că lui Franke îi plăcea să facă glume naive, precum testarea cunoștințelor oamenilor cu care vorbea. De , »
asemenea, mai realizase la un moment dat că Franke trăia într-o comunitate științifică foarte strânsă, care în cele din urmă își dezvoltase propriul jargon, așa că probabil nici nu era pe deplin conștient de modul în care utiliza cuvintele. De fapt, „Ceea ce vezi este ceea ce obții" ar fi fost mai ușor de spus ca atare decât pe litere. Dar, cel mai probabil, WYSIWYG devenise un cuvânt de sine stătător, cum ar fi fost ASAP*.

— Ce știi de Amelia? A ajuns deja?

— Nu. Vine abia mâine. Va sta la aceeași pensiune ca tine, așa că vei observa cu siguranță sosirea ei. Dar n-are rost să vină aici înainte de configurarea serverului și corelatorului, și înainte ca rețeaua să fie operațională.
*

Asta era adevărat, într-adevăr. Eficienta trebuia să fie maximă. Dar asta înseamnă că trebuia să înceapă lucrul imediat.

Miercuri seara, întorcându-se la hotel, Ethan observă în parcare o Mazda 3, de culoare roșu aprins, cu numere de Nevada. Micul cod de bare de pe parbriz trăda faptul că e o mașină de închiriat, așa că înțelese imediat că Amelia ajunsese la pensiune. Zâmbi în sinea

* As Soon As Possible - Cât mai curând posibil, (engl.)

lui; interacțiunea cu Nick Hudson, în timpul investigației de la Observatorul Belina, îl făcuse să descopere că avea o genă de detectiv de care nu fusese conștient până atunci. Ajuns la recepție, Adriana îi confirmă că Amelia sosise, într-adevăr.

Ethan ridică telefonul și o sună. Fata nu răspunse, așa că îi trimise un text: „Eu ies la cină la 18:30. Vrei să vii și tu?" Câteva minute mai târziu, un bip discret îl anunță că primise SMS. Era un „Da" sec.

In apropierea pensiunii era un restaurant Longhom, așa că se îndreptară într-acolo.

— Cum merge? deschise el conversația, așteptând să vină mâncarea. Ai mai progresat cu teoria aia a ta?

— Da, dar nu prea mult, totuși. Am fost foarte ocupată în ultimele săptămâni. Adevărul este că a trebuit să lucrez foarte mult la software-ul pentru acest mic proiect în care suntem implicați, întrucât mi-am dat seama că anumite semnale pot crea o distorsiune mult mai mare decât am considerat inițial.

Mâncarea veni un minut mai târziu; Ethan comandase o friptură de vită cu cartofi prăjiți. Se părea că avea un apetit mult mai mare decât de obicei, în aceste zile. Să fi fost aerul de munte? Amelia, la rândul ei, comandase o salată mare lângă friptură. Mânca încet, cu înghițituri mici, dar după scurt timp se opri, lăsând farfuria deoparte.

— Ai terminat deja? Abia dacă ai gustat! Nu îți place?

— Oh, nu, e foarte gustoasă. Dar nu simt că vreau să mănânc mai mult.

Luă o înghițitură de limonadă de căpșuni și

întrebă: — Meagan ce mai face?

Terminând de mestecat, Ethan răspunse:

— Oh, e bine. Te-a plăcut foarte mult și a spus că s-ar fi bucurat să mai fi rămas. I-am zis că s-ar putea să lucrezi la Belina Peak si a fost foarte fericită când a »
auzit asta. Și acum speră că voi două veți putea petrece mai mult timp împreună în viitor!

— Da, mi-ar plăcea. Timp și viitor. Să bem pentru asta! replică ea, cu o voce amară.

Munca efectivă pentru montajul și configurarea echipamentului nu era ceva foarte complicat, ci doar o listă lungă cu lucruri de făcut și o listă de verificare chiar mai lungă după aceea. Provocarea avea să apară abia după ce toate cele patru locații aveau să fie configurate, pentru a le asigura sincronizarea. Era vorba de milionimi de secundă și pentru asta echipamentul necesar era un ceas atomic. De fapt, patru astfel de ceasuri, fiecare având un preț de 300.000 de dolari. Cel pentru NCO era primul care urma să fie montat, iar cel de la Belina Peak ultimul. Și necesita o operațiune foarte delicată. Toate patru fuseseră proiectate și asamblate la MIT*, în Boston. După ce fuseseră gata, un singur comutator le activase pe toate în același timp, creând

* Massachuttes Institute of Technology, (n. *aut)*

o sincronizare de facto. Urma să rămână pornite din acel moment si o baterie avea să le mențină în functiune până la 48 de ore, în cazul unei pene de curent.

Amelia se apucase de rularea mai multor simulări în paralel, pentru a verifica procesarea corectă a datelor. Software-ul ei funcționa în parametri, dar precizia nu era cea așteptată. Această distorsiune îi crea mult mai multe probleme decât anticipase și, din motive evidente, nu existau prea mulți oameni cărora să li se poată adresa.

Intr-o dimineață, în sala de mic-dejun, Ethan își mânca încet omleta cu șuncă, în timp ce Amelia stătea pur și simplu acolo, privindu-și cafeaua.

— Pariez că nu există niciun bănuț de aur în ceașca ta. Deci, ce încerci să găsești în cafeaua aia? Hm...?

— Oh. Caut în continuare răspunsuri. Știi, originea Universului, de unde venim, dacă Patriots vor câștiga campionatul, genul ăsta de lucruri.

Zâmbi, dar pentru Ethan era clar ca lumina zilei că se forța.

— Uite, pot spune cu siguranță că există ceva care nu-ți dă pace. Deși nu sunt astrofizician, mă gândesc că s-ar putea să te pot ajuta cumva. Spune-mi mai multe despre ce anume te frământă și aș putea veni cu o idee.

Se uită la el ca și cum atunci îl vedea pentru prima dată. „Ce naiba!", se gândi. „Dacă poate aduce un suflu nou asupra acestui aspect, foarte bine. Dacă nu, nu-i nimic de pierdut."

Apucă una din tăvile de plastic de lângă ea. Aveau un model de tablă de șah, cu pătrate albe și roșii.

— Vezi aici, în marginea asta, cum pătratele urmăresc curbura tăvii?

— Da, văd.

— Bun. Acum, dacă aș măsura pătratele, acestea nu ar fi schimbate ca lățime, care rămâne la fel, chiar dacă urmează forma tăvii. Astfel ne percepem noi Universul. Totuși, intuitiv, dacă așezi un pătrat pe o suprafață perfect plană și apoi curbezi suprafața, pătratele nu vor mai avea laturi egale, pătratele din punctul de inflexiune ar fi întinse, iar lățimea nu va mai fi egală cu lungimea. Are sens?

— Da, continuă.

Ethan se aplecase ușor, încercând să se concentreze.

— Așadar, am aplicat modelul matematic pentru a descrie cum ar arăta într-un spațiu 3D dacă ceea ce observăm ar fi, de fapt, curbat într-o a patra dimensiune. Vreau să spun, sincer, nu este atât de dificil. Dacă poți face asta pentru o suprafață 2D până la 3D, trebuie doar să faci câteva modificări de la 3D la 4D.

— Nu e dificil pentru tine, poate. Eu însă trebuie să te cred pe cuvânt, chicoti Ethan ușor.

— în mod convențional, se consideră că a patra dimensiune este timpul. Acesta e motivul pentru care considerăm textura spațială a Universului ca fiind fundamentală. Spațiul poate fi modelat, putem înțelege modul în care este curbat în imediata apropiere a unei

găuri negre care îl deformează, genul acesta de lucruri. Pentru comunitatea științifică este ceva cunoscut de mai bine de un secol. Einstein a dezvoltat conceptul, iar după el mulți alții au continuat să aprofundeze cercetările teoretice. Deci, în ceea ce mă privește, există două și doar două opțiuni. Una este că mă aflu complet pe lângă - am făcut o eroare undeva în calculele mele, la un moment dat, si am dezvoltat o teorie frumoasă, dar bazată pe o presupunere greșită. A doua ar fi că am dreptate în abordarea mea, dar Universul pe care îl privesc este într-adevăr foarte diferit de realitatea pe care o percepem.

— Știi, Meagan mi-a spus o glumă, nu demult. Studia testarea psihologică a copiilor și m-a întrebat dacă știu diferența dintre un psihotic și un nevrotic. Pentru individul psihotic, 2 + 2 = 5 și este în regulă cu asta. Pentru cel nevrotic, 2 + 2 = 4, dar asta îl enervează la culme. Cumva, mi-am amintit chestia asta când te-am ascultat.

Amelia izbucni în râs.

— Bine, atunci. Trebuie să decid dacă sunt psihotică sau nevrotică. Mulțumesc. Ești foarte amabil!

A A A

Configurarea celui de-al doilea set de echipamente era acum aproape finalizată. Treaba mersese mult mai repede decât la primul radiotelescop, mai ales că toate

piesele veniseră cu modificările cerute de Big K. Ethan terminase ce avea de făcut și trebuia să zboare înapoi în Arizona a doua zi. Totuși, Amelia urma să mai ră- mână câteva zile. Managerul de proiect de la CalTech, Belinda Watkins, dorise să vină la NCO pentru a vedea progresul făcut, dar și pentru a stabili derularea câtorva teste care făceau parte din proiectul MANTRA. Nu mai era nimic de făcut din partea lui Ethan, întrucât instalarea componentei hardware se terminase, dar, din curtoazie, decise, cu permisiunea lui Big K, să mai rămână o zi și s-o întâlnească pe Belinda.

Dimineața, Ethan se afla din nou în sala de mic-de-jun, singur. Amelia nu coborâse încă, așa că, neavând nimic mai bun de făcut, începu să mâzgălească pe o bucată de hârtie. Avea încă în minte conversația ante-rioară cu Amelia si, deși știa că nu există nicio sansă într-un un milion de ani ca el să-si dea seama de solu-
>
ția pentru provocarea Ameliei, se tot juca cu concep-tul incitant de Univers multidimensional.

Când Amelia coborî, în cele din urmă, era aproape ora nouă. Fu surprins să o vadă atât de târziu, întrucât trebuiau să fie la NCO chiar la ora nouă. Pentru el, ziua de azi nu mai conta, dar ea avea multă treabă de făcut.

— Am lucrat până foarte târziu aseară, zise ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Pur și simplu, nu m-am putut trezi mai devreme.

Luă o cafea și o napolitană, din care mâncă însă mai puțin de jumătate.

— Ai o rezervă de mâncare în camera ta? Abia dacă guști câte ceva...

— Nu... Pur și simplu, nu mi-e foame, asta-i tot.

Metabolismul feminin, gândi el. *Fetele astea pot trăi cu aer.* Și Meagan avea zile în care mânca foarte puțin, dar când studia ceva sau învăța la un test, se hrănea la fel de mult ca el. Ca să nu mai vorbim de ciocolată.

— Ce e aia? întrebă ea curioasă, arătând spre hârtia lui Ethan.

— Oh, asta? M-am gândit la universul tău 4D. Uite! Luă hârtia si făcu un con din ea. Acesta este continuu- mul spațiu-timp, curbat astfel. Dar îți poți imagina că este doar o parte a jumătății de bandă Moebius despre care am vorbit, da?

Ea dădu din cap, interesată.

— In acest model, ecuația ta nu are un număr real ca soluție, nu?

— Da. Continuă, te rog, îl îndemnă.

— Dar proiecția sa 2D, cum ar fi umbra acestui con pe masă, e ceva care se poate rezolva, deoarece conul are o umbră tringhiulară și cu asta știi deja să te descurci.

— Deci, reduci numărul de dimensiuni, pentru a putea proiecta un univers 5D în 3D?

— Nu aș putea spune mai bine. Știu că e ca și cum ai merge de la un cub sau o sferă la numai o simplă

linie, dar de astă dată dispui de mai multe ecuații care pot descrie asta.

— Hm... Spațiul 2D e doar o direcție pentru a defini întregul spațiu, iar cealaltă dimensiune ar fi timpul în sine. Dar vezi, tocmai acolo e provocarea. Făcând acest lucru, curbura spațiului propriu-zis dispare, nu mai există.

— Ei bine, a fost doar o încercare a unui biet tehnician.

Ethan sorbi ultima gură de cafea și fu gata să plece.

— Așteaptă! Așteaptă puțin. Ai găsit ceva aici, cred. Dă-mi hârtia, te rog. Și pixul. Numărul minim de dimensiuni pentru a vedea dacă merge este 4. 4D.

începu să scrie cu febrilitate. Un minut mai târziu spuse, cu un ton oarecum dezamăgit:

— 5D nu satisface ecuațiile, deci ar trebui să fie cel puțin un univers 6D!

— O, haide acum! Ce e asta? O licitație? Ethan se ridică de pe scaun și, cu vocea unui licitator, începu să spună: „6D o dată, 6D de două ori, 6D vândut! Universul a fost vândut doamnei în roșu!"

»

Amalia râse cu poftă, ridicându-se și ea de la masă. Era cu adevărat frumoasă când râdea, se gândi Ethan. Și realiză că se făcuse deja foarte târziu și chiar venise timpul să plece.

A A A

Belinda Watkins nu era o femeie foarte înaltă, dar era bine clădită, cu o piele bronzată care arăta că petrecuse mult timp în aer liber de-a lungul verii, cu părul vopsit blond nisipiu, pentru a-i ascunde primele fire albe de păr. Ochii-i de culoarea alunei sfărâmaseră probabil multe inimi când fusese mai tânără, dar anii începuseră de-acum să-i sape riduri pe frunte și la baza nasului.

— Ei, bine, bine... în sfârșit ne întâlnim în persoană! îi salută ea pe Amelia și pe Ethan, dar privirea o viza în mod evident pe fată.

Zâmbi si strânse delicat mâna lui Ethan, iar asta fu, practic, totul în ceea ce-1 privea.

Avea vocea mai groasă decât se aștepta - cel mai probabil pentru că era fumătoare - dar moale și bine ritmată, articulând cuvintele foarte atent.

— Leopold mi-a spus că ești la un pas de o descoperire monumentală! zâmbi și o invită pe Amelia în sala de conferințe din apropiere, cu un gest larg. Intorcân- du-se spre Ethan, Belinda continuă: poți să ni te alături dacă dorești, nu avem secrete despre ce vreau să vorbim, dar nu sunt sigură că subiectul te-ar interesa.

Ethan era versat în subtilitățile limbajului corporativ pentru a înțelege că, într-adevăr, aveau anumite probleme private de discutat și, cu siguranță, nu trebuia să participe. Zâmbi și spuse din vârful buzelor:

— Nicio problemă, Amelia a fost suficient de amabilă să încerce să îmi explice la ce lucrează, așa că am

o înțelegere foarte generală a întregului concept; dar ai perfectă dreptate, dacă intenționați să umpleți cu formule tabla aia, cu siguranță aș prefera să mă duc să verific cu Franke încă o dată echipamentul pe care l-am instalat.

Belinda zâmbi și spuse că vor termina în cel mult o oră, iar apoi va fi încântată să ia prânzul împreună cu ei. O cuprinse pe după umăr pe Amelia și o conduse spre biroul ei.

— Pot să-ti ofer ceva de băut? O cafea? »

— Da, o cafea ar face minuni, zise Amelia așezându-se pe un fotoliu de lângă o măsuță de sticlă cu picioare cromate.

In timp ce Belinda turna cafea într-o ceașcă, Amelia studie biroul cochet, elegant mobilat. Privirea îi căzu pe tabla aflată în apropierea ferestrei, umplută cu o serie de formule complexe.

— Interesant... Ce e aia?

— Un proiect la care lucrez de ceva vreme. îmi dă bătăi de cap, trebuie să recunosc.

— Despre ce e vorba?

Amelia se lăsă ușor pe spate, continuând să privească tabla cu atentie.

— E destul de complicat de povestit, dar dacă chiar te interesează, îți pot da detalii.

— Sigur, de ce nu?

Belida se întoarse spre tablă și o trase mai aproape. Apucă un marker și începu să se bată ușor peste degete cu el, țuguindu-și ușor buzele.

— Dorim să găsim un set de ecuații care să permită predicția unui eveniment singular. Există o serie de experiemente făcute în ultimii doi ani, care ne oferă niște valori discrete, dar nu am reușit modelarea ma- tematică. Nu-mi dau seama dacă datele sunt insuficiente sau dacă, pur și simplu, nu avem cunoștințele necesare.

Amelia se ridică din fotoliu și se apropie de tablă, privind concentrată, cu ochii mijiți.

— Câte dimensiuni ale spațiului ați luat în calcul?

— Nu înțeleg, ce vrei să spui? replică Belinda.

— Mi-e clar că predicția pe care încercați s-o modelați matematic aici ia în calcul un tipar clasic 3D, cu curvatura spațiu-timp descrisă de Einstein.

— Da, evident. Cum altfel?

— Hm.... întâmplarea face că am lucrat, adică lucrez la un proiect cu destul de multe puncte comune.

— Serios?! Nu știam asta. Spune-mi mai multe, te rog.

— Nu e încă nimic concret, am o teorie, dar în lipsa unor date experimentale, e doar atât. Am plecat de la premiza unui spațiu multidimensional.

— Interesant, deci, 4D… Asta e o abordare la care nu m-am gândit.

— Nu 4D. *Sase* e numărul minim de dimensiuni care satisface condițiile ecuațiilor fundamentale.

— Șase! exclamă ea. Cum ai ajuns la acest număr?

— După patru ani de muncă, răspunse sec Amelia.

Belinda se apropie și ea de tablă, cu pași mici.

— Crezi că te-ai putea uita pe datele noastre, să vezi în ce măsură se potrivește cu cercetarea ta?

— Da, cu siguranță, răspunse ea zâmbind, în timp ce luă markerul din mâna Belindei.

O oră și un sfert mai târziu, Ethan veni să vadă dacă terminaseră. Observându-1 prin fereastra fumurie, Belinda îl invită înăuntru.

— Suntem aproape gata, intră. Amelia este absolut fantastică. Am învătat de la ea în ultima oră cât as fi » » putut învăța într-un semestru întreg la facultate! Aștept cu nerăbdare finalizarea proiectului, astfel încât să putem începe să lucrăm la universul multidimensional; sunt sigură că datele pe care le vom colecta vor avea un impact mare în analiza experimentală, dar mai avem încă aproape un an înaintea noastră.

In spatele cuvintelor alese cu multă atenție, ceva din atmosferă îi spunea lui Ethan că întâlnirea nu avusese deznodământul așteptat. Poate că apăruseră anumite provocări neprevăzute legate de proiectul lor? Sau poate era altceva.

Franke apăru parcă de nicăieri, vesel.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta pe fața ta? întrebă Belinda, realmente curioasă.

— Am o mică surpriză pentru prânz, asta e tot.

Urmau mai târziu să afle că era ziua lui de naștere si Franke comandase un mic tort de ciocolată si vani- lie, decorat cu o antenă de satelit. împlinea 30 de ani.

PATRU

Următoarea etapă a proiectului avea să se desfășoare în Hawaii. James Clerk Maxwell Telescope (JMCT) era un cu totul alt tip de observator, comparativ cu cele de la Belina Peak si din California de Nord. Fu- >
sese conceput pentru a face mai mult sau mai puțin același lucru, dar arhitectura sistemului si software-ul erau diferite, ca între un PC si un Mac. Arăta similar, făcea lucruri similare, dar ceea ce se afla în interior era foarte diferit. Cel mai important însă, JCMT și radio- telescopul de la Polul Sud aveau același tip de arhitectură. Asta însemna că trebuia să facă cu multă atenție instalarea echipamentului din Hawaii, mai degrabă decât să aibă surprize la Polul Sud. La urma urmei, în Antarctica nu exista *Home Depot.*

Meagan era acum cea mai fericită persoană care existase vreodată. își luase două săptămâni de vacanță, bucuroasă că hotelul unde era cazat Ethan se găsea la numai câțiva kilometri de plajă. Iar luna septembrie era o perioadă minunată pentru vacanțe în Hawaii; dar când nu era asa acolo?

Amelia își luă foarte în serios rolul de gazdă a micii echipe. La Mauna Kea exista în orice moment un număr mare de astronomi, peste 50 de proiecte diferite desfășurându-se simultan în cele 23 de observatoare astronomice. Comunitatea astronomilor era situată pe așa-numita „ Astronomy Precint", o suprafață de peste 200 de hectare pe Insula Mare din Hawaii. înființată în 1967, „Precint" avea condiții aproape ideale de observație astronomică, datorită unei poziții apropiate de Ecuator, altitudinii de peste 4.000 de metri, care permitea o vedere mai bună a cerului și un nivel scăzut de vapori de apă, ca să nu mai vorbim de lipsa poluării și vremea bună în majoritatea anului. Nu era nicio surpriză, deci, faptul că în permanență erau prezente acolo echipe de astronomi din întreaga lume.

în vreme ce Franke și Ethan începuseră lucrul la montarea hardware-ului, Amelia își petrecea cea mai mare parte a timpului în biroul ei. Deși diferența de software nu era ceva care să îi facă prea mari probleme, câteva aspecte punctuale îi dădeau mai multă bătăie de cap decât anticipase.

în timpul rămas liber, Ameliei îi plăcea să iasă cu Meagan și curând fu foarte evident că cele două femei se înțelegeau bine. într-una din seri, spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni pe insulă, se plimbau de-a lungul plajei, privind apusul magnific.

Amelia o invitase la o preumblare pe una din plajele cu nisip negru cum numai în Hawaii se putea găsi,

care contrasta puternic cu apa de un albastru ireal a Pacificului.

— Unde mergem? întrebă Meagan după o vreme.

— Ssst...

Amelia puse un deget la buze și zâmbi ștrengărește, luând-o înainte. Ajunseră curând la o stâncă enormă, din lavă, în vârful căreia Amelia se cățără, deschizând brațele larg și privind orizontul. Meagan nu se lăsă mai prejos și, câteva momente mai târziu, i se alătură.

— Uau!... E minunat!

Spuma albă a valurilor care se spărgeau cu putere de stâncă se ridica mult deasupra apei, stropindu-le din când în când.

— Vin aici când vreau să fiu singură, zise Amelia.

— Eu mă gândeam că aș vrea să fi fost acum aici cu Ethan, răspunse Meagan zâmbind.

— Oceanul... mă inspiră. M-am născut și am crescut în Hawaii, știi? Aici mă simt ca o prințesă a mării.

Coborî ochii în pământ, de parcă ar fi spus o prostie.

— Eu m-am născut și am crescut în Arizona. Când eram mică, aveam și eu locurile mele preferate, nu departe de Marele Canion, unde mă ascundeam de lume când voiam să fiu singură. Mă simțeam ca o zeiță a deșertului. Mai merg acolo uneori, să-mi văd mama, mătușa și verii.

— Clar, avem foarte multe lucruri în comun. Parcă am fi surori, zise ea pe un ton serios, dar izbucni în râs imediat după ce termină fraza.

Meagan râse și ea, din toată inima. Arizona părea departe, ca pe o altă planetă, dar apa rece a unui val puternic, care-i udă fața, o readuse cu picioarele pe pământ. Tocmai conștientiză că mai avea numai două zile de stat în Hawaii.

— Aștept cu nerăbdare să vii în Arizona, îi zise Ameliei. Din ce mi-a spus Ethan, după finalizarea acestui proiect este foarte probabil să lucrezi cu Leopold.

— Știi ceva ce eu nu știu? răspunse Amelia cu un zâmbet.

— Nu neapărat, dar mi s-a povestit despre o discuție între Big K și Ethan, replică Meagan, făcând complice cu ochiul. Sincer, n-aș pleca niciodată din Hawaii - e prea frumos. Arizona e doar un deșert uscat.

— Da, sunt de acord. Dar toată viata am locuit aici, iar acum vreau să-mi termin munca. Asta e cel mai important pentru mine. Și Big K este cea mai potrivită persoană de care să mă țin aproape. Știința cere sacrificii, nu-i asa?

— Ei bine, cred că poți avea o carieră strălucitoare oriunde în lume; ce îl face pe Leopold atât de special?

— El este... Cum aș putea să o spun... E singura persoană întâlnită până acum care îmi poate înțelege ideile. Munca. Și singurul care mă poate îndruma. Vezi tu, ceea ce sunt pe cale să descopăr are o importanță esențială pentru lumea științifică. Și nu vreau ca o mică greșeală, o scăpare, ceva, să pună în pericol acest

lucru. Big K e ca un mentor, un antrenor. Fără să-l am lângă mine, nu aș putea termina niciodată la timp.

— La timp? De ce? Există un termen limită pentru a schimba lumea? chicoti Meagan, amuzată de propria glumă.

In loc să răspundă, Amelia scoase telefonul și i-1 întinse celeilalte.

— Vezi barca aia cu pânze de acolo? Haide, te rog, fă-mi o poză cu ea pe fundal. Și te rog să prinzi soarele în spatele pânzelor, cu filtrul special pentru lumină în amurg; va crea o aură roșiatică în jurul meu.

Făcură mai multe poze, până când soarele coborî dincolo de linia orizontului, inclusiv câteva selfie-uri cu ele amândouă, râzând si zâmbind în lumina dulce a apusului oglindit în apa albastru turcoaz cu nuanțe roșu-portocalii a Pacificului.

A A A

Belinda Watkins ciocăni ușor si intră în biroul lui ,

Anthony Green cu un pas alert. Ridicând capul surprins, acesta nu apucă să zică nimic înainte ca femeia să înceapă să turuie exaltată.

— I-am dat de cap, am găsit formula! înțelegi? I-am dat de cap, mai am doar câteva mici detalii de rezolvat, dar este gata, înțelegi? E gata! Doamne, nu-mi vine să cred.

— Belinda? Alo! Belinda?

— îmi cer scuze, Tony. Nu trebuia să dau buzna așa. Dar, Doamne, am rezolvat-o, îti dai seama?

— OK, s-o luăm încetișor. Deci, ce anume ai rezolvat, mai exact?

— Ecuația. Am găsit formula de predictibilitate a evenimentelor singulare.

— Oooohhh... *Acea formulă...*

— Da, cum ziceam, mai am câteva variabile de verificat, dar *merge,* datele experimentale se confirmă cu o precizie de peste 90%. 91,4% mai exact.

— E incredibil! Uau. Ești sigură, deci? Să desfacem o șampanie, atunci?

— Ah... aș mai sta un pic. De la teorie la practică nu se poate trece peste noapte, chiar așa ușor. Adică, am depășit o fază critică, dar n-am ajuns încă în cea în care putem genera aplicația de control.

— OK, ce ne mai lipsește?

— întrebarea corectă nu e „ce", ci „cine". Amelia Wang.

— Amelia Wang?...

— E din Hawaii. A fost aici acum câteva săptămâni, cu proiectul MANTRA. Ea mi-a... sugerat direcția în care să lucrez.

— Dacă tu crezi că e nevoie de ea să finalizezi proiectul, adu-o aici.

— E mai complicat. Am ținut legătura cu ea în ultima perioadă, mi-a mai făcut câteva observații, dar nu cred că vrea să vină la noi.

— Oferă-i un salariu de 200.000 de dolari pe an. Și poți să-i oferi încă 50.000 ca primă de transfer, la semnarea contractului.

Belinda își mușcă ușor buza de jos, dând lent din cap. Două sute de mii era un salariu nemaiauzit pentru un cercetător în astrofizică. Cu toate acestea, ceva legat de fată îi spunea că pentru Amelia banii nu erau cel mai important lucru.

— Scenariul cel mai pesimist este ca ea să spună nu și noi să trebuiască să finalizăm aplicația cu resurse proprii.

— Belinda, timpul nu e prietenul nostru. Prea multe rotițe s-au pus în mișcare. Au rămas doar două luni.

— Tony, trebuie să ajungem la o acuratețe de 100%, pentru că nu ne permitem nici cea mai mică eroare. Nici măcar unu la un miliard. Asta înseamnă, în primul rând, o teorie perfect blindată.

— înțeleg asta mai bine decât tine, crede-mă. Uite ce zic să facem. Rafistolează formula aia atât cât poți. Din octombrie încolo vreau să te apuci de lucru la aplicația de control. Nu uita că deocamdată suntem încă într-o fază experimentală, încă mai avem date de adunat. Fără teorie nu putem avea acuratețe, fără experimente nu avem date care să confirme teoria. Dar trebuie să rupem cercul acesta vicios cumva.

— Tony, factorul de risc este enorm. Nici măcar nu îmi pot da seama care ar putea fi implicațiile unei erori.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji, da? Tu vino cu aplicația cel mai târziu la 31 octombrie.

Belinda nu mai zise nimic. Ieși din biroul lui Green fără să-i mai spună „la revedere". Entuziasmul afișat cu doar cincisprezece minute înainte se evaporase, lăsând loc unei preocupări intense. Nu-i plăcea situația în care se afla, dar n-avea prea multe opțiuni. Avea s-o sune pe Amelia din nou și poate reușea să o convingă să-i dea o mână de ajutor. Știa că dacă cineva putea să-i dea de cap, ea era aceea.

în urma ei, Anthony ridică telefonul pentru a-și suna fratele.

■A A A

Conform tradiției, în ultima seară petrecută în Hawaii, Amelia îi invită pe cei trei vizitatori la masă, la un restaurant cochet unde serveau fructe de mare, sushi și somon lomi, dar și porc kalua sau laulau. Dacă Meagan era încântată de simfonia gusturilor mâncărilor locale, bărbații aleseră calea bătătorită a fripturii de vită în sânge și a berii la halbă.

— Am vorbit azi cu șefa la telefon, m-a sunat ceva mai devreme, aruncă Franke într-o doară, după ce luă o gură de bere. M-a întrebat ce mai faci și m-a rugat să-ți transmit complimente din partea ei.

— Belinda, da. Este foarte de treabă, mi-a plăcut de ea.

— Mi-a zis că a încercat să dea de tine, dar nu ai răspuns și ți-a lăsat un mesaj vocal.

— Oh, da, așa e. O să-i răspund mâine, cu siguranță.

Amelia zâmbi, dar Meagan remarcă o ușoară asimetrie a zâmbetului, ceea ce-i transmitea că adevărul era de fapt altul. O jumătate de oră mai târziu, cele două deciseră să-și pudreze nasul în același timp. Aflate în toaletă, departe de urechile lui Franke, Meagan nu se putu abține s-o întrebe pe Amelia care era treaba cu Belinda.

— Hm, m-ar cam vrea în California, să lucrez la un proiect de-al ei.

— Nu-i rău, oricum pare mai interesant decât Arizona. Iar perspectivele pe termen lung legate de CalTech nu se compară cu ce-ți poate oferi observatorul din Arizona.

— Meagan, nu știu cum să te fac să înțelegi, dar pentru mine contează un singur lucru, anume finalizarea teoriei la care lucrez. Nu-mi permit să mă împart în mai multe directii. Nu acum.

>

— Sfatul meu este să nu dai cu piciorul. Lasă o ușă deschisă. Nu știi niciodată ce nevoie poți să ai de ea. N-o cunosc pe țipă, dar îmi dau seama că e o femeie cu multă influență.

Amelia încuviință ușor din cap și zâmbi.

— Asa e. Nu se știe niciodată. » »

Se întoarseră la masă, unde Ethan si Franke se dis- trau de minune spunând bancuri. La plecare, aflați în

fata restaurantului, Amelia îi îmbrătisă si, înainte de a se îndrepta către mașină, îl asigură pe Franke că o va suna a doua zi pe Belinda. Ceilalți deciseră să cheme un Uber, deși hotelul nu era departe.

A A A

Acum, că etapa hawaiiană se încheiase fără multe provocări, următorul pas era SPT, radiotelescopul de la Polul Sud. Trebuiau, însă, să aștepte până la sfârșitul lunii noiembrie, pentru ca zborurile programate către Antarctica să se reia, pe durata verii australe. Dar până atunci mai erau multe pregătiri de făcut. După cum afirmase Franke, trebuia să fie pregătiți pentru orice provocare neașteptată, căci nu exista niciun serviciu FedEx la Polul Sud, pentru livrarea pieselor de schimb.

Restul toamnei trecu fără evenimente majore. Munca era muncă, treaba trebuia făcută, iar Ethan, simțind într-o bună zi aerul rece al dimineții când ieși din casă, realiză că momentul zborului spre Polul Sud se apropiase. Mai rămăseseră doar câteva zile din octombrie, iar călătoria la Pol era programată în mai puțin de trei săptămâni.

Meagan aproape că își finalizase teza de doctorat si ar fi vrut cu adevărat ca Ethan să fie de față când » » avea să prezinte lucrarea. Nu voia să-1 grăbească, așa că îi spuse că va aștepta până la întoarcerea lui, la în-

ceput de ianuarie. „Voi avea mai mult timp să mă asigur că nu scap nimic din vedere, nici măcar o virgulă", spuse ea zâmbind.

Așa stând lucrurile, în săptămâna care urmă Ethan se asigură că toate treburile curente erau finalizate, parcurgând a mia oară listele de verificare împreună cu Caleb Byrd, spre disperarea acestuia. Spre mirarea lui Ethan, într-o bună zi se trezi cu un vizitator neașteptat. Nick Hudson, agentul NGAcu care colaborase în trecut. Nu se mai văzuseră de atunci, dar ținuseră legătura prin e-mail, urându-și reciproc sănătate la aniversări si sărbători. >

— Hei, omule! Sunt încântat să te văd! Ce te-aduce aici? îl salută Ethan cu căldură.

După câteva minute de conversație de complezență, asigurându-se că nu ascultă nimeni, Nick se aplecă spre el și-i șopti complice:

— Dacă mă vezi la Polul Sud, pretinde că nu mă cunoști. Nu pot să-ți dau detalii acum, sunt prea multe necunoscute, dar aș putea să iau în calcul să mă bronzez în vara australă, încheie cu un rânjet.

— Tu glumești? Ai de gând să vii la SPT?

Ethan chiar era peste măsură de surprins.

— Nu, nu am de gând. In acest moment este doar o posibilitate. Unele lucruri arată foarte ciudat pentru noi, la agenție, și fiindcă nimeni nu se așteaptă cu adevărat la un agent federal acolo, să spunem că unii oa-

meni ar putea considera acel loc cel mai apropiat de ideal pentru planurile lor.

— Ce? Ai vreo întâlnire cu niște extraterestri? încercă Ethan o glumă.

— Nu îți pot zice mai multe, îmi pare rău. E o chestiune serioasă. Repet, dacă ni se încrucișează drumurile pe-acolo, nu ne-am mai întâlnit până acum. OK?

— Cu siguranță. înțeleg.

— Păstrăm legătura. îți voi verifica programul acolo. Pleci peste două săptămâni, nu?

După aceea, Nick se duse „doar să-l salute pe Big K", dar lui Ethan i se păru că întâlnirea lor a durat mult mai mult decât o discuție de curtoazie.

A A A

Anthony Green puse telefonul jos și se lăsă pe spate în scaunul din piele neagră, așezându-și picioarele pe birou și mâinile la ceafă. închise ochii, respirând profund si stătu asa câteva minute bune, încercând să-si calmeze starea de spirit înainte să-și sune fratele.

— A făcut-o. Belinda i-a dat de cap până la urmă. Sună-mă mai pe seară să vorbim, zise el după bip-ul care-1 înștiința că putea înregistra un mesaj vocal.

Reveni la calculator și trimise un e-mail către departamentul financiar cerându-le să emită un cec de zece mii de dolari pentru Amelia Wang și un altul, de douăzeci și cinci de mii, pentru Belinda Watkins.

CINCI

Pregătirea pentru călătoria la Polul Sud nu fusese într-atât de complicată pe cât crezuseră. Angela Beckinser, de la Universitatea din Chicago, îi ajutase cu coordonarea logistică, oferindu-le din timp o listă exhaustivă a ceea ce aveau de făcut. Erau destul de puține lucruri personale de luat cu ei din SUA, deoarece îmbrăcămintea specială și echipamentul urmau să fie procurate în Noua Zeelandă.

După un zbor foarte lung, până în cealaltă parte a lumii, Ethan și Franke au ajuns, în sfârșit, la Christchurch, ultima oprire înainte de a zbura la Polul Sud. Christchurch era cel mai mare oraș al insulei de sud a Noii Zeelande, fiind a treia cea mai populată metropolă a țării.

Din cauza decalajului de fus orar, cea mai mare parte a primei zile, după ce au ajuns, au petrecut-o dormind. Aveau trei zile la dispoziție până la zborul programat spre Antarctica, așa că a doua zi s-au bucurat de ceea ce părea a fi o minivacanță. Depozitul de unde trebuiau să își aleagă echipamentul nu era

prea departe de hotelul lor, așa că au mers pe jos până acolo. Managerul, fost ofițer de marină, le-a explicat foarte amabil tot ce trebuia să știe înainte de a ajunge în Antarctica. „Temperatura este foarte scăzută. Mai scăzută ca în congelator. Și asta pe timpul verii. Iarna, temperatura congelatorului e numai bună ca să te încălzești când vii de-afară. Dar voi sunteti norocoși să I * *
mergeți acolo acum." Probară cizmele speciale și primiră câte două perechi de mănuși de neopren, cu trei straturi. Hainele aveau un design cu buzunare în interior, pentru pungile cu reactivi chimici care generau până la patru ore în plus de căldură. Acestea trebuiau folosite în condiții extreme. „După aceea, culoarea roșie fluorescentă a hainei se va dovedi extrem de utilă pentru echipa de căutare pentru a-ți găsi corpul înghețat bocnă", mai spusese acesta, pe un ton jumătate în glumă, jumătate în serios.

Motivul pentru care nu există zboruri către Antarctica în sezonul de iarnă e cât se poate de simplu: kerosenul îngheață și nu poate curge liber la temperaturi extrem de scăzute. Ca urmare, nu erau posibile călătorii într-acolo timp de șapte din cele douăsprezece luni ale anului.

Zborul către Antarctica n-a semănat deloc cu cel oferit de cursa Delta cu care sosiseră în Noua Zeelandă. Aeronava, un Hercules cu patru elice, fusese conceput pentru a transporta marfă mixtă - hrană, echipamente și, da, oameni. Nu exista nicio însoți-

toare de zbor, doar un ofițer politicos care i-a instruit cum să folosească scaunele și centurile de siguranță. Sentimentul spartan era completat de toaleta aflată chiar lângă ei, care emana un miros slab de la substanțele chimice neutralizante.

Când au ajuns la stația McMurdo, frigul pătrunzător contrasta puternic cu căldura plăcută a verii australe de unde plecaseră cu șapte ore mai devreme. La fel ca în congelator, după cum fuseseră avertizați. Ethan crescuse în Colorado, așa că vremea rece și zăpada făcuseră parte din copilăria lui. Dar Antarctica nu semăna nici pe departe cu Munții Stâncoși. Aerul rece care le intra în plămâni era ca gheața solidă. Căpitanul le ură mult noroc si-i îndrumă către vehiculul care îi aștepta la capătul pistei. Pe drumul către clădirea unității îi sfătui să acorde atenție tuturor instrucțiunilor. „Citiți fiecare panou, respectați fiecare regulă și nu vă rătăciti. Sau veți muri." Sfaturi bine de retinut, indife- rent de ocazie.

Trebuiră să aștepte alte câteva ore, în sala mare a clădirii principale, până li se spuse că se pot urca în al doilea avion, care avea să îi ducă la Polul Sud. Echipamentul era deja încărcat, iar pilotul zâmbi și le făcu cu mâna. Aparatul era o aeronavă mică, având în loc de roti, schiuri. Deși acest lucru era evident, Ethan fu oarecum surprins. Franke părea calm, mestecând niște gumă. Surprinzător, niciunuia dintre ei nu-i era foame.

Al doilea zbor dură aproape patru ore, lucru de înțeles punând la socoteală faptul că avionul nu era chiar cel mai rapid de pe planetă. Antarctica este, de fapt, un deșert foarte mare. Majoritatea oamenilor nu s-ar gândi la asta, datorită gheții atotstăpânitoare. Dar adevărul e că, în medie, există mai puțin de 2-3 mm de precipitații într-un an întreg. Polul Sud este doar un platou imens de gheață, situat la o altitudine medie de 2800 de metri, unde temperatura din cursul verii nu depășește aproape niciodată -15°C.

Aterizară lin și pilotul le spuse să rămână înăuntru până la sosirea ATV-ului care se apropia. Prin hublou, Ethan putu zări clădirea bazei Amundsen-Scott, formată din trei corpuri de câte patru etaje. Cele din stânga și din dreapta aveau forme rotunjite, iar cel din mijloc părea ceva mai retras. Un brâu de reflectoare dispus de jur-împrejurul complexului arunca o lumină puternică, vizibilă de la mare distantă. Un minut mai târziu îi întâmpină un bărbat scund, spre șaizeci de ani, cu chipul abia vizibil în spatele glugii. Mai mult prin gesturi, le arătă unde să se așeze. Franke încercă să spună ceva despre echipamentul din avion, dar bărbatul scund arătă cu mâna spre hangar, apoi le strigă „Urmați-mă înăuntru!"

Deschise o ușă uriașă din fier masiv, de genul pe care îl poți vedea la congelatoarele de dimensiuni industriale, concepute pentru a menține frigul în interior. Doar că aceasta fusese proiectată pentru a ține

frigul afară. De fapt, la o analiză mai atentă, întreaga clădire era concepută ca un frigider imens care funcționa invers.

înăuntru, un bărbat de vreo treizeci si ceva de ani, vorbind cu un puternic accent german și care se prezentă ca fiind Hans, le ură bun venit.

— Bănuiesc că vreți să vă odihniți. Călătoria din ,

Noua Zeelandă este întotdeauna mai lungă decât te aștepți. Cu toate acestea, nu trebuie să vă faceți griji pentru decalajul de fus orar. Aici avem toate cele 24 de ore de pe glob! chicoti el, iar Ethan știu cumva că aceasta era un fel de glumă locală care trebuia spusă tuturor celor care vizitau Polul Sud pentru prima dată.

— Stafia de la Polul Sud a fost construită în anii '50 și de atunci este gazda a numeroase experimente științifice, începu el o scurtă prezentare. In sezonul operațional de vară lucrează aici până la 200 de persoane, dar pe timpul iernii personalul e redus la mai puțin de 20. In corpul A sunt laboratoarele, în corpul C sunt dormitoarele, iar noi ne aflăm în corpul B, unde se află spațiile comune, administrația și centrala termică.

încăperea era mai mare decât se așteptase Ethan, amenajată după aceleași standarde militare folosite pentru ofițeri. Patul, dulapul pentru haine și biroul erau din pal melaminat de culoarea lemnului de cireș. Se îndreptă spre fereastră și privi o vreme printre storuri albul nesfârșit de afară. Zâmbi ideii că ajunsese până la urmă în Antarctica, la Polul Sud. în urmă cu

mai puțin de un an nici măcar nu-și imaginase că va face vreodată această călătorie. Făcu un duș rapid și reveni în sala pricipală, care servea drept sală de mese și de evenimente, totodată. Spre surprinderea lui, se părea că toată lumea se adunase acolo. Hans flutură mâna din spatele tejghelei și veni la masa lor.

— Destul de multă lume aici, spuse Franke, reflectând gândurile lui Ethan.

— O, da. Este cea mai aglomerată perioadă a anului. Sezonul tocmai s-a deschis, iar mulți dintre cei care au misiuni scurte, ca și voi, vin acum, ca să plece înainte de sărbători. Eu, personal, aș rămâne până după aceea. E o ocazie unică. E vară, dar totul este înghețat. Nu se face niciodată întuneric, asa că artificiile sunt inutile.

— Se pare că acesta nu e primul tău revelion aici, nu-i asa? încercă Franke să inițieze o conversație, invitându-1 pe Hans să le spună mai multe.

— Foarte adevărat. Urmează să fac al treilea An Nou aici.

— Tu cu ce te ocupi la Polul Sud, de fapt? fu rândul lui Ethan să întrebe.

— Câte puțin din toate. Sarcina mea principală este legată de observații meteorologice. Dar, din moment ce vremea nu se schimbă atât de mult de la o zi la alta, îi ajut pe toți cei care, ocazional, au nevoie de mine. Ca un ghid pentru noii veniți. Nu risc niciodată să fiu șomer.

Râse, luând o înghițitură mare din cana de cafea din fata lui.

Hans îi mai informă că operațiunile la Polul Sud erau organizate în trei schimburi. Deoarece nu exista o „noapte" reală, echipele funcționau similar cu echipajul unui submarin (comparația îi aparținea lui Hans). în acest fel, se suprapuneau la minimum echipamentele si alte resurse. Ora oficială era ora universală - ora J
Greenwich. Intervalul între 19:00 și 22:00 era acela în care aproape toată lumea era activă, ceea ce explica mulțimea prezentă în sala principală. Mai era mai bine de o oră până când schimbul „de noapte" avea să înceapă să lucreze, cel „de dimineață" să meargă la odihnă și sala principală să se elibereze.

Ethan se simțea obosit, foarte obosit. Acum, că se terminase călătoria, se relaxa cu un ceai fierbinte de mentă, iar singurele lui gânduri erau patul și Meagan. Mergând spre camera lui, se opri la *Media Commons* - un spațiu destinat cercetării, studiului și accesului la internet. Nu avea habar cât era ceasul acum în Arizona, dar chiar deasupra capului său se aflau mai multe cadrane de perete care arătau ora în diferite orașe ale lumii. La New York era 16:12, deci era 14:12 în Arizona. Meagan nu era încă acasă și până când avea să ajungă, Ethan ar fi adormit de mult. S-a autentificat pe primul computer disponibil (îi trebuiră doar câteva minute ca să-și configureze datele de utilizator) și îi scrise un e-mail, pentru a o anunța că este OK, promi-

țându-i că o va contacta a doua zi. Deja îi ducea dorul și faptul că el era, literalmente, la capătul lumii îl făcea să-si dea seama cât de mult o iubea. >

Se lungi în pat și constată, spre surprinderea lui, că era mai confortabil decât se așteptase. Stinse lumina și se gândi din nou la Meagan *„Distanța este pentru iubire cum e vântul pentru foc. Dacă e slabă, se va stinge; dacă e puternică, se va înteți."* Oare unde citise asta? fu ultimul său gând, înainte de a cădea brusc într-un somn adânc.

☆ -ir

Lui Ethan si Franke li se atribuise a treia tură, de la 22:00 la 6:00 și munca lor urma să înceapă chiar de a doua zi. Dacă totul avea să se întâmple cum era planificat, în aproximativ trei săptămâni, cel mult patru, ar fi trebuit să termine toată treaba.

Neavând nimic de făcut, Ethan își petrecu aproape în întregime prima zi la Pol savurându-1, pur și simplu. Cea mai amuzantă parte fu tura de 24 de ore. Chiar în jurul Polului exista o pistă de alergare cu lungimea de exact o milă, împărțită în 24 de segmente, fiecare corespunzând unui fus orar și fiind marcată ca atare cu un catarg pe care flutura steagul unei națiuni din cele care trimiseseră o misiune acolo. Deci, parcurgând întreaga milă, puteai fi în toate cele 24 de fusuri orare în doar zece-cincisprezece minute. Cu

toate acestea, alergatul efectiv în frigul Antarcticii nu era nici pe departe o experiență prea plăcută, așa că Ethan decise, pur și simplu, să meargă de-a lungul pistei. Făcu mai multe poze pentru Meagan și pentru părinții lui. Selfie-urile nu erau foarte reușite, fiindu-i dificil să opereze camera foto cu mănușile groase, dar reuși să scoată vreo două-trei cât de cât acceptabile.

Cerul era senin și soarele părea să atârne la numai un centimetru deasupra orizontului. Acesta era un alt fapt amuzant; anume că puteai spune cât e ora cu un grad rezonabil de certitudine, deoarece soarele era aliniat cu segmentul respectiv al pistei de alergare, care devenea astfel un uriaș ceas solar. Oricum, pe durata verii australe soarele nu se ridica niciodată prea mult, dar nici nu apunea. Razele sale cădeau mereu pieziș și din acest motiv nu aveau prea multă putere.

întregul complex era impresionant, având în vedere condițiile vitrege. O centrală electrică ce alimenta întreaga stație, hangarul avionului și unitatea de depozitare a alimentelor, care se aflau în partea stângă a clădirii principale conectate de aceasta printr-un tunel, astfel că accesul se putea face fără a ieși în frigul de afară, în partea dreaptă se afla complexul de cercetare, care includea un telescop optic și radiotelescopul. Nu exista o rețea, ca la Belina Peak, ci doar o singură antenă foarte mare.

După ce își termină turul complexului polar, Ethan reveni în clădirea principală, uitându-se după o față

familiară, fie Franke, fie Hans, dar niciunul dintre ei nu era la vedere. Trecu pe lângă un grup format din două femei și un bărbat îmbrăcați în salopete medicale si îsi aminti că trebuia să facă o vizită de control până la sfârșitul zilei. Citise undeva despre faptul că acolo aveau loc numeroase experimente pentru studiul funcționării corpului uman în condiții extreme. Până atunci, avea timp să vorbească cu Meagan - era ora 7:00 în Arizona, așa că trebuia să fie încă acasă.

— Cum ești, Moșule? îl salută ea si înainte de a avea șansa să-i răspundă, continuă, aparent fără să respire: Știu, știu, este Polul Sud, așa că aș prefera să îți spun Grinch, dar porți haina aia roșie și m-ai confuzat.

— Sunt bine, mulțumesc.

Ethan profită de scurta pauză, cât să strecoare câteva cuvinte.

— Oh, și asta. Ai văzut vreun pinguin?

Fața ei exprima curiozitate, cu ochii mari și buzele țuguiate.

— Nu. Suntem la vreo 2.000 de mile de țărm. Fără mare, fără pește, fără pinguini. Doar gheață.

— Da, am căutat pe internet despre Antarctica. Nu e un loc foarte amuzant. E frig?

— Frig e puțin spus. Și-ți dai seama, e vară. Iama este cumplit.

— Cum e mâncarea?

— De cantină. E bună, e suficientă, dar să nu-ți imaginezi cine știe ce rafinamente culinare.

— Paste, conserve, din astea?

— Ihm. Suntem, totuși, în cel mai izolat loc de pe planetă. Cultivarea roșiilor sau crescutul găinilor se fac la mii de kilometri de aici. O ducem mai bine decât Amundsen acum o sută de ani, totuși. Noroc că bău- tura nu se strică.

Au continuat asa vreme de încă zece minute, Ethan dându-i tot felul de detalii, până când au trebuit să încheie conversația, deoarece altfel ea ar fi întârziat la serviciu. Ethan își verifică mai apoi e-mail-urile, trimise un mesaj lui Big K și unul Ameliei și după aceea, văzându-1 pe Hans dicutând cu alte persoane, se apropie de el, sperând să fie prezentat și să-și facă prieteni noi.

ȘASE

„M-am întâlnit cu prietenul tău de acum doi ani. îți trimite cele mai bune urări și speră să nu fie prea frig acolo - a spus că urăște frigul. De asemenea, mi-a mai spus că te-a rugat ceva și așteaptă ca următoarea dată când vă întâlniți să-ți respecți promisiunea."

La început, când citi acest paragraf din e-mailul lui Big K, Ethan nu pricepu ce anume dorise să zică șeful lui, dar câteva secunde mai târziu îi pică fisa. Nick urma să vină la Polul Sud? Ei bine, cu siguranță asta ridica o mulțime de semne de întrebare. Ce fel de activități ilegale ar fi putut avea loc la Polul Sud, pentru ca un agent NGA să vină acolo?

Restul zilei trecu repede, apucându-se de lucru împreună cu Franke. Aveau de despachetat componentele radiotelescopului și începură să verifice metodic fiecare ladă, pentru a fi siguri că aveau toate piesele și, mai mult, că nimic nu se stricase la transport. Spre ușurarea lor constatară, cel puțin la o primă inspecție, că totul era în regulă. Mai aveau vreo două ore de lucru, asa că se duseră să evalueze clădirea unde se afla

radiotelescopul. Trebuia să înceapă prin a demonta corelatorul existent. Acesta reprezenta o componentă foarte importantă (și scumpă, totodată) de care era nevoie pentru a fi recuperată și trimisă înapoi cât mai curând posibil. Corelatorul vechi făcuse parte din proiectul de cercetare precedent, iar Franke tocmai ce primise un e-mail de la Belinda, prin care-l informa că era nevoie de acea componentă pentru a fi folosită la radiotelescopul din California. Unul nou era foarte scump și, întrucât oricum trebuia să înlocuiască întreaga unitate, avea sens să reutilizeze o parte din instalația veche. Practic, în afară de scheletul metalic de susținere și de antena propriu-zisă, toate componentele urmau să fie înlocuite cu cele de generație nouă.

La sfârșitul săptămânii, un avion cu provizii ateriză dimineața foarte devreme, la sfârșitul timpului de lucru al lui Ethan. Era destul de neobișnuit, dar atoatecunoscătorul Hans, care și el lucra pe durata turei de noapte, îi explică lui Ethan că asta înseamnă că erau programate două curse în acea zi, deci urmau să primească foarte mult echipament. Pe lângă pilot, mai sosiră cu aeronava doi bărbați. Alti trei tehnicieni de

1 ♦

la sol veniră și ei să ajute la descărcare. Un al patrulea sări din micul tractor pe șenile, care trăgea după el o remorcă de două ori mai mare, după ce-l parcă chiar lângă rampa de încărcare a avionului. Ethan se gândi că e bine să se alăture grupului, așa că se apropie, strigând celui care părea să fie șeful:

— Aveți nevoie de o mână de ajutor?

— Sigur, intră în avion și ajută-1 pe tipul de-acolo să împingă cutia aia mare pe rampă. Este foarte grea.

Tipul de-acolo era Nick. La început, Ethan nu îl recunoscu, pentru că purta o jachetă groasă, de un albastru închis, o căciulă mare, neagră, trasă peste cap și o eșarfă în jurul gurii. Erau doar ei doi în spatele cutiei de lemn, iar Nick șopti „Mă bucur să te văd, Ethan", în timp ce îi indica de unde să apuce cutia.

Ethan dădu din cap și spuse cu o voce normală:

— Bine ati venit la Polul Sud, domnule! Sunt Ethan.

— Andrew, încântat de cunoștință. îti mulțumesc » , » , pentru ajutor!

Andrew? Ce are... Oh, era sub acoperire! Oare ce se întâmpla? Ethan fu convins că urma să afle curând. Lada era al naibii de grea, într-adevăr. Având în vedere sarcina utilă relativ mică pe care putea să o care avionul, nu mai rămăsese prea mult loc pentru alte provizii. Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, pilotul strigă:

— Mai e încă un zbor programat să vină după-amia- ză, așa că hai să terminăm mai repede, ca să am timp să mă întorc la McMurdo!

Procesul de descărcare a avionului dură mai puțin de o de oră. Toți bărbații știau ce aveau de făcut și se mișcară repede. Doar din când în când răsunau comenzi scurte. Pentru Ethan, care servise în Garda Națională când avea douăzeci de ani, să audă „Ține strâns", cu un i lung sau „Așează-te la nouă", era mai

mult decât suficient pentru a înțelege că, practic, toată lumea avea pregătire militară. Se gândi că era mai bine să nu ceară detalii.

După ce asigură încărcătura pe remorcă, Ethan se găsi singur în fața clădirii principale, privind ATV-ul care se îndrepta spre depozit. Pilotul și un alt bărbat alimentau avionul, iar Nick nu era nicăieri la vedere. Deschise ușa masivă din oțel și intră înăuntru, cu gân-dul la o ceașcă de ceai fierbinte. Efortul pe care-1 fă-cuse în frig îl prinsese din urmă și simțea căldura băuturii înmuindu-i mușchii, relaxându-se. Scoase haina și căciula și le așeză pe masă. Era o atmosferă ca într-o cabană de ski, mai gândi el. Fără să scoată vreun sunet, Nick trecu pe lângă el ca un ninja, abia atingân- du-1 pe umăr și luă loc trei mese mai departe. Pentru Ethan era limpede că Nick nu voia să vorbească acum cu el. Când avea să vină momentul potrivit avea să o facă. Dar nu acum.

A A A

Intr-un context foarte diferit, în mult mai calda Ca-lifornie - chiar dacă era iarnă, conform calendarului, telefonul de pe biroul Belindei Watkins sună prelung. Nu răspunse nimeni, astfel încât persoana de la celă-lalt capăt lăsă un mesaj pentru mesageria vocală, care urma să fie ascultat de Belinda câteva ore mai târziu. *„Prima livrare a fost confirmată. A doua va ajunge la*

destinație în următoarele 72 de ore. Vă voi suna când va fi acolo."

'tr

Munca în frigul pătrunzător de la Pol era epuizantă si căldura confortabilă din dormitorul lui era mai mult decât îmbietoare. In drum, se opri la unul dintre terminale pentru a-și verifica e-mailurile și a vedea dacă Meagan era trează. Deși îi lipsea foarte mult, își dădu seama cu multă surprindere că nu se gândise deloc la ea aproape toată ziua. Meagan nu era ordine, dar Ethan remarcă o cerere de prietenie a unui oarecare „An- drew Burgess"; chiar înainte de a apăsa pe butonul care-i permitea să ignore cererea, își aminti că „An- drew" era numele pe care-1 folosea acum Nick. Ca urmare, acceptă cererea și deschise profilul lui Andrew. într-adevăr, era Nick. Avea doar câteva fotografii cu imagini obișnuite de familie, împreună cu soția sa, cu un copil pe plajă sau el făcând un grătar în curtea din spatele casei.

Deodată, îi apăru un mesaj: „Bună!", iar după câteva secunde: „Ești pe-acolo?" Ethan zâmbi și răspunse: „Da. Tu ce mai faci?" „Mă duc la bar. Am nevoie de o băutură tare."

Mai așteptă câteva minute și apoi se îndreptă și el, ca din întâmplare, spre bar. Colecția de băuturi din spatele tejghelei era impresionantă, putând rivaliza

cu succes cu un *pub* în toată regula. Nick era acolo, cu un pahar de scotch dublu în față. Se gândi că dacă voia să vorbească cu el, avea să îi dea un indiciu, în timp ce dacă-1 ignora complet era semn să stea deoparte.

Nick vorbea cu barmanul și își sprijini mâna pe scaunul de lângă el, bătând darabana cu degetele, de parcă se bucura de muzica din fundal, care se auzea discret de la boxele din partea de sus a rafturilor. Ethan interpretă însă acest gest ca pe o invitație: „Vino și stai aici", așa că se apropie de bar, întrebând din cap: „E liber?" și fără a mai aștepta vreun răspuns, trase scaunul și se așeză pe el.

— Poți să îmi dai un ceai fierbinte, te rog? De mentă? ceru el lui Jim, cel care servea.

— Cu miere și lămâie, bănuiesc?

— Sună minunat, da. Mulțumesc.

Apoi, întorcându-se încet spre Nick, îl salută dând din cap:

— Ești tipul nou, care a venit azi-dimineață, nu? Ne-am întâlnit pe puntea de încărcare.

— Oh, da, îmi amintesc, sigur. Eu sunt Andrew.

— Ethan, răspunse strângând puternic mâna celuilalt. Ce faci aici? fu foarte mândru Ethan, în sinea lui, că găsise o întrebare cu două sensuri.

— In afară de faptul că mă congelez? râse agentul NGA. Există un echipament care necesită o manipulare foarte specială și se pare că am tras paiul scurt de m-au trimis aici. Aș prefera să mă întorc acasă, bucu-

rându-mă de căldura confortabilă a șemineului din sufrageria mea.

Hans apăru de nicăieri, salutându-1 pe Ethan și pre- zentându-i-se lui Nick. Aproape imediat se ivi și Franke.

— Te căutam, credeam că ești deja în cameră. Pot să mă alătur?

— Oh, cu siguranță. Acesta este... Andrew. A venit astăzi. Iar pe Hans îl cunoști.

— încântat de cunoștință. Eu sunt Franke. Colegul lui Ethan.

Nick strânse mâna lui Franke, dar rămase tăcut. După o lungă pauză, întrebă:

— Si tu ești din Arizona?

— Nu, eu sunt din California, de fapt. Și tu?

— Texas. De fel. Dar munca m-a dus prin toată țara. Acum locuiesc în New Mexico.

— Ei, bine, bine, remarcă Hans. Toți veniti din Sud, de la căldură.

— Și cu toții ne-am regăsit în Sud, la rece, replică Nick cu un rânjet.

Fiecare sorbi o gură de băutură, iar peste micul grup se lăsă o liniște nefirească.

— Deci, ce faci aici? Pentru ce e acel echipament? încercă Ethan să spargă gheața.

— Un proiect de cercetare. O comandă specială de la o universitate din New England. Va mai veni o altă componentă, în câteva zile, și le voi monta împreună cu un alt specialist, care încă n-a sosit.

— Dar pentru ce este? Ce face? vru Hans să știe.

— Sincer, habar n-am. Nu e treaba mea. Trebuie să mă asigur că toate componentele funcționează. Știi, toate luminițele să fie verzi și să nu fie aprinsă nicio luminiță roșie?!

— Ești amuzant! exclamă Hans.

— Dar tu ce faci aici, Hans? întrebă Nick, la rândul lui.

— în mare parte, observații meteo. Furnizez date pentru o serie de unități de cercetare. Știi, chestii legate de modificarea climei. Și, între timp, mă distrez pe cinste cu tipii ăștia doi!

Continuară să mai socializeze o vreme, până când oboseala îi prinse din urmă și se retraseră cu toții în camerele lor.

Ethan se trezi cu o durere ușoară de cap; pentru el era ceva neobișnuit, întrucât avea o constituție ro- bustă și rareori avea suferințe fizice. își aminti apoi de seara petrecută la bar, dându-și seama că ceea ce simțea era de fapt o mahmureală. Făcu un duș care îl mai învioră, cât de cât. Franke dormea încă, așa că se îndreptă singur către cantină.

în timp ce savura cafeaua și felia de pâine prăjită cu unt de arahide, Nick i se alătură, ținând în mână o tavă cu micul dejun. Se așeză în fața lui. Arăta surprin-

zător de proaspăt. Cu o voce viguroasă, îl salută pe Ethan, care abia murmură o replică, în timp ce luă o gură de cafea. După două mușcături zdravene din sandvișul cu piept de curcan, Nick vorbi în cele din urmă.

— Pariez că ești foarte curios ce naiba fac aici, nu?

— Oh, stai să mă gândesc nițel... Sunt, într-adevăr, curios? Da, poate un pic. Știi, Polul Sud nu e cel mai obișnuit loc pentru a organiza o întâlnire cu un vechi prieten, dar să zicem. Deci, despre ce e vorba? Te pot ajuta cu ceva?

— E o poveste alambicată. De fapt, nici nu sunt prea sigur după ce alerg, iar despre asta trebuie să-mi dau seama. Să mă ajuți? Probabil. Dar ceva foarte simplu, dacă va fi cazul. Cum ar fi să aduni câteva informații.

— Eu aș presupune că motivul pentru care ești aici trebuie să aibă de-a face cu echipamentul pe care l-ai adus, nu-i așa?

— La naiba. Chestia asta nu ar trebui să fie aici nici peste un milion de ani, nu, nu. Asta trebuie să aflu. De ce a ajuns în Antarctica?

— Ce vrei să spui cu... n-ar trebui să fie aici? A fost livrat la adresa greșită? Aici este Str. Pinguinilor nr. 1000, Polul Sud. Trebuia să fie livrat la Bd. Urșilor Polari nr. 1000, Polul Nord și v-ați îndreptat în direcția opusă?

— Cam așa ceva. Izbucniră amândoi în râs și Nick mai luă o mușcătură, după care continuă: Uite ce se

întâmplă: dacă stai cu ochii pe niște... obiecte foarte neobișnuite, de genul acesta, nu există prea multe locuri unde ar putea să ajungă. Există un număr limitat de rute și puncte finale. Imaginează-ți o hartă rutieră; o mașină poate merge practic oriunde, dar rutele pentru camioane sunt mai limitate. Dacă, cumva, camionul transportă materiale periculoase, există și mai multe restricții. Iar dacă materialele periculoase urmează să fie procesate într-o instalație specializată, numărul rutelor pe care le poate parcurge devine extrem de limitat. Deci, dacă se întâmplă să vezi un camion care transportă o încărcătură periculoasă pe un drum care nu duce la o unitate specializată de prelucrare, atunci știi că ceva nu este în regulă, și începi să cercetezi. Asta e o imagine de ansamblu. Ce am vrut să spun este că nu există niciun motiv pentru ca acest obiect să fie trimis aici.

Bău o gură de cafea și se avântă:

— Dă-mi voie să-ți explic. Practic, e o bobină imensă. Genul acela care se folosește pentru cercetarea particulelor subatomice. Creează un câmp magnetic foarte puternic, conceput pentru a modifica traiectoria unor particule încărcate electric. Cu toate acestea, are unele modificări în proiectare, ceva ce nu s-a mai făcut până acum în altă parte. La nivel mondial există doar zece, poate douăsprezece locuri, cel mult, care ar putea folosi aceste echipamente, toate, fără excepție, fiind centre mari de cercetare. Nimic din ce ai putea găsi aici.

Suntem atenți la acest tip de instalații, așa că atunci când apare o comandă de producție, suntem și noi incluși în circuit.

Chicoti după ce făcu jocul de cuvinte, se șterse la gură și reluă:

— Nimic neobișnuit la început. A venit ca o comandă de la Universitatea din Otago.

— N-am auzit niciodată de ea. Unde este? Sună african...

— Câtuși de puțin. Se află în Dunedin, Noua Zeelandă. O universitate destul de mare, de fapt, foarte bine clasată în topul universităților din lume. Au un departament de fizică mare, bine conectat cu alte universități, parteneriate într-o mulțime de programe de cercetare, deci nimic special pentru a ridica vreo suspiciune. Cu excepția unui mic detaliu. Bobina urma să fie expediată la Christchurch, nu la Dunedin. Unul dintre analiștii noștri si-a dat seama la un moment dat
9 9 9
că nu există nicio unitate de cercetare în fizică în campusul din Christchurch, doar cea medicală. Așa că am decis să stăm cu ochii pe toată comanda, să vedem dacă mai apare ceva. S-a dovedit că nu există niciun proiect de cercetare în curs despre particulele subatomice la Universitatea Otago. în plus, jucăria asta costă aproximativ 1,5 milioane de dolari, deci ar trebui să existe o mulțime de documente pentru finanțare. Nu era ni- ciunul. Deci, am luat urma banilor. Finanțarea a venit din SUA. Mai precis, o donație care a provenit de la o

unitate de cercetare industrială legată de sectorul energetic, apoi oferită unei fundații ecologice care dorește să salveze planeta, care apoi a trimis banii către „Asociația Oamenilor de Știință pentru o Lume Verde" - și de aici lucrurile au devenit foarte interesante, deoarece această organizație, destul de obscură, avea fonduri de aproape jumătate de miliard de dolari. Iți poți imagina? O jumătate de miliard? Și toate, toate fonduri legitime.

— Fără glumă?!

Ethan era într-adevăr surprins, deoarece știa prea bine de la Big K cât de greu se obțineau finanțările pentru proiectele de cercetare.

— Oh, stai, că e mai mult de-atât, mult mai mult. Așadar, am urmărit cu atenție această comandă, pentru a vedea ce se întâmplă cu ea. între timp, un alt lucru interesant a apărut pe radarul nostru. A mai fost comandată o unitate similară, de această dată unui alt producător. Dacă primul a fost realizat de Texas Instruments, cel de-al doilea a fost comandat lui Lockheed Martin. Clientul? Universitatea din Auckland, Noua Zeelandă. Acest lucru ni s-a părut extrem de neobișnuit, deoarece arăta că ar exista două proiecte similare, în paralel, în Noua Zeelandă.

— Interesantă coincidență, aș spune.

— Ethan, în domeniul meu de activitate nu credem în coincidențe. O coincidență este atunci când doi frați > * , au un accident de mașină în aceeași zi. Două comenzi J I

identice în același timp, care urmează să fie livrate în aceeași țară, la celălalt capăt al lumii, face parte în mod clar dintr-un plan. Așa că am urmat banii și... ghici ce?

- TotAOSLV?

— Nu. Un alt ONG de care nu auzise nimeni, înființat în urmă cu mai puțin de un an. Acesta avea o finanțare foarte limitată, funcționa într-un birou mic, dar aflat la nici o jumătate de oră de mers cu mașina de sediul AOSLV în California de Nord. Banii lor proveneau de la același grup cu interese în cercetarea energetică implicat și în finanțarea primului. Așadar, a apărut o întrebare normală, și anume de ce aceeași entitate finanțatoare ar merge în paralel cu două proiecte diferite, ambele în Noua Zeelandă? Și n-ar fi fost posibil să fi economisit mulți bani dacă ar fi comandat ambele unitǎti de la același furnizor?

» »

— Asta încă nu explică de ce este aici echipamentul.

— Așteaptă. Sunt mai multe lucruri la mijloc. Așadar, am verificat acel al doilea ONG, numit „Societatea pentru Energie Alternativă" și Consiliul de Administrație este format din trei persoane. Unul dintre ei este un anume Anthony Green, care se întâmplă să fie directorul științific al Observatorului Californiei de Nord al CalTech.

— înțeleg că nu e o coincidență nici de data asta.

— Exact. Fratele lui Anthony Green e Thomas Green, CEO al AltEnerg Holding, grup de companii din sec-

torul energetic evaluat la aproximativ 150 de miliarde de dolari.

— Dar de ce acești oameni preferă să folosească un mod ascuns de a finanța un proiect de cercetare, la urma urmei?

— A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea, zâmbi Nick, în timp ce rostea celebra replică din Hamlet. Chiar este acesta, într-adevăr, un proiect de cercetare?

Lăsă întrebarea să plutească în aer o vreme, luând între timp alte câteva mușcături din micul dejun, bău niște cafea și mestecă încet slănina prăjită.

— Ceea ce ne-a atras cu siguranță atenția este că această a doua comandă urma să fie livrată și ea tot la Christchurch. Universitatea din Auckland se află pe Insula de Nord, Christchurch în partea de Sud. Acest lucru a reieșit atunci când analistul nostru si-a dat , » seama că Departamentul de Fizică al Universității din Otago nu face cercetare în Christchurch. Deci, aici avem două echipamente identice, care au un proces de comandă și livrare paralel, care trebuie livrate în același loc, în același timp.

— în același timp? Unde e celălalt? întrebă Ethan, vădit nedumerit.

— Chiar acum? în Christchurch. A sosit patru zile mai târziu decât era programat. Va ajunge aici peste două zile.

— Dar tu știai despre Polul Sud cu mult timp în urmă, când ne-ai vizitat Observatorul.

— Bună observație. Aici e rolul diviziei noastre de ᵢ analiză și informații. Datorită ferestrei de timp relativ limitate pentru a face livrări în Antarctica, tot ceea ce merge la Polul Sud este înregistrat și procesat cu mult înainte de data propriu-zisă de expediere. Trebuie depusă și aprobată documentația echipamentului și completate o grămadă de formulare de însoțire a mărfii. Așadar, când cei de la unitatea noastră specială au examinat lista, au remarcat cele două transporturi diferite, dar cu parametri identici. Vezi tu, acești oameni sunt antrenați să identifice astfel de situații. Dacă ar exista o singură comandă de transport, atunci ar exista un ordin de încărcare pentru două unități. însă două facturi identice, pe două comenzi de transport separate, asta înseamnă fie aceeași factură în duplicat, fie o greșeală, fie o coincidență neobișnuită.

— Nu-mi spune, rânji Ethan cu un aer malițios. Așa ceva nu există în domeniul tău de activitate.

— Devii din ce în ce mai bun la asta. Să-mi zici dacă vrei un job la noi, că-ți pun o vorbă bună, chicoti Nick. Ca urmare, băieții noștri au început să cerceteze toată tărășenia și tot ce ți-am spus până acum a ieșit la iveală. Pe scurt, două echipamente foarte scumpe vin aici, finanțate pe ascuns, care n-au nicio legătură cu scopul si destinația declarate - iată de ce mă aflu aici. » »

— Ce urmează acum? se aplecă Ethan ușor înainte, de parcă aștepta deznodământul unui film polițist în care urma să afle cine este criminalul.

— Așteptăm cuminți sosirea celei de-a doua unități, apoi vedem ce se întâmplă.

Nick era relaxat, știind că următoarele două zile nu avea nimic de făcut.

— Echipamentul acesta, știi ce face? mai fu curios Ethan.

— Nu, chiar nu știm. Ceva ce echipa noastră științifică încă încearcă să își dea seama.

— Ai pe undeva specificațiile unităților? Aș dori să arunc un ochi, dacă este posibil. Adică, dacă nu ai ceva împotrivă.

— Oh, absolut. Iți voi trimite un e-mail mai târziu.

Si conversația lor se încheie brusc când Franke >
»
apăru în sala de mese. Arăta de parcă ar fi avut dureri de cap de la o mahmureală.

ȘAPTE

Finalul montării radiotelescopului se vedea deja la orizont. Mai rămăseseră doar două zile pentru a termina instalarea și apoi, după ce toate cele patru unități erau la locul lor si funcționale, mai trebuiau efectuate câteva teste, în săptămâna care urma. Franke era foarte entuziasmat și nu vorbea decât de faptul că acest experiment era ceva foarte important pentru cariera lui. Totuși, pentru Ethan, proiectul în sine nu era altceva decât o parte a muncii sale. Fiorul pe care îl simțea era legat de conversația pe care o avusese cu Nick de dimineață. Dacă Ethan ar fi fost mai puțin absent, cufundat în gândurile sale, ar fi putut observa o agitație ceva mai mare decât de obicei în jurul stației. Mai avea câteva ore bune până când venea rândul „schimbului" lor, așa că ieși puțin afară. Era mai cald decât în ziua precedentă - ei bine, dacă cineva ar fi putut spune că -15°C putea fi considerat „cald", dar acum începuse deja să se obișnuiască cu frigul năpraznic. Treizeci de minute, acesta fu tot timpul pe care hotărî să-l petreacă afară.

Se întoarse apoi înăuntru, să-și verifice e-mailurile și s-o sune pe Meagan. Avu noroc - ea era online și avură suficientă vreme să vorbească pe îndelete. îi fu greu să țină ascunsă întâlnirea pe care o avusese cu Nick, dar reuși să evite să-i spună ceva. Se simți vinovat, într-un fel, ascunzându-i lucruri, dar în niciun caz nu era dispus să pună în pericol misiunea lui Nick.

După deconectare observă că primise alt e-mail. Subiectul spunea „Confirmarea comenzii dvs.", iar expeditorul era fulfillment@PolarDirect.com. Zâmbi, întrucât își dădu imediat seama că în spatele mesajului era Nick. Deschise atașamentul și trimise la imprimantă fișierul. Avea aproape 50 de pagini cu specificațiile tehnice ale unui echipament foarte complex.

A A A

Este un exercițiu. Repet, acesta este un exercițiu. Vom testa generatorul de rezervă în treizeci de minute. Vă rugăm să vă pregătiți pentru o posibilă întrerupere a alimentării cu curent electric. Opriți toate echipamentele care nu sunt strict necesare.

Vocea din difuzoare răsună brusc în toată stația, iar apoi din nou: *Este un exercițiu. Repet, acesta este un exercițiu. Vom testa generatorul de rezervă în treizeci de minute. Vă rugăm să vă pregătiți pentru o posibilă întrerupere a alimentării cu curent electric. Opriți toate echipamentele care nu sunt strict necesare.*

Cumva surprins, Ethan nu fu sigur ce să facă în continuare. Bifă repede o listă mentală, verificând dacă exista ceva de făcut din partea lui și păru că totul e în regulă cu proiectul său. Observă însă că unii colegi din preajma stației se opreau, într-adevăr, din ceea ce făceau și se îndreptau spre alte zone.

II zări pe Hans alergând spre ieșire, strigă la el și îl întrebă dacă are nevoie de ajutor.

— Da, mulțumesc! Urmează-mă! îi răspunse acesta înainte să dispară pe ușă.

Ethan abia dacă avu destul timp să-l prindă din urmă și realiză că individul aproape că alerga spre complexul secundar.

— Ce trebuie faci? îl întrebă Ethan cu răsuflarea întretăiată.

— Să deconectez unitatea principală! Dacă alimentarea se oprește și backup-ul nu funcționează, avem probleme. Probleme mari!

— Cum pot ajuta? repetă Ethan, care simțea acum că parcă avea ceva cu adevărat important de făcut.

— Hai înăuntru.

După ce intrară, urcară repede la nivelul superior. Mai multe computere erau pornite, monitoarele aruncând o lumină difuză verde-albăstruie. Ethan nu putu evita gândul că întregul loc arăta mai degrabă ca o unitate de comandă militară, decât ca o instalație de cercetare a vremii. Probabil că impresia era dată de imensul ecran radar care trona în mijloc.

Neștiind ce să facă, Ethan așteptă instrucțiunile lui Hans. Acesta se apropia de fiecare unitate, în mod sistematic, spunându-i lui Ethan ce face. „Aceasta este pentru monitorizarea stratului de ozon. Știi, există o gaură în ozon chiar deasupra noastră. Trebuie să îl închid, nu este atât de important." Apoi trecu la următorul computer: „Aceasta măsoară viteza vântului. Slavă Domnului, are nevoie de înregistrare doar la fiecare cincisprezece minute, așa că nu se vor pierde prea multe date în cazul în care alimentarea cade. Si știi că î »
este un mediu destul de constant aici". Si asa mai departe, timp de încă zece minute. Ethan nu avea prea multe de făcut, dar opri și el două unități, doar pentru a-și justifica prezența acolo. Mai era un ultim computer încă pornit și Hans nici măcar nu se atinse de el.

— Care-i treaba cu ăsta? întrebă Ethan.

— Asta... nu trebuie să faci nimic. Nu e al meu, de fapt, și are propria baterie de rezervă care poate dura 12 ore. Doar îl găzduiesc aici.

— Și cine e responsabil pentru el? N-ar trebui să îl anunțăm? j

— Nu e nimeni aici; a fost un tip, care a venit vara trecută si doar l-a instalat, deoarece știa că o să îl tin sub observație. întreținere zero. Hai să mergem, cred că am terminat.

— Dar care-i ideea cu acest exercițiu? îl chestionă »
Ethan, în timp ce coborau scările metalice.

— Avem un nou generator de rezervă, care a sosit cu o săptămână înainte să veniți voi. Au mai ajuns apoi câteva componente suplimentare, odată cu livrarea mărfii de acum două zile.

— Cu avionul cu care a venit Andrew?

— Da, acela. Si acum l-au terminat de asamblat si vor să se asigure că funcționează bine.

— Are sens. Dar de ce ne-au dat doar treizeci de minute?

— Oh, n-au fost doar treizeci de minute. A fost anuntat încă de ieri dimineață.

— Anuntat? Unde? Eu de ce n-am fost înstiintat de asta?

— Există un e-mail trimis tuturor celor din bază, încă de acum 24 de ore. Si încă unul, cu 6 ore înainte de exercițiu. Și în sfârșit, anunțul pe care l-ai auzit în difuzoare. Oscar, managerul de întreținere a instalației, a trimis notificarea și știu asta cu certitudine pentru că eu am primit-o. De ce n-ai primit-o și tu, nu pot spune. Vorbește cu Franke, vezi dacă el a primit ceva. Și verifică și cu Oscar, dacă ești pe lista lui de e-mailuri. Ar fi trebuit să fii acolo, deoarece face parte din procesul de înregistrare pentru noii veniți. Dar cine știe? Poți avea încredere în tehnologie doar până la un punct, nu-i așa? Ultimele lui cuvinte se pierdură literalmente în vânt, în timp ce Hans deschise ușa și ieși, îndreptân- du-se repede spre clădirea principală.

Când intră în sala de mese, Ethan încerca încă să-și amintească „procesul de înregistrare a noilor veniți". Tocmai în acel moment se stinseră luminile, timp de cinci, poate zece secunde. Apoi, când acestea se aprinseră la loc, toată lumea aplaudă și câteva persoane chiar chiuiră bucuroase.

— Știi, pentru toți cei de-aici e un lucru esențial să fie siguri că sursa de rezervă a alimentării cu energie funcționează. Nu e vorba doar de munca lor, ci devine o problemă de viață și de moarte. Fără curent electric, pe timp de iarnă, totul îngheață aici în mai puțin de 24 de ore.

Nick era lângă el, aplaudând simbolic, suficient cât să fie în ton cu ceilalți. »

— L-ai văzut pe Franke? întrebă Ethan.

— Nu, de ce? răspunse Nick.

— Voiam să vorbesc cu el, dar nu-1 găsesc. E ceva legat de munca noastră.

— Pari că abia ai venit de-afară, unde-ai fost? îl chestionă Nick.

— Nu era nimic de făcut pentru proiectul meu, așa că am fost cu Hans, să-l ajut să-și oprească echipamentul.

— Ce ai acolo? mai vru Nick să știe, arătând spre hârtiile împăturite care se zăreau în buzunarul interior al jachetei lui Ethan, prin fermoarul deschis.

— Specificațiile echipamentului pe care tocmai mi l-ai trimis. Numai ce le imprimasem, când a început

exercițiul cu oprirea alimentării pentru testarea noului generator.

— Ai grijă cu ele. Nu lăsa pe nimeni să le vadă. Nu uita că, de fapt, tu n-ar trebui să le ai.

Nick plecă, lăsându-1 în mijlocul mulțimii. Căută un loc mai retras, pentru a studia planurile echipamentului cu care venise agentul, știind că dacă s-ar fi dus în cameră, ar fi putut da peste Franke. Decise că e cazul să-l găsească mai întâi. Insă colegul său nu era nicăieri. Așa că, după câteva minute bune de căutare, găsi în cele din urmă un loc cât de cât liniștit unde să se refugieze și începu să studieze cu multă atenție planurile.

A A A

Nick fu cel care îl descoperi pe Franke, ascuns în spatele unuia dintre calculatoarele din sala media. Agentul avu sentimentul distinct că Franke se ascundea și că, de fapt, nu voia să fie văzut. Când Nick trecuse prima oară prin sală, Franke se aplecase ușor înainte, cu capul în spatele monitorului, într-o mișcare ce doar părea nevinovată, ca și cum ar fi încercat să citească ceva foarte mic pe ecran. Așa că Nick făcu un ocol lung, venind din cealaltă parte a camerei, mergând foarte încet și apropiindu-se de individ din spate, își dădu seama la timp că dacă ar mai fi făcut un pas, Franke l-ar fi văzut în reflexia ecranului, însă din locul

unde se afla nu putea citi nimic pe monitorul acestuia, își scoase iPhone-ul și făcu mai multe poze, de la distanță, sperând că rezoluția era suficient de bună încât să poată desluși ceva. După care mai făcu doi pași, exclamând cu voce tare:

— Franke, prietene, aici erai! Ethan te tot caută de vreo zece minute!

Arătând oarecum surprins, Franke se întoarse, blocând complet monitorul cu spatele.

— Sunt aici de două ore, m-am pus la curent cu câteva rapoarte. Unde zici că e Ethan?

— Prin sala mare. M-a întrebat dacă te-am văzut în ultima vreme. Eu trebuie să plec. Ne mai vedem.

Nick îl părăsi, îndreptându-se spre camera lui. își verifică imediat telefonul, cercetând cu atenție fotografiile făcute mai devreme. Nu erau foarte clare, însă putea vedea că Franke scria un e-mail și Nick izbuti chiar să deslușească niște nume din lista de contacte » »
frecvente din coloana laterală. Țuguindu-și buzele a mirare, salvă imaginile în laptop, le copie pe un stick USB și se îndreptă către sala media, pentru a contacta biroul agenției, acasă, în SUA.

OPT

Configurarea controlerului se apropia de sfârșit - era ultima parte înainte de începerea testării. Doi astronomi trebuiau să sosească în săptămâna de după Anul Nou, unul din Canada si altul din Australia. Ei urmau să opereze radiotelescopul, împreună, până la sfârșitul lui februarie, iar canadianul să rămână în continuare la Polul Sud pe durata iernii. Timpul alocat proiectului era rezonabil, dar fără să existe o marjă de eroare prea mare. Deocamdată, toate erau la locul lor și ei se găseau în grafic.

Ethan reuși să-și facă timp să arunce o privire peste specificațiile echipamentului adus de Nick; într-ade- văr, era vorba despre o mașinărie foarte complexă, iar cele două ore petrecute studiind fișa tehnică abia dacă fură suficiente pentru a se familiariza cât de cât cu echipamentul. Ca urmare, mai târziu în timpul zilei Ethan se strecură în clădirea A, în căutarea unui loc confortabil pentru a continua să aprofundeze documentația, întrucât nu prea mai avea de făcut alte lucruri.

Spre deosebire de corpul rezidențial, care avea aspectul unui hotel de trei stele, clădirea laboratoarelor arăta ca un spital, sau cel puțin așa avu Ethan impresia. Pereții erau vopsiți în gri deschis, în locul nuanțelor bej, parchetul lăsase locul gresiei, iar ușile erau albe, cu geamuri mari, acoperite cu jaluzele la interior. Găsi, în cele din urmă, o sală unde lumina era stinsă. Citi pe plăcuța aferentă „Anexa 2 - Botanică". Cum usa nu era încuiată, intră si se așeză la birou. Când a- prinse lampa, simți un mic șoc de electricitate statică.

O oră mai târziu, cufundat complet în hârtii, Ethan fu întrerupt de Hans, însoțit de un bărbat și o femeie. Aceasta, pe care o mai văzuse o dată sau de două ori, făcea parte din echipa care desfășura studii de biologie, dar pe bărbat nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată înainte.

— Uite unde se ascundea prietenul meu Ethan! îl salută Hans. Ce faci aici?

Fără să aștepte ca Ethan să răspundă, se apucă să facă prezentările:

— El e Ethan, unul dintre americanii de-aici, care pune la punct radiotelescopul împreună cu Franke, cel cu care ne-am întâlnit mai devreme. Ethan, ea este Nicole - dar cred că voi doi v-ați întâlnit deja, corect? Văzând că Ethan dă afirmativ din cap, i-1 prezentă pe bărbatul necunoscut. El este Oscar, inginerul-șef al întregului complex. Cel mai bun prieten al meu, deoa-

rece avem cele mai multe zile petrecute aici în trecut... cât?... cinci ani? Am dreptate, Oscar?

Oscar era un tip trecut binisor de cincizeci de ani, cu constituție atletică. Barbisonul cu multe fire albe si
1 , ♦
vesta de piele neagră îi dădeau un aer de rocker bătrân. Făcea parte, evident, din generația anilor ***'70, care*** crescuse în perioada de apogeu a hard-rock-ului. Ethan tocmai realizase că nu-1 mai văzuse pe Hans de aproape două zile, de când avusese loc exercițiul cu noul generator de rezervă și în minte îi veni ideea să-1 întrebe pe Oscar de ce el nu fusese avertizat.

— Eu doar... căutam un loc mai ferit unde să pot studia astea. Sper că nu-i vreo problemă.

începu să-și strângă foile împrăștiate pe birou, dar Oscar îl opri.

— Nu-i nevoie. Avem doar de verificat ceva la instalația electrică. Terminăm în câteva minute. Care zici că e priza care face probleme? continuă el, întorcân- du-se spre Nicole.

Scoase apoi un instrument de control din trusă, pe care îl conectă la priza indicată de femeie.

— Mda, mormăi el nemulțumit, văzând cum se aprinde doar unul dintre leduri.

Apucă o șurubelniță și începu să desfacă acoperi-toarea de plastic.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine, eu trebuie să plec, îi informă Hans.

Ieși pe coridor fără să mai aștepte vreun răspuns, urmat îndeaproape de Nicole. Privind-o din spate, Ethan nu-și putu opri gândul că tipa arăta, cu siguranță, foarte sexy într-un costum de baie, pe o plajă. Se întrebă în treacăt ce-i lipsea de fapt mai mult? Căldura din Arizona sau o femeie lângă el?

între timp, Oscar scosese capacul și verifica atent contactele cu vârful unei șurubelnițe de testare.

Ethan se apropie, culese testerul de pe jos și îl înfipse într-o altă priză, aflată sub fereastră. Se aprinse doar un singur led. Repetă operațiunea pentru încă o priză unde, de data asta, se aprinseră ambele.

Oscar pricepu imediat ce făcuse Ethan. Nu spuse nimic, dar ridică degetul mare de la mâna stângă în semn de apreciere. își luă trusa și se mută la priza de sub fereastră.

— Cum ai ajuns să te faci inginer? zise el, în timp ce deșuruba piesa defectă.

— Tata. Era în marina militară și pleca în misiune câte nouăzeci de zile. Când venea acasă, începea să repare tot ce era de reparat. Știi, în casa noastră nu scârțâia nicio ușă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Eu voiam să petrec timp cu el și stăteam mereu alături privindu-1 cum meșterește.

— Si de-asta ai mers la Politehnică?

— Nu. în timpul în care ungeam balamalele, mă învăța să rezolv mental sisteme de ecuații cu două necunoscute.

Pe Oscar îl pufni un hohot de râs, dar se opri brusc când realiză că Ethan nu glumea.

— Serios? Interesantă preocupare pentru un marinar.

— Nu am zis că tata a fost „marinar". Era inginer pe un submarin nuclear.

Oscar tăcu, îndreptându-și atenția către contactul care făcuse scurtcircuit.

— Dar tu cum ai ajuns să faci asta? se simți Ethan dator să întrebe, la rândul său.

— Frate-meu. Oscar se opri, căutând o altă șurubelniță în trusa de scule. E mai mare ca mine cu trei ani »
și când era în liceu era bateristul trupei de rock.

Găsi ce căuta și se întoarse către priza defectă.

— Au avut ceva succes, reluă el câteva clipe mai târziu, și au început să dea concerte prin tot statul. Mă lua cu el să-i ajut cu transportul, montarea și demontarea echipamentelor de sunet, chestii din astea. La un moment dat, băiatul care le asigura partea tehnică s-a îmbolnăvit și n-a putut să mai meargă cu ei în turneu. Intre timp, învățasem toate șmecheriile - de la conectarea cablurilor la boxe și reflectoare până la folosirea pupitrului tehnic, așa că toată vara și toamna lui ***'87*** am dat concerte alături de ei. Pentru că nu aveam deloc talent la muzică, am decis să mă fac inginer de sunet. Visam să mă alătur unei trupe celebre și să colind prin toată lumea. Antarctica nu a fost niciodată pe listă, totuși. Asta-i gata, mai adăugă el,

montând la loc capacul prizei, după ce testerul confirmă funcționarea normală.

— Ce e aia la care te uiți? întrebă Oscar, arătând spre planurile lui Ethan, după ce-și strânse sculele. Pot să arunc și eu o privire?

Ethan ezită la început, dar se gândi că nu trebuia să fie o problemă, mai ales că Oscar, fiind responsabil cu toată infrastructura tehnică din complexul de la Polul Sud, oricum trebuia să afle despre acea unitate masivă care trebuia instalată în zilele următoare.

— Sigur. Este un echipament adus acum trei zile.

Oscar începu să răsfoiască hârtiile, iar curiozitatea sa inițială, mai mult formală, se transformă curând într-una mult mai profundă - parcurse unele pagini înainte și înapoi, iar apoi scoase un pix și făcu niște adnotări.

— Pentru ce naiba e chestia asta? mormăi el după câteva minute lungi.

— Sincer, habar n-am. II cunoști pe Andrew? Andrew Burgess? Tipul înalt, solid, care a venit acum câteva zile? El e cel care îți poate spune mai multe. Eu mi-am dat seama că este o bobină uriașă, pot înțelege cum funcționează, dar nu am niciun indiciu la ce anume este folosită.

— Vezi tu, puterea de care are nevoie să funcționeze e de aproximativ 50% din puterea pe care o poate oferi generatorul nostru. Odată pornită, toate celelalte lumini se vor reduce semnificativ, dacă înțelegi ce

vreau să zic. Sperăm să nu funcționeze prea mult, sau cel puțin să o facă în timpul orelor de sarcină redusă.

— Mai trebuie să vină altul, într-o zi sau două.

— Ce?! Glumești, nu? Nu le putem alimenta pe amândouă decât dacă oprim orice altceva. Cum ai zis că-1 cheamă pe tipul cu care ar trebui să vorbesc?

TV -Ar

Ethan era nedumerit. Nici măcar nu-și pusese problema limitei evidente de generare a electricității, dar se pare că nici alții n-o făcuseră. Realiză că trebuia să vorbească neapărat cu Nick, așa că plecă să-l caute. îl găsi repede, în spatele barului, într-o discuție cu mai multe persoane. Singura pe care o recunoscu era atractiva Nicole, și mai remarcă o altă doamnă atrăgătoare în apropiere. Nick părea în largul său între cele două, spunând glume și făcându-le să râdă. *Bond.* Numele lui ar putea fi James Bond - Ethan zâmbi în interior, remarcând abia acum asemănarea între Nick și George Lazenby. Se apropie de micul grup, comandând un scotch de la bar. Pentru Dumnezeu, Nick avea în fața lui un Martini? Pe bune? Ce idee! Să te comporți ca și cum ai fi un spion celebru, fiind în același timp un agent sub acoperire!

Ceva mai târziu, Hans se alătură și el grupului.

— Unde ai fost, dragul meu? întrebă Nicole. Mi-ai lipsit... - făcu ea, chicotind subțire.

— Am fost... ocupat. Chiar am avut de lucru. Am avut câteva date de verificat și am executat un al doilea nivel de... nu contează. Poți să-mi faci un cocktail ca cel de aseară? A fost grozav, spuse el, întorcân- du-se spre barman.

Când toată lumea decise să meargă la culcare, era aproape miezul nopții. In drum spre camerele lor, Ethan se întâlni cu Oscar și profită de ocazie să-l întrebe despre faptul că nu fusese avertizat înainte de simulare. „Probabil că adresa ta de e-mail a fost introdusă greșit în sistem. Te rog să-mi amintești să verific mâine. Sunt prea obosit ca să țin minte acest lucru până mâine dimineață." »

A A A

A doua zi sosi cu o mică surpriză pentru Ethan. în afară de faptul că apucase să vorbească cu Meagan, un e-mail primit de la Amelia îl informa că fata voia să vorbească neapărat cu el și-l întreba dacă ar fi un moment potrivit să programeze un apel în cursul acelei după-amieze, oferindu-i două opțiuni cu ora când putea fi contactată. I s-a părut ciudat să conștientizeze că nu se gândise aproape deloc la ea în cele două săptămâni petrecute la Polul Sud. în afară de asta, se întreba de ce îl contacta Amelia; mai erau încă patru ore până la prima oră sugerată pentru apel, așa că, după ce confirmă, se ridică îndreptându-se spre sala princi-

pală. Avea timp suficient pentru a rula un prim test pe unitatea pe care el și Franke o terminaseră de instalat în ziua precedentă.

Mai înainte trebuia să verifice cu Franke, pe care știa unde-1 poate găsi acum. Abia ce făcu doi pași, că îl zări pe Nick, care se delecta cu ceea ce părea a fi o cană cu ciocolată fierbinte, făcându-i cu mâna.

— Neata, Nick! îl salută el.

— Andrew, ai uitat? vocea lui Nick avea un ton sarcastic; sau poate lui Ethan doar i se păru.

— Nu, dar totuși, nu e nimeni în jur, replică el, privind sugestiv în stânga și-n dreapta.

— Știu. Dar la un moment dat, când cineva va fi în preajmă, s-ar putea să-ți scape.

Nick nu simțea neapărat nevoia să-l corecteze pe Ethan, dar cu siguranță nu voia ca acoperirea lui să fie deconspirată.

— Ai dreptate. îmi pare rău.

Ethan alese calea cea mai simplă, neavând niciun motiv să continue subiectul și indicându-i lui Nick că voia să plece. Numai că acesta avea alte planuri și-i arătă scaunul din fata lui. >

își scărpină bărbia, cu un gest ca și când avea de abordat un subiect delicat.

— Am fost abordat ieri după-amiază de către Oscar. Mi-a spus că i-ai arătat specificațiile echipamentului pe care l-am adus.

Tonul era sec, accentuând faptele.

— Da, ar fi trebuit să-ți spun, dar aseară n-am găsit contextul potrivit. Toată lumea era...

Ethan nu apucă să termine propoziția, deoarece Nick îl întrerupse cu un gest care simboliza time-out.

— Ei bine, am niște sentimente amestecate fată de acest lucru. în primul rând, ți-am spus explicit să nu le arăți nimănui. Am avut încredere în tine. Așadar, imaginează-ți surpriza mea să aflu că Oscar știa despre asta.

Ethan vru din nou să intervină, dar Nick ridică mâna într-un gest a cărui semnificație nu lăsa loc de nicio interpretare.

— Lasă-mă să termin. Nu e vorba în particular de Oscar. Niciodată nu poți controla ce se întâmplă după ce pasărea a ieșit din colivie, înțelegi ce vreau să zic? în acest moment, nu pot spune dacă Oscar va transmite informația către altcineva sau nu. Și nu-i pot cere să tacă, pentru că nu am nicio poziție oficială pentru a face asta. Acum, am spus că am sentimente amestecate, pentru că dacă nu i-ai fi spus lui Oscar, nu aș fi avut nicio idee despre problema puterii necesare operării echipamentului. Așadar, când i-am confirmat că o altă unitate este pe drum și, cel mai probabil, amândouă ar trebui să funcționeze în același timp, consumând toată puterea care provine de la generatorul principal, Oscar a avut o abordare neașteptată. Majoritatea oamenilor ar spune „Nu se poate face", dar nu și Oscar. A început să caute o soluție. Și a găsit-o. El a

spus - citez: „Ești un nenorocit al naibii de norocos, știi asta?" Se pare că noul generator de rezervă, care a ajuns recent într-un mod mai mult decât convenabil, este capabil să genereze suficientă energie. Oscar a mai spus ceva care mi-a atras atenția. „Când au trimis noua unitate, probabil că au avut în minte ceva de genul acesta, pentru că nu avea sens pentru mine ca unitatea de rezervă să fi fost atât de mare." La întrebarea mea mi-a mai spus că nu el a comandat noul generator. Expedierea acestuia a fost impusă. Oscar ar fi trebuit să fi fost cel care să-1 comande, în mod normal, dar n-a făcut-o deoarece vechea unitate funcționa bine și se potrivea cu nevoile bazei. Mai trebuie să aflu de ce a fost trimis, și chiar mai important, cine a decis asta.

— Nu cred că ar fi prea complicat. Există întotdeauna un traseu al hârtiilor pentru comanda echipamentelor, care poate fi urmărit. Știu asta pentru că la Belina, dacă trebuie să înlocuiesc o unitate veche, există o procedură destul de simplă pentru asta.

Nick făcu o grimasă de neîncredere.

— Nu e același lucru. Baza este administrată de guvernul federal. Birocrația este mult mai complexă aici, crede-mă. E extrem de puțin probabil ca cineva să spună: „Hei, hai să comandăm și să trimitem un echipament de milioane de dolari la Polul Sud, fără o cerere specifică". Nu merge așa. In primul rând, ar trebui să existe o licitație publică, apoi furnizorii agreați să

facă o ofertă, să se selecteze câștigătorul și așa mai departe. întregul proces, dacă este făcut ca la carte, durează oriunde între douăsprezece și optsprezece luni. Doar dacă...

Nick nu-și încheie propoziția. Era vizibil preocupat de un gând care tocmai îi răsărise în minte.

— Trebuie să plec. Trebuie să verific ceva. Vorbim mai târziu.

în timp ce ieșea, se opri, se întoarse spre Ethan și adăugă:

— Cealaltă imitate trebuie să sosească azi. Apreciez foarte mult inițiativa ta de a mă ajuta, dar te rog să nu intervii în niciun fel, decât dacă îți spun în mod special. Continuă să îti faci treaba cât mai normal, OK?

Deși nu era înrolat vreo structură de informatii
sau J »
de aplicare a legii, Ethan dădu din cap, având totuși sentimentul distinct că Nick îi dădea, de fapt, un ordin. Cu siguranță, nu voia să îngreuneze munca lui Nick. Dar ce se putea întâmpla aici, la capătul lumii? Se ridică, pregătindu-se mental să înfrunte gerul de afară. Cel mai probabil Franke urma să sosească în curând, dacă nu era deja acolo, pentru a pregăti radiotelesco- pul pentru primul test.

NOUA

Echipamentul din hangarul care găzduia calculatoarele radiotelescopului zumzăia abia perceptibil. Totul părea la locul lui, cu excepția unuia dintre panourile de control, pe care clipea o lumină roșie intermitentă de avertizare. Unu. Unu doi. Unu doi trei. Unu doi trei patru. Și apoi din nou. Unu. Unu doi. Unu doi trei. Unu doi trei patru. Ethan încercă să-și amintească ce semnala unitatea, dar nu reuși. Franke nu era acolo, așa că n-avea pe cine să întrebe. De fapt, unde era Franke, până la urmă? Ultimul lucru pe care și-1 dorea era să trebuiască să se întoarcă în clădirea principală prin frigul acela mușcător. Restartă întreaga unitate, sperând că acest lucru va face să dispară problema. Câteva minute mai târziu, însă, se uita la același semnal intermitent. Neavând ce face, decise să se întoarcă, totuși, și să-l caute pe Franke pentru a găsi împreună explicația pentru semnalul de avarie dat de aparat.

îl găsi pe colegul său în camera media, ascuns în spatele computerului său.

— Franke, te așteptam să vii acolo și să testăm corelatorul!

Ethan era vizibil deranjat, deși în general reușea să-și țină sentimentele sub control. Franke îl privi cu un aer de căprioară nevinovată.

— Am fost acolo ceva mai devreme si am observat un semnal intermitent, asa că am revenit aici, să verifie ce înseamnă.

— Oh, chiar așa? Atunci sunt pe urmele tale. Ai găsit ceva? regretă Ethan tonul aspru de mai înainte.

— Ceva. Dar destul de generic. Ar fi o eroare care semnalează o aliniere greșită a traseului de flux. Trebuie să ne întoarcem și să verificăm întreaga cale de semnal. Ne-ar putea lua toată ziua.

Amândoi știau că verificarea traseului de flux era o operațiune meticuloasă și de durată. Ethan se uită spre stânga, foarte lent. Apoi spre dreapta.

— Nu văd pe nimeni altcineva care să poată face asta în afară de noi înșine. la-ți niște cafea în termos și hai să ne apucăm de strâns niște șuruburi.

— Da, ai dreptate. Vin acum.

— încă ceva. Tu ai primit e-mailul de înștiințare cu privire la testul pentru generatorul de rezervă?

— Da, ca toată lumea, bănuiesc. Dar nu m-a preocupat foarte tare, pentru că noi nu aveam nimic pornit. De ce?

— Pentru că eu nu l-am primit.

— Hm. Adresa ta de e-mail nu... Franke se opri brusc. îmi pare rău. Cred că e vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Când am sosit și am făcut înregistrarea, tu încă erai afară și m-am gândit s-o fac și pentru tine. Probabil am scris-o greșit, nu știu. Eu am primit un mesaj de confirmare, dar nu am avut cum să verific dacă si tu îl primiseși. Zic să verifici mâine cu Oscar și să faci corecția, dacă e cazul.

— Și nu ți s-a părut interesant să-mi spui, măcar?

— îmi pare sincer rău, omule. Eram amândoi obosiți după atâta drum, voiam să te ajut... și am uitat.

— Mai e si altceva ce ar trebui să știu?

— Huh? Aă, nu. Hai să mergem înapoi, sunt gata.

Un radiotelescop e un echipament foarte complex. Semnalul foarte slab de la stele este recepționat de o antenă uriașă, care apoi trebuie transmis prin nu mai puțin de treizeci și șapte de puncte de convergență, timp în care se filtrează orice „zgomot" nedorit. Dintre acestea, douăzeci și opt se află înăuntru și nouă la exterior. Cei doi bărbați porniră de la unitatea primară a receptorului, aflată în măruntaiele telescopului. Sperau ca problema să fie undeva în interiorul clădirii, așa încât să nu trebuiască să facă vreo activitate în exterior. Trei ore mai târziu, însă, se aflau în punctul de la care plecaseră - nu găsiseră nimic în neregulă. Toate componentele din interior funcționau fără probleme. Cu toate acestea, verificarea unității

exterioare nu era deloc ușoară si necesita o coordo- >
»
nare cu cineva din interior. Era ora prânzului, așa că luară decizia de a se opri, de a se întoarce în clădirea principală și de a reveni după aceea la radiotelescop.

Ethan se uită la ceas - erau mai puțin de cincisprezece minute până la apelul Ameliei. Avea o bănuială, ca urmare, nu-i spuse lui Franke nimic despre asta. Așa că, fără să zică nimic, se îndreptă direct spre sala media. Un minut mai târziu, Amelia sună.

— Ethan, nu te-am auzit de atâta vreme! Cum e viața acolo?

— Rece. E foarte frig. Zi-mi ce faci tu?

Mai discutară câteva minute și când Amelia vru să știe dacă radiotelescopul era operațional, Ethan îi spuse despre mica problemă cu care se confruntau.

— Ethan, nu te pot ajuta cu asta. Dar știi, unitatea din Hawaii are o arhitectură similară cu cea la care lucrezi, asa că, dacă vrei să verific ceva, anuntă-mă.

— OK, o voi face. Mă bucur că am vorbit, dar acum trebuie să plec.

— Ethan, îngăimă ea cu o voce rugătoare.

Amelia făcu o pauză și respiră adânc.

— Ești în regulă?

— Trebuie să te rog ceva.

Vorbea șoptit, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o audă cineva.

— Da, sigur, confirmă Ethan.

— Mă voi transfera la Observatorul Belina Peak în mai puțin de o lună. Big K mi-a aprobat transferul.

— Uau, asta e o veste grozavă! Cu asta ar fi trebuit să începi!

— Nu e vorba de asta. Sunt foarte, foarte aproape de o descoperire majoră în cercetarea mea. Dacă mă mut în Arizona, însă, n-o voi putea termina.

— Cum așa? Am crezut că acesta e motivul pentru care te transferi, nu?

Ethan nu mai înțelegea nimic.

— E complicat. Am nevoie de câteva date de la telescopul de la Polul Sud, pe care să le coroborez cu cel de aici. Atâta timp cât sunt în Hawaii, mă pot descurca cu asta. Dar dacă plec, trebuie să cer altcuiva să facă unele măsurători. Si nu vreau să fac asta, din mai multe motive.

Tonul vocii Ameliei avea un aer ușor misterios.

- Cum ar fi?

Ethan era intrigat și acest lucru era evident.

— Dreptul de proprietate intelectuală și prioritatea într-o descoperire științifică. Știu că e un lucru foarte egoist. Dar până nu-mi dau seama de formulele din spatele cercetării mele, nu vreau să împărtășesc asta cu mai multe persoane decât trebuie. Big K este până acum singurul care are o perspectivă completă a ceea ce fac.

Amelia lăsa impresia că face o confesiune unui preot, mărturisindu-și păcatele.

— Nu sunt sigur că am înțeles ce vrei să fac?

— Ethan, după ce calibrezi telescopul, cât timp vei rămâne la Polul Sud? răspuse Amelia cu o întrebare.

— Plecăm după ce astronomii care îl vor opera ajung aici. Sunt programați să sosească într-o săptămână - cam asa ceva.

— OK, bine. Ai putea efectua câteva măsurători specifice până când ajung ei acolo?

— Ei bine, cred că da. Asta e tot?

Ethan se simțea oarecum ușurat, acum că știa ce voia Amelia de la el.

— Păstrează pentru tine această informație. Și mai ales nu împărtăși asta cu Franke, te rog. Nu mă înțelege greșit, dar Franke e omul Belindei mie-n sută. Și Belinda e tocmai persoana pe care vreau să o țin departe de aceste lucruri.

— Intr-adevăr? De ce? întrebă Ethan, surprins.

Oftând, Amelia răspunse:

— Din păcate, este vorba mai mult de politică decât de știință. Iți pot spune doar că Belinda e afiliată cu un alt grup de cercetători, care are anumite interese divergente și că ar dori să utilizeze datele mele pentru a-și susține proiectele lor. Eu aș avea un rol secundar și, dacă va exista un premiu Nobel la capătul potecii mele din cărămizi galbene, este posibil ca numele meu să nu ajungă pe placă. Dacă, pe de altă parte, merg mai departe singură cu acest lucru, vom fi doar eu și Big K.

— Amelia, nu îți face griji, sunt cu siguranță dispus să te ajut. Mi-ar plăcea nespus să-l văd pe Big K primind Nobelul. Doar că nu știu cum să fac să functio- ♦ , neze unitatea. Competența mea se încheie când totul este operațional.

— Cât privește operarea telescopului, îți voi trimite instrucțiuni pas cu pas, OK? Nu este atât de complicat, crede-mă.

— Bine, trimite-mi. Crezi că o săptămână ar fi suficient?

— Sincer, nu știu. Și nu pot spune până când nu procesez datele, iar până atunci te vei fi întors înapoi în SUA. Deci, e un fel de lovitură oarbă. Cu toate acestea, nu prea am alte opțiuni.

A- A' A-

După prânz, Ethan și Franke s-au întors să lucreze la telescop. Au luat două walkie-talkie din magazia de echipamente și au căzut de acord ca Ethan să fie cel care să lucreze afară. Procedura în sine era destul de simplă - Ethan direcționa un fascicul laser roșu prin punctele de convergență și, în același timp, Franke folosea un laser verde, observând dacă cele două fascicule se suprapuneau sau nu.

Ethan urcă pe antenă și identifică primul punct de acces. II putea auzi foarte clar pe Franke la radio.

— Ethan, ești acolo? Terminat.

— Da, sunt aici. Ești gata? Terminat.

— Lumina mea este aprinsă. Nu o văd pe a ta. Terminat.

— Dar acum? Terminat.

— Stai. O văd. Omule, e la aproape doi centimetri distantă! Terminat.

>

— La doi centimetri? Așa de mult? Cum naiba? Terminat.

Tonul lui Franke era undeva între neîncredere și stupefacție.

— Stai să verific ceva.

Un minut mai târziu, vocea lui Franke se auzi din nou:

— Vino aici, nu o pot face singur. Terminat.

— Recepționat. Sunt pe drum, confirmă Ethan.

Pe când cobora scara metalică, văzu un avion care se pregătea să aterizeze. Câteva persoane se adunau lângă pistă și îl identifică ușor pe Nick printre ei.

Ethan intră repede în clădirea cât de cât încălzită și îl auzi pe Franke chemându-1 din spatele telescopului.

— Care-i treaba? îl întrebă. Ce ai găsit?

— Vino încoace, să vezi asta! Suportul e rupt, vezi aici? arătă Franke cu degetul spre un punct îndepărtat de pe perete.

Ethan aruncă o privire în lumina slabă. Nu vedea foarte bine, dar într-adevăr, brațul de metal era rupt și fără nicio îndoială nu era nimic ce puteau face. Su-

portul trebuia scos, sudat și montat înapoi. Cel puțin știau că aveau de-a face cu o problemă mecanică, una care putea fi rezolvată. Dacă ar fi fost una în cadrul unității propriu-zise, ar fi putut da naștere unor complicații mult mai mari. Aproape o oră mai târziu, terminară de demontat brațul și se întoarseră înfrigurați în clădirea principală. Franke plecă imediat să-l caute pe Oscar, iar Ethan să vorbească cu Meagan, însă își propuse să-și ia mai întâi un ceai fierbinte.

Holul era aglomerat, toate locurile din sala media erau ocupate, așa că trebui să aștepte până când unul dintre terminale se eliberă. Intr-un târziu, după ce termină conversația cu Meagan, observă că primise un e-mail de la Amelia. Știa că erau parametrii de căutare pe care ea voia să-i folosească, dar până când nu reparau brațul de sprijin rupt, nu era nimic de făcut. Se ridică și lăsă locul liber pentru altcineva și merse la bar, să-și mai ia un ceai.

Nick era acolo, vorbind cu un bărbat înalt, ușor gri- zonat, cu barbă scurtă.

— Ethan, vino, cum ești? Ce vrei să bei?

— Un ceai, doar. Am fost afară să lucrez si m-a cam luat frigul. N-am reușit încă să mă încălzesc.

Nick i-1 prezentă pe bărbatul cu care vorbea ca fiind „ Albert" - acesta tocmai sosise cu cea de-a doua unitate de echipament. Franke se apropie și el de ei câteva minute mai târziu, cu o privire preocupată pe chip.

— Oscar a zis că nu se poate suda aici. Necesită sudură cu argon și în bază nu au această posibilitate. Trebuie să comandăm unul nou și să sperăm că poate fi adus aici la timp de către cei doi astronomi, săptămâna care vine.

— Care-i problema? se interesă Nick.

Ethan îi informă despre brațul rupt și despre faptul că din acest motiv nu se putea alinia semnalul cu unitatea focală.

— Fac sudură cu argon la stația Zuchelli, din câte știu eu, interveni Albert. Poți trimite brațul înapoi la McMurdo cu avionul de afară și ei îl vor trimite la Zuchelli. S-ar putea să-l ai înapoi în două-trei zile.

— Ești sigur? făcu Franke.

— Putem verifica. Dar ar trebui să facem asta chiar acum, fiindcă avionul o să decoleze în mai puțin de o oră.

Spre surpriza celor din jur, Albert părea să fie la curent cu toate subtilitățile operațiunilor polare. Se dovedi că avea dreptate - la stația Zuchelli puteau într-adevăr suda suportul rupt. Au pregătit repede pachetul și i l-au dat pilotului chiar înainte ca acesta să iasă pe ușă.

In Antarctica, pe timpul verii, sunt mai puțin de patru mii de indivizi, practic toți fiind oameni de stiință și tehnicieni. Toți se confruntă cu condiții extreme si resurse limitate. De asemenea, cu totii știu că dacă cineva are nevoie de ajutor specializat, acesta

este pe un alt continent. De aceea, dacă e nevoie de asistență în afara propriei stații, oricine poate cere sprijin la o altă stație, chiar dacă aceasta se află la sute de kilometri distantă. Mai mult, între McMurdo si Zu- chelii aveau loc zilnic navete, deoarece se desfășurau multe proiecte în comun.

— Ne apucăm să montăm echipamentul începând de mâine, acum, după ce a venit și cea de-a doua unitate. Din moment ce se pare că nu mai aveți de făcut mare lucru până când se repară brațul rupt, ați putea să ne dați o mână de ajutor? aruncă Nick întrebarea către amândoi, dar era evident că i se adresa în special lui Ethan. Acesta zâmbi, dându-și seama despre ce era vorba. Pentru instalarea echipamentului era nevoie de cunoștințe de inginerie specializate, iar Nick conta, de fapt, pe ajutorul lui Ethan pentru a-și acoperi golul de competențe.

ZECE

A doua zi, echipa se apucă de montajul primei unități. Situl desemnat de Oscar era relativ departe de baza principală, la aproximativ cinci sute de metri. Spre surprinderea lui Ethan, odată cu a doua unitate veniseră și suficiente cabluri de alimentare, groase de aproape un centimetru. Cunoscând cu aproximație greutatea pe care o putea transporta avionul, calculă imediat că aceasta fusese practic întreaga încărcătură a livrării din ziua precedentă.

Nu se putea spune că trasul cablurilor în frigul de afară ar fi fost în vreun fel activitatea preferată a lui Ethan și, cum știa că nu mai sunt multe de făcut, crezuse că va avea o zi mai liberă, dar când îi văzu pe Albert și Franke ieșind, își luă haina și se duse după ei.

Montarea propriu-zisă nu puse probleme, dificultatea reală fiind mai mult transportarea unităților către locul unde trebuiau amplasate și realizarea tuturor conexiunilor electrice. Oscar avusese grijă să asigure alimentarea separată pentru ambele unități, cu ajutorul celor două generatoare de rezervă, așa că la

finalul zilei totul era gata. Dar pentru că ziua era pe terminate, lăsară configurarea și testarea efectivă pentru a doua zi.

Dimineața îi găsi adunați în hol, după micul dejun. Nick abia dacă îi spuse câteva cuvinte lui Ethan; era, în mod evident, preocupat de ceva.

Albert coordona mica echipă, dându-le instrucțiuni precise. Cele două unități fură montate la aproximativ trei metri între ele și fixate în gheață cu bare de oțel, pe post de ancore. Erau înalte de aproape trei metri. în mijlocul fiecăreia se vedea o gaură rotundă, imensă. Le trebui doar o jumătate de oră să centreze cele două părți, folosind bare de ghidare. Cablurile de alimentare, unul verde și negru, celălalt albastru și negru, zăceau pe pământ aidoma a doi șerpi fără de sfârșit. Lângă cele două unități mai fu instalată o mică unitate de control. Panoul propriu-zis, din care puteau opera unitățile, fu montat în aceeași clădire în care se aflau calculatoarele lui Hans. Practic, până la finalul după-amiezii reușiseră să termine de configu-rat întregul echipament.

— Deci, Albert, ce fac chestiile astea, până la urmă? întrebă Ethan în timpul prânzului, încercând în mod evident să afle mai multe.

Albert termină tacticos de mestecat, luă o gură de apă, apoi puse cu multă grijă paharul înapoi pe masă, înainte de a răspunde.

— Sincer, nici eu nu știu exact. Știu însă că au ales
' 1 »
această locație pentru că Polul Sud este punctul cu cea mai mare forță gravitațională de pe Pământ, deoarece aici forța centrifugă dată de rotația Pământului este zero. Odată ce sistemul este pornit, se presupune că va genera un câmp magnetic dual cu direcții opuse, deoarece bobinele se oglindesc reciproc. Și, cumva, totul trebuie să se întâmple atunci când Soarele este aliniat cu cele două găuri. Unitatea de control ar trebui să măsoare ceva și să înregistreze unele date. Ce date, o să mă întrebați? N-am nici cea mai vagă idee. Treaba mea este să mă asigur că dispozitivul funcționează fără probleme.

ti ti

— Am înțeles! Brațul de sprijin vine mâine după-amiază! Au fost grozavi, italienii.

Franke își scoase căștile și le puse pe masă, surescitat, frecându-și mâinile. Emoția lui era de-a dreptul contagioasă.

— Ce s-a întâmplat, ai câștigat la loterie? strigă Hans, venind din cealaltă parte a camerei.

— Hei, Hans, nu te-am văzut în ultimele zile. Unde ai fost? replică Ethan.

— Pe-aici. Știi, ar fi cam greu să te duci în altă parte. Am lucrat în timpul celei de-a doua ture și am dormit în a treia, așa că, practic, am cam fost contra-

timp cu voi. Dar voi cum sunteți, în ce stadiu vă aflați cu proiectul?

Ethan îl informă sumar despre echipamentul pe care îl montaseră în ziua precedentă și despre brațul metalic rupt, care urma să revină la Polul Sud după ce fusese reparat la stația Zuchelii.

— De unde ai știut că fac sudură în argon la Zuchelli? Au așa ceva de doar câteva luni.

— Ne-a spus Albert, răspunse Ethan.

— Albert? Cine-i Albert?

Hans era de-a dreptul surprins că exista în bază cineva pe care el nu-1 cunoștea.

— Tipul de colo, îi indică Ethan. A venit acum câteva zile, cu echipamentul pe care l-am instalat.

— Ei bine, mă duc să mă prezint. Pare un tip interesant.

Și le întoarse spatele, îndreptându-se spre Albert.

[redacted]ir

Ziua următoare, avionul aduse, pe lângă provizii, brațul de sprijin mult așteptat. Nick se uita pe fereastră la manevrele pe care le făcea pilotul, observând că împreună cu acesta mai sosise un bărbat, care cobora cu reticență pe gheață, mergând cu multă precauție. Oscar îl întâmpină la scara avionului și îl escortă în clădirea principală, ajutându-1 cu bagajele și tratân- du-1 foarte respectuos. După ce intrară pe ușă, se în-

dreptară direct către biroul lui Oscar. Câteva minute mai târziu, ieșiră și merseră spre aripa stângă a clădirii, de unde Oscar se întoarse singur, zece minute mai târziu, ducându-se direct în zona de serviciu. Puțin după aceea reveni cu o tavă pe care afla o farfurie cu mâncare într-o mână și o cană de cafea, grăbindu-se înapoi în aripa stângă.

Nick privea detașat întreaga scenă, din colțul unde se refugiase și care-i permitea să observe toată sala principală, făcând, în același timp, câteva fotografii cu telefonul, cât mai discret.

ir A A

Ethan și Franke fură ocupați toată dimineața zilei următoare cu fixarea scheletului metalic al telescopului pe brațul reparat. De fapt, cel mai mult le luă reglarea fină a alinierii punctelor de convergență și nu montarea propriu-zisă a instalației, dar până la ora prânzului reușiseră să termine. Lumina roșie care clipea intermitent dispăruse și de pe consolă, iar acum aveau doar o lumină verde, constantă.

Stabiliră să facă primul test în cursul după-amiezii și, dacă programul stației le permitea, să finalizeze toate testele în următoarele două zile. Dacă aveau noroc și totul mergea bine, exista o șansă reală să se întoarcă acasă înainte de Anul Nou.

Ethan se duse să descarce instrucțiunile primite în e-mailul de la Amelia, gândindu-se că ar putea foarte bine să utilizeze parametrii Ameliei pentru testarea radiotelescopului. Instrucțiunile erau clare și, știind foarte bine cum funcționează un radiotelescop, își dădu seama cu ușurare că n-ar fi fost prea complicat să o facă. După masa de prânz îl recuperă pe Franke din sala media și ieșiră împreună să facă primul test.

— Ești gata? întrebă Ethan.

— Da, ce pot să spun? îmi e dor de California, pe cât presupun că și ție îți e dor de Arizona. Vreau să terminăm asta si să mă întorc acasă.

»

își luă haina groasă, aruncată neglijent pe scaunul de lângă el, trase fermoarul și-și puse gluga, pregătindu-se să înfrunte frigul.

Niciunul nu scoase vreun cuvânt pe durata următoarelor minute, până când ajunseră la telescop.

— Oh, omule, Oscar o să mă omoare! zise Franke, pe un ton vădit îngrijorat, odată ce intrară în sala telescopului.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Ethan nu înțelegea ce-1 preocupa pe Franke.

— Am uitat unitatea walkie-talkie aici, acum câteva zile. O voi returna și sper să nu fi avut nevoie de ea până acum. N-a spus nimic, totuși.

Lui Ethan îi părea rău, deși nu era responsabilitatea lui. Trebuiau să returneze toate echipamentele când nu mai aveau nevoie de ele; dar își aminti că fu-

seseră obosiți și supărați după ce descoperiseră brațul de metal rupt. Din cauza frigului, bateriile se descăr- caseră, iar unitățile radio nu mai funcționau. Dar cel puțin nu se pierduseră.

Franke activă consola de control și lansă execuția primului set de teste, puțin după ora patru. Spre imensa lor ușurare, un sfert de oră mai târziu, totul arăta în re- gulă. In tot acest timp, Ethan urmări cu mare atenție modul în care Franke opera consola, știind că data următoare va trebui să facă același lucru de unul singur, pentru a rula parametrii specificați de Amelia. După ce salvară datele colectate pe un hard-disc portabil, opriră alimentarea telescopului și se întoarseră la căldură, în interiorul stafiei. • »

A A A

Albert și bărbatul care venise cu o zi înainte stăteau la o masă din salon.

— în acest moment, pot spune cu siguranță că pu- tem derula primul nostru experiment mâine la 16:00. După inspecția de astăzi, se pare că totul este pregătit. Mai trebuie doar să ne asigurăm că unitățile sunt alimentate corespunzător. Ai făcut o treabă grozavă.

— Cât timp intenționați să rulați experimentul? în- trebă Albert.

— Oh, doar un minut. Vreau doar să fiu sigur că nu sar scântei sau că nu iese fum.

Izbucniră amândoi în râs.

Așezat două mese mai departe, Nick se uita în laptop. Pe ecranul său se afla imaginea tipică creată de un software de înregistrare vocală. Casca aproape invizibilă îl ajutase să asculte în timp real conversația dintre Albert și bărbatul despre care aflase că îl cheamă Anthony Green. Prezența domnului Green era oarecum neașteptată, dar pentru Nick altceva era și mai interesant.

Rețeaua wi-fi era lentă, cel mai probabil din cauza numărului mare de utilizatori simultani. După ce cei doi bărbați plecară, fiecare în altă direcție, Nick închise laptopul și se îndreptă spre camera lui, astfel încât să evite vreo privire indiscretă. De acolo, se conectă la intranetul NGA securizat folosind o aplicație de autentificare de pe laptop. O oră mai târziu, ieși să-1 caute Ethan, pe care-1 găsi în hol, citind.

— Te întrerup?

— Oh, nu, zise acesta, lăsând la o parte hârtiile pe care le studia. Care-i treaba?

— Ascultă, mă deranjează ceva. Am o diplomă în inginerie, dar chestia asta s-a întâmplat cândva în secolul trecut, chicoti el. Am fost ocupat cu alte lucruri, mă-nțelegi, chicoti din nou. Dar tu te ocupi cu asta în fiecare zi...

— Mai mult sau mai puțin. Ce fac la job și ce am făcut în facultate sunt lucruri destul de diferite, dar da, pot zice cu certitudine că ziua mea de lucru are de-a

face mai mult cu ingineria decât în cazul tău, chicoti și el. 9

Nick dădu din cap și, cumva încurcat, îl întrebă:

— Tu ai priceput ceva din ce a zis Albert despre gravitație, câmp magnetic și alinierea Soarelui, când vorbea despre echipamentul pe care l-am instalat ieri?

— Sincer? N-am nici cea mai vagă idee. Nu-mi imaginez niciun proces care să necesite toate acestea. Forța gravitațională, câmpul magnetic și lumina sunt toate independente și nu interferează între ele. Cu excepția cazului în care, desigur, gravitația e foarte mare, astfel încât poate modifica direcția luminii.

— Și asta se poate întâmpla în vecinătatea unei stele. Precum Soarele.

— Da, dar nu uita câmpul magnetic. Acest echipament generează un câmp magnetic imens.

— Știu și eu ce să zic? Imagistica prin rezonanță magnetică, de exemplu, folosește acest tip de forță magnetică pentru a alinia axa de rotație a atomilor de hidrogen din apă. Aceste două unități par să semene cu un aparat RMN. Dacă nu mă înșel, din câte știu, Franke are multă experiență în acest sens. îl pot întreba, dacă vrei.

— Apropo de Franke, ce crezi despre el? schimbă Nick brusc subiectul.

— De ce am sentimentul că cel care pune întrebarea asta e detectivul?

— Ah, nu... Doar îmi trebuie un partener de bridge și fac o verificare, să văd dacă e persoana potrivită.

Tonul un pic sarcastic al lui Nick nu-1 deranjă câtuși de puțin pe Ethan.

— Nu știu ce să spun... E un tip în regulă. Adică, își cunoaște meseria. Vrei să știi ceva mai specific?

— Ajută-mă să o înțeleg o chestie. Ați fost împreună în Arizona, în California, Hawaii și acum la Polul Sud.

— Da, confirmă Ethan.

— Să montați și să configurați niște radiotelescoape cum e ăsta de-aici, corect?

- Da.

— I-ai cunoscut pe colegii lui din California?

Ethan nu înțelegea unde bate detectivul, dar decise că cel mai simplu era să răspundă strict la întrebări.

— O, da. Am fost la observatorul NCO, am întâlnit-o pe șefa lui, Belinda Watkins, de la CalTech și alți câțiva...

— Stai așa. Stai așa. Cine ai spus că e șefa lui?

Nick miji ochii și întoarse ușor capul, ca pentru a auzi mai bine cu urechea stângă.

— Belinda Watkins, repetă Ethan. De ce?

— Ethan, mi-ai salvat ziua. Belinda Watkins este președintele AOSLV. Știi, unul dintre ONG-urile care au comandat aceste unități. Tocmai mi-ai dat veriga lipsă, omule!

— Ce verigă lipsă?

— Ethan, deocamdată nu-ți pot spune mai multe, îmi pare rău, exclamă Nick, ridicându-se gânditor de la masă.

— înțeleg. Și nu-ți face probleme. Mă bucur că te-am putut ajuta, mai apucă el să zică, fără să fie însă convins că Nick îl mai auzise.

UNSPREZECE

Albert și domnul Green stăteau în spatele ecranului computerului, urmărind valorile care se afișau pe acesta. în spatele lor, Hans stătea tăcut, așteptând ca unul dintre ei să vorbească primul. întorcându-se încet în scaunul său, domnul Green rupse tăcerea:

— Se pare că valorile sunt cele pe care le așteptam. Ati făcut o treabă minunată aici, domnule Hans. Voi analiza detaliile înăuntru, puțin mai târziu, dar până acum sunt foarte mulțumit. O să mă asigur că veți primi un bonus pentru asta.

— Domnule, dacă nu vă deranjează întrebarea, ce fel de experiment conduceți? vru Hans să știe.

— Să spunem că deocamdată încercăm să confirmăm o teorie. Dacă se dovedește corectă, atunci dragul meu, avem de-a face cu o descoperire mai mare decât orice altceva. Nu pot să vă spun mai multe, din păcate.

— Da, dacă îți spunem, trebuie să te omorâm după aceea, completă Albert rânjind și amândoi izbucniră în râs.

Hans râse și el cu ei, dar simți totuși un fior pe șira spinării. Cumva, avea senzația că Albert nu făcuse doar o glumă.

■A- A- A

Ethan introducea cu atenție datele trimise de Amelia în computerul telescopului. Deși era ceva relativ ușor, nu era sută la sută sigur că ar fi putut realiza asta de la prima încercare - pur și simplu pentru că n-o mai făcuse niciodată. Știa, de asemenea, că urma să existe o intrare de jurnal cu toți parametrii introduși, dar nu-i păsa prea mult de asta. N-ar fi contat decât dacă cineva ar fi căutat în mod special și chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi putut spune, pur și simplu, că era parte a procedurii de testare.

Era aproape ora 16:00 când termină programarea echipamentului. Apăsă cu emfază tasta Enter, deși nu era decât el singur în tot hangarul. Un mesaj de confirmare îl informă că antena principală se activase. Țintind spre o stea nevăzută, radiotelescopul începu să înregistreze datele care veneau din cer.

■A A-

Afară, cele două unități se încălzeau. Cineva care ar fi stat în apropierea lor ar fi putut auzi un zumzăit

foarte slab, dar cele două persoane care acționau comenzile erau în interiorul unuia dintre hangare.

— Dă-mi 50% putere pentru unitatea unu, ceru domnul Green.

Albert activă comutatorul și înclină ușor din cap, confirmând executarea.

— Bun. Acum 50% pentru celălalt. Cum arată valorile?

— Nimic. Nu s-a mișcat deloc, răspunse Albert cu un ton neutru.

— OK, dragă. Du-1 la 80%. începe cu unitatea întâi.

— Unitatea unu, 80%, spuse Albert pe același ton. Unitatea doi, 80%.

în sală se coborâse o liniște tensionată, de parcă cei doi s-ar fi așteptat să audă zgomotul vreunei explozii.

— Care sunt valorile? întrebă Albert după o vreme.

— A fost o pulsație scurtă, dar acum a dispărut, răspunse celălalt. Dă-mi putere 100%, dacă ești drăguț

— Unitatea unu, 100%. Unitatea doi, 100%. Oh, Dumnezeule! Merge, șefu'. Asta e!

Albert nu părea deloc emoționat, ci mai degrabă surprins, de parcă se așteptase să nu se întâmple nimic.

Domnul Green se întoarse cu spatele la Albert, se uită îndelung pe ecran și, după o clipă de pauză, spuse cu o voce solemnă:

— Albert, astăzi facem istorie. O zi de ținut minte. Bună treabă!

Lumina pulsatorie de culoare verde de pe micul ecran de tip radar parcurgea un model distinct și stabil.

Albert zâmbi și chicoti relaxat. Deși, personal, nu știa toate detaliile, era fericit să facă parte din proiect, începu să oprească treptat aparatele, în timp ce domnul Green copie datele pe o unitate de memorie USB.

A A A

Hans veni o oră mai târziu să verifice înregistrările efectuate de echipamentele meteo. în mare, erau aceleași valori previzibile, de-a lungul zilei, cu excepția unei scăderi notabile a temperaturii, pe o durată scurtă de timp, de aproximativ un minut, puțin după ora 16:00. Acest lucru era neobișnuit, deoarece temperatura varia lent, iar o scădere de 10°C pentru doar un minut era, cu siguranță, nefirească. Umiditatea și viteza vântului erau neschimbate, asa că mai selectă alte câteva date pentru căutare și, în timp ce analiza rezultatele interogării, observă variația unui alt parametru care avusese loc în același timp. Unul îl produsese pe celălalt? Dacă da, care era cauza și care efectul? Oare cele două erau consecințe ale unui al treilea eveni- ment, încă neidentificat? Gândirea științifică preluase acum conducerea.

O oră mai târziu, Hans nu era câtuși de puțin mai aproape de răspunsul pe care îl căuta. Nu exista o

corelație evidentă între scăderea bruscă, de scurtă du- rată, a temperaturii și variația câmpului magnetic alta decât durata si sincronizarea. Asta însemna că exista »
altceva care le provocase pe amândouă. Dar ce putea fi?

A A A

— Cum a mers? întrebă Amelia imediat după ce-i zise bună ziua lui Ethan.

Se vedea că era foarte nervoasă si emoționată. » i

— Ei bine, am reușit să fac radiotelescopul să funcționeze. Instrucțiunile tale au fost foarte clare si am * » > descărcat înregistrarea. Este însă un fișier extrem de mare, nu mă așteptam la așa ceva. Din fericire, am avut cu mine un hard disc de 2 TB, îi dădu Ethan răspunsul, aproape pe nerăsuflate.

— Oh, îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta. Dar da, așa este, aceste fișiere sunt uriașe. Cât timp ai înregistrat?

— Cam treizeci de minute. Trebuia mai mult?

— Grozav. Și zici că mai poți face încă una sau două înregistrări? ...Dacă nu cer prea mult?

Amelia avea nevoie cu disperare de acestea, dar nu voia să-l forțeze pe inginer.

— Da, teoretic da. Când vrei să le fac? își confirmă el disponibilitatea.

— îți voi oferi mai multe opțiuni pentru intervalele de timp și tu vei înregistra oricând poți. Din partea mea, voi înregistra oricum pe toate intervalele. Dar parte din testare este să verificăm dacă sincronizarea funcționează asa cum trebuie, asa că nu cred că cineva va observa ce facem.

— Amelia, faci să pară că e ceva ilegal și ne ascundem urmele! replică Ethan, pe un ton jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Ilegal... Mă faci să râd. Da, mi-aș imagina o lege care spune că se interzice ascultarea stelelor. încă o dată, mulțumesc mult! îmi e greu să-ți spun cât de mult înseamnă asta pentru mine.

DOISPREZECE

Nu mai rămăseseră prea multe zile până la Crăciun, dar din moment ce erau la Polul Sud, nimeni nu se aștepta, de fapt, să vină Moșul, ci mai degrabă se uitau după Grinch. în ultimele săptămâni, avionul cu provizii adusese nenumărate cutii cu cadouri de la rudele și prietenii lor, care urmau să fie deschise în zi de sărbătoare. Toate cutiile se aflau acum sub pomul de Crăciun, destul de mare, care domina sala principală - e drept, unul artificial, dar care arăta foarte realist.

Vara australă, în bazele de cercetare științifice, reprezenta o perioadă de mare activitate și Crăciunul venea chiar la mijlocul sezonului. în plus, toată lumea se afla departe de familie și de cei dragi. De asemenea, nu se întâlnea niciuna din activitățile premergătoare Crăciunului, care au loc de obicei în cea mai mare parte a lumii. Nu existau decorațiuni stradale, nici cumpărături de sezon și nici planificarea elaborată și tradițiile familiale. Internetul revoluționase însă co- , *
municarea cu cel mai îndepărtat avanpost uman de pe Pământ, asa că toată lumea folosea cele câteva ore în

care satelitul trecea pe deasupra stației pentru a încărca sau descărca imagini și videoclipuri scurte.

Dar, la urma urmei, Crăciunul era un moment de sărbătoare! Cei care aveau mai puțină activitate fură desemnați să organizeze o mică petrecere ce urma să aibă loc imediat după slujba online. Pentru ziua de Crăciun fuseseră programate mai multe activități, inclusiv tradiționala „Cursă în jurul lumii", cu trei tururi pe circuitul de o milă care acoperea toate fusurile orare, un bal mascat și un spectacol de divertisment la care se însoriseră nu mai puțin de șase persoane dornice să-și manifeste talentele artistice.

Complet indiferenți la aceste aceste pregătiri, Albert și domnul Green își pregăteau aparatura pentru o altă rundă a experimentului pe care-1 făceau. Erau, de fapt, chiar fericiți că nimeni nu acorda atenție treburilor lor, sau cel puțin așa credeau ei.

Nick întâmpinase dificultăți să se conecteze cu sediul central. Satelitul care trecea peste Polul Sud permitea doar o scurtă durată de conectare, de numai câteva ore în fiecare zi, iar acest interval era, în mod obișnuit, suficient pentru operațiunile bazei; cu toate acestea, perioada de Crăciun nu era deloc una „obișnuită" si, în afară de baza de la Polul Sud, mai erau practic toți oamenii din întreaga Antarctică, numărând câteva mii. Deci, nu numai sansa reală de a avea ***acces*** la un computer era destul de limitată, dar și viteza de încărcare a datelor.

Astfel că Nick decise să urmeze alte directii de investigație, așa că merse să-l caute pe Franke. Avea o problemă pe care voia să o lămurească cu el, dar, cumva, drumurile lor nu se mai încrucișaseră în ultimele două zile.

Ethan își planifică încă o zi de testare a radiotelescopului și plănui să doboare doi iepuri dintr-o lovitură, colectând totodată datele pe care i le ceruse Amelia. In timp ce se îmbrăca pentru a ieși afară, Hans se ciocni de el, rugându-1 să mai aștepte câteva minute, întrucât plănuia să meargă și el și „la baracă".

— Deci, sunteti la zi cu tot ce aveți de făcut? întrebă Hans pe drumul spre hangar.

— Da. Cel puțin, din câte îmi pot da seama... Odată ce astronomii vor veni și le vom înmâna cheile, ca să zic așa, suntem gata de plecare.

— Ei bine, sper că a fost o experiență memorabilă pentru voi. Ți-e dor de casă? îl întrebă Hans.

— Da, îti dai seama. Am senzația că sunt într-o tabără în liceu și acum aproape că s-a terminat. Dar, sincer, abia aștept să mă întorc. Și da, a fost - și încă este - o experiență de ținut minte pentru tot restul vieții mele, cu siguranță.

— Ce naiba...

Amândoi se opriră, tresărind. Ceva, ca o mică tornadă, se forma nu departe de bază.

— Hans! Aia-i o tornadă?! exclamă Ethan, mai mult pentru a obține o confirmare.

— Hmm... Nu știu ce să zic. La Polul Sud nu există
»
tornade, condițiile atmosferice nu permit formarea lor. în plus, este foarte mică, după cum vezi și tu. Nu am nicio idee ce-ar putea fi chestia aia. (Hans își miji ochii, dar nu putu observa mai clar straniul fenomen.) Aș vrea să aruncăm o privire mai de aproape. Din întâmplare, ai o cameră foto cu tine? mai întrebă el.

— Nu, se simți Ethan neputincios.

— OK. Rămâi aici si urmărește fenomenul. Dacă se
J *
apropie de tine, aleargă înăuntru și avertizează-i pe toți. Am o cameră foto în biroul meu, strigă Hans ultimele cuvinte, în timp ce alerga deja spre baracă.

Se întoarse repede, după doar trei, poate patru minute. Tornada era încă acolo, neschimbată. Reuși să-i facă niște poze, chiar înainte ca aceasta să dispară subit, de parcă nu s-ar fi aflat nicicând acolo.

— Uite, s-a format chiar deasupra echipamentului pe care băieții ăia l-au instalat acum două zile. Să fie o coincidentă? constată Hans.

Cuvintele lui Nick „nu există coincidențe în linia mea de lucru" apărură de nicăieri în mintea lui Ethan.

— Nu. Nu-i deloc o coincidență. Orice ar fi chestia aia, a fost creată de echipamentul respectiv.

— Cum poți fi atât de sigur? făcu neîncrezător Hans.

Ethan nu răspunse imediat. Se întoarse lent către Hans, vrând să spună ceva, dar în ultimul moment decise că ar fi mai bine să nu rostească ce gândea.

— Să intrăm. Mi s-a făcut frig.

A

Nick patrula în sus și în jos prin sala media, cu mâinile în buzunare și colțurile gurii lăsate. Mai rămăsese oră și ceva din timpul de conectare și se părea că toată lumea din bază își propusese să descarce câte un vi- deoclip cu familia, să vorbească cu soții ori soțiile, cu copiii sau chiar cu câinii lor. Se simțea ca un leu în cușcă. Nu își putea dezvălui misiunea reală nimănui, așa că nu-și putea folosi nici privilegiile federale pentru a cere acces prioritar la calculatoarele bazei. Așa că singura șansă era să aștepte o ocazie potrivită.

Din fericire, oamenii din stafie erau cu totii consti-enti de circumstanțe si un cod nescris făcea ca toată
» » »
lumea să stea online un timp rezonabil, pentru a per-mite și celorlalți să folosească PC-urile. Așadar, o ju-mătate de oră mai târziu, Nick reuși să se conecteze si să sune la biroul NGA. Problema lui acum era că nu

avea deloc intimitate, deoarece mai erau încă două persoane în spatele lui, așteptându-și rândul. Insă Nick nu era genul de persoană care să se împiedice de așa ceva, așa că apelă doar pe canalul audio. Un bărbat răspunse imediat.

— Tată, e minunat să te aud! Aici e Andrew. Fără să-i dea celuilalt ocazia să spună ceva, continuă: As-cultă, nu am mult timp, iar conexiunea e foarte lentă la Polul Sud, așa că am tăiat canalul video. Am făcut câteva poze pentru tine, pe care o să le încarc într-un

minut; vreau să le vezi cât mai curând. Spune-i mamei că o iubesc si îmi este dor de toti. Oh, când ai ocazia, zi-mi ce mai faci și trimite-mi și câteva poze cu voi.

Intre timp, continuând să vorbească despre pregătirile de Crăciun care aveau loc în bază, Nick încărcă un fișier criptat pe serverul FTP securizat al NGA. Părea că durează la nesfârșit, dar în cele din urmă ter- mină.

— Andrew, tu ești acolo? vocea unui bătrân se auzi din boxele computerului.

— Da, tată, eu sunt!

— O, Doamne, în tot acest timp am crezut că este fratele tău. Unde ești, fiule?

Cei doi oameni din spate începură să râdă, vizibil amuzați. Nick se întoarse încet, cu degetul pe buze și șopti „Are Alzheimer".

— Tată, anunț-o pe mama că sunt bine. Trebuie să plec acum. Te iubesc! Crăciun Fericit!

A A A

Hans intră în „baraca" lui, să verifice echipamentul, în timp ce Ethan se duse la radiotelescop. Cele două clădiri în formă de hangar erau lipite și o cale de acces permitea trecerea dintr-una într-alta. Hans dorea mai ales să vadă ce înregistraseră echipamentele sale în timpul fenomenului la care asistase cu puțin timp îna-

inte. Câteva clicuri pe tastatură făcură ecranul să se populeze rapid cu mai multe grafice.

Hans le accesă pe rând și după ce termină reveni la cel de-al doilea. Cronologia era corectă, iar senzorii înregistraseră o scădere bruscă a temperaturii cu peste 18°C, timp de aproape 5 minute, suprapunându-se precis cu manifestarea tornadei. Era perfect explicabil ca o astfel de diferență de temperatură să creeze efectul de tornadă, asa că nu era niciun mister în acest sens, întrebarea care se punea acum: „Ce anume a creat scăderea temperaturii?" Avea, cu siguranță, nevoie de câteva răspunsuri, dar se simțea reticent să le întrebe pe singurele persoane care i le-ar fi putut da. Așa că decise să împărtășească descoperirile sale cu Ethan. Cu acest lucru în minte, deschise ușa, pentru a trece în cealaltă clădire.

A A

Domnul Green și Albert împachetaseră unitatea de control și se întorceau către clădirea principală. Nu se așteptau să se întâlnească cu cineva, însă Ethan se îndrepta direct spre ei.

— Ati văzut? Ati văzut asta? exclamă Ethan, în loc de „Bună ziua!"

— Să vedem... ce? întrebă prudent Albert.

— Tornada aia? Sau ce-o fi fost!?

— La Polul Sud nu există tornade. Nu știu ce ai văzut sau ce crezi că ai văzut, dar te pot asigura, prietene, că nu a fost o tornadă.

Domnul Green avea un ton didactic, ca un profesor punând la punct un elev care nu-și făcuse temele.

— Am făcut poze. Hans și-a adus aparatul și a fotografiat. Știu exact ce-am văzut, ripostă Ethan, ușor deranjat.

— Oh, minunat atunci. în orice caz, nu, nu am văzut-o.

Dl. Green avea acum un ton condescendent.

— Haide, n-aveati cum s-o ratati. Acum doar câteva minute s-a întâmplat. Unde ați fost în ultimele zece, poate cincisprezece minute?

— Uh... înăuntru!

De data asta Albert vorbi, făcând pe prostul.

— Vii din cealaltă direcție, asa că erai afară, nu se lăsă păcălit Ethan cu una, cu două.

— în interiorul clădirii, acolo! răspunse Albert, arătând spre clădirea telescopului.

Ethan chiar că era deranjat acum.

— Păi și-acolo ce făceați!? exclamă el. E doar telescopul și, din câte știu, n-aveți nicio treabă în acea clădire, corect?

Albert vru să mai spună ceva, dar domnul Green ridică mâna dreaptă pentru a-1 opri și, cu o voce calmă, începu să vorbească:

— Ești Ethan, nu? Văzându-1 că aprobă din cap, continuă. Ethan, nu știam că accesul în clădirea respectivă e restricționat. Căutam, pur și simplu, un spațiu în care să ne putem conecta echipamentul și să ne derulăm experimentele. Sper că nu am creat probleme. Singurul lucru de care aveam nevoie era o priză de curent pentru conectarea unității noastre de control, iar clădirea telescopului nu era încuiată. Deoarece e posibil să avem nevoie de acces acolo în următoarele zile, te rog să ne spui dacă există un protocol pe care trebuie să-l urmăm pentru a primi permisiunea de a folosi clădirea.

Deși vocea îi era calmă, iar cuvintele sale aveau un sens perfect, Ethan avu senzația distinctă că cei doi ascundeau ceva, iar acum Dl. Green voia să-i abată atenția. Cu toate acestea, n-avea nicio opțiune și nici nu putea obiecta în vreun fel.

— Nu există vreun protocol, se înmuie. Doar anunțați-mă pe mine sau pe Franke, să știm că veți merge acolo. De asemenea, avem și noi proiectele noastre de finalizat și ne putem programa.

— Bine, atunci. Cel mai probabil vom lucra și mâine, cam la aceeași oră. Ești de acord?

Tonul lui Green spunea clar că nu-i cerea de fapt permisiunea, ci doar îl informa despre o decizie deja luată. Nu-i convenea, dar n-avea de ales.

— Da, asa cred. Dar... mâine e Crăciunul. Lucrati '3 3 mâine?

— Da, știu. Dar avem un program strict aici și intenționăm să ne întoarcem în America imediat după Anul Nou. Trebuie să ne finalizăm experimentele în cel mult o săptămână.

Discuția luase o turnură amicală.

— Pot să te întreb ce faceți, de fapt? Chiar dacă eu nu sunt om de știință, sunt curios. Adică, numai dacă îmi puteți spune.

Ethan avea acum o voce conciliantă și spera că va afla mai multe despre ceea ce făceau cei doi.

— Oh, cu siguranță, spuse domnul Green pe același ton conciliant. Dar durează ceva timp și, sincer, chiar e foarte frig aici. Deci, îți propun să ne întâlnim ceva mai târziu înăuntru.

Ethan nu putu obiecta, mai ales că și lui i se făcuse frig. Lipsit de opțiuni, dădu din cap și se îndreptă spre clădirea telescopului, în timp ce Albert și domnul Green o luară în direcția opusă, spre clădirea principală a bazei.

Ethan se îndreptă direct către computerul mainframe, pentru a verifica dacă datele fuseseră salvate corect. Sistemul înregistrase un fișier imens și voia să facă o copie de rezervă. Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse, curios. Il văzu pe Hans intrând prin ușa care făcea legătura cu celălalt hangar, dar în momentul în care acesta puse piciorul în sala lui, se petrecu ceva straniu. Acum, ușa era închisă și clanța i se răsucea, făcând același zgomot pe care îl auzise cu doar

două secunde mai devreme. Ușa se deschise și Hans păși înăuntru, cu piciorul stâng. Era conștient că experimentează un deja vu, dar ceea ce îl nedumeri fu faptul că acum chiar se uitase cu ochii lui cum se deschide ușa. Și în mintea lui nu existase o imagine anterioară care să declanșeze această senzație. îsi aduse » » >
aminte de scena din „Matrix", când pisica neagră traversase de două ori prin fața lui Neo, iar când acesta le zice însoțitorilor săi că avusese un deja vu, i se răspunde că „ei resetează Matricea". Simți cum i se face pielea de găină pe mâini și pe ceafă, și nu din cauza temperaturii destul de scăzute.

Un semnal sonor de pe consolă îl readuse la realitate. Se întoarse și văzu o fereastră pop-up care îl anunța că procesul de copiere fusese finalizat.

— Ethan, hei, trebuie să vorbesc cu tine un minut! îl interpelă Hans apropiindu-se.

— Sigur. Care-i treaba?

— Ascultă, tu ești singurul în afară de mine care a văzut chestia cu tornada. în același timp, însă, s-a întâmplat un alt fenomen, despre care cred că e cel care a generat tornada. Senzorii meteo îmi arată o scădere masivă de temperatură, de scurtă durată, care, fără îndoială, e responsabilă pentru asta.

— Și ce crezi că a cauzat scăderea temperaturii? întrebă Ethan.

— La asta n-am găsit încă răspuns, făcu Hans deznădăjduit, ca un copil căruia i se luaseră jucăriile.

— Eu sunt un IT-st, Hans, nu om de știință și cu atât mai puțin meteorolog.

— Sunt conștient de asta, Ethan, însă doar am vrut să-ți zic și ție. Acolo ce-i? arătă el spre ecranul calculatorului.

— Eu... sunt... fac un test preliminar al telescopului.

Dori să deturneze atentia lui Hans, asa că schimbă subiectul:

— Ai avut cumva un sentiment neobișnuit când ai intrat aici? Prin usa aceea?

»

— Hmm... nu, de ce întrebi?

Chipul lui Hans exprima nedumerirea.

— Nu știu... Când ai intrat am simțit ceva ciudat, dar poate a fost doar o senzație. Din cauza frigului. Sau poate a oboselii.

— Acum, că întrebi, am simțit ceva când am pășit înăuntru. Un nod în stomac. De fapt, stai! II simt și acum. Cred că mi-e foame! izbucni Hans în râs, amuzat teribil de gluma pe care tocmai o făcuse.

Ethan, însă, nu simțea niciun fel de veselie. Ieșiră și se îndreptară spre clădirea principală. Soarele, aflat la un lat de palmă deasupra orizontului, arunca o lumină portocalie și exact în partea opusă, luna plină părea o oglindire palidă a acestuia. Gheața le trosnea ușor sub picioare, oferindu-le o senzație tulburătoare, de parcă umblau pe solul unei alte lumi. Parcă nimic nu mai părea real, nici măcar aerul pe care îl respirau.

în interior, petrecerea stătea să înceapă. Nick se așezase la capătul unei mese, iar lângă el un scaun era gol. După ce-1 observă pe Ethan, îi făcu semn, invitân- du-1 să i se alăture. Și pentru că Hans n-avea vreo preferință, se îndreptară amândoi spre Nick, care trase încă un scaun aproape.

— Hei, arătați de parcă ați văzut o fantomă! Care-i treaba? E totul OK?

— Da, l-am văzut pe Grinch. Crăciun fericit și ție!

Hans ținea să facă bancuri, dar mai curând pronunția sa cu accent german a cuvântului ***Grinch*** fu cea care destinse atmosfera.

— Trebuie să încercați friptura de porc. E absolut delicioasă! Niște vin? își manifestă Nick veleitățile de
> » 1
amfitrion, chiar dacă nu avusese nicio altă contribuție decât să aducă de la bucătărie platourile cu mâncare.

— Da, mulțumesc.

Ethan își trase scaunul mai aproape de masă.

— Deci, ce ți-a adus Moșul? încercă agentul să inițieze o conversație, știind că odată ce vor începe să mănânce, acest lucru avea să fie dificil de realizat.

Tuturor le era o foame de lup, pe care mirosurile îmbietoare o alimentau din plin.

— Ți-am spus. L-am întâlnit pe Grinch, dar se pare că nu mă crezi, o ținu Hans pe-a lui.

Nick se întoarse spre Ethan, concentrat.

— Deci, ce s-a întâmplat? repetă el.

— La început, Hans și cu mine am zărit o mică tornadă. Micuță, adică, pentru o tornadă...

— Tornadă, zici? Aici? La Polul Sud? făcu Nick, pe un ton serios.

— Exact. Da. Una mică, localizată si de scurtă du- • »
rată. Am făcut și poze, făcu Hans și se ridică, îndrep- tându-se spre specialista în biologie care-1 salutase de la o altă masă. Mă scuzati, vin imediat!

— Grozav! își arcui Nick sprâncenele, a mirare. Chiar mi-ar plăcea să le văd.

— Apoi am dat peste cei doi - indică Ethan cu bărbia spre domnul Green și Albert, așezați nu departe de locurile lor. Păreau că tocmai efectuaseră unul dintre experimentele lor misterioase. Iar când m-am retras în clădirea telescopului, am avut o experiență stranie... Nu știu cum să zic, dar parcă l-am văzut pe Hans intrând pe ușă... de două ori.

Nick tăcu un minut, gândind intens. Apoi dădu curs ideii care-i trecuse prin minte:

— Știi că ți-am zis că nu există coincidente în lumea 5 J ,
mea... Zici că tornada s-a format în timpul experimentului tipilor ălora, da? Ești sigur de asta?

— Da, sunt sigur- Mai mult, Hans a observat o scădere neașteptată a temperaturii, în același timp cu tornada. Pe cameră s-a înregistrat ora, iar datele lui Hans se potrivesc.

— Trebuie să vorbesc cu Hans.

— In ce calitate? fu Ethan preocupat de acoperirea lui Nick.

Auzindu-si numele, Hans, care tocmai se întoarcea, interveni:

— Vorbeați despre mine?

Ethan vru să-i răspundă, dar Nick fu mai rapid:

— Nu, nu despre tine, ci despre fenomenul ciudat la care ai fost martor mai devreme, alături de Ethan. Ce crezi că a fost aia?

Hans mușcă zdravăn din friptură, mestecă încet și abia apoi răspunse:

— Știi, cel mai bun cuvânt pentru a descrie fenomenul este... „ciudat". Nu l-am putut documenta corect, deoarece n-aveam echipamentul setat corespunzător pentru asta. Dar știi ce? Dacă se întâmplă a treia oară, voi fi pregătit.

— A treia oară?! întrebară Ethan si Nick la unison.

— Ei bine, da. Adică, nu știu despre tornadă, dar scăderea temperaturii s-a întâmplat și mai înainte, acum două zile, mai precis. Am analizat înregistrările meteo.

— Cumva în același timp cu experiențele pe care le-au făcut tipii ăia de colo?

— Nu pot spune. Nu știu când au efectuat experiențele anterioare.

— Păi, putem verifica. Există un jurnal al stației pentru toate activitățile științifice, nu?

Ethan știa cel mai bine fiindcă el era responsabil cu această activitate pentru proiectul lor.

— Da. Cred că se poate face. Iar data viitoare când pornesc aparatele alea, le putem cere să ne anunțe și pe noi, astfel încât să putem monitoriza ce se întâmplă.

Hans era convins de ceea ce spunea.

Nick mai luă o înghițitură de vin, apoi, cu o voce grijulie, spuse:

— Nu. Nu-i avertizăm. Să-i lăsăm să facă ce au de gând și să le urmărim activitatea. Sunt tare curios ce se întâmplă aici!

Și lăsă paharul pe masă cu o mișcare ce putea fi interpretată în mai multe feluri.

— E ceva ce nu mi se spune? întrebă Hans pe un ton nedumerit.

Nu-i răspunse nimeni, dar tăcerea care se lăsă de-odată fu mai mult decât relevantă pentru german.

TREISPREZECE

Nick se confrunta acum cu o provocare descurajantă. N-avea niciun rol în stație, în mod oficial și, din punct de vedere practic, treaba lui se terminase. Mai mult, trebuia să părăsească Polul Sud peste numai două zile, însă simțea că situația actuală îl obliga să rămână mai mult. Așa că apelă din nou biroul central al NGA, pentru a discuta cu șeful său. După petrecere, toată lumea plecă spre dormitoare și, ca urmare, în sala media nu se mai afla nimeni. Mai era o oră până când satelitul care asigura legătura la internet avea să intre în raza de acoperire a stației, așa că Nick se retrase și el, ducând cu grijă, într-o pungă mică de plastic, două pahare pe care le luase mai devreme de pe o masă.

Odată ajuns în camera lui, deschise o trusă din care extrase un spray cu ajutorul căruia pulveriză un strat subțire de soluție roz pal pe fiecare pahar. Aproape imediat amprentele celor care le ținuseră apărură vizibile într-o culoare violet închis. Nu erau perfecte, dar suficient de bune pentru el să facă fotografii de

detaliu, pe care le transferă pe o unitate de memorie. Mai avea aproximativ o jumătate de ceas, așa că se întinse pe pat. închise ochii și adormi aproape instantaneu, știind că se va trezi în douăzeci de minute. Era o tehnică de somn rapid, învățată cu mulți ani în urmă de la partenerul său din agenție. în cadrul operațiunilor de supraveghere, care puteau dura ore lungi, reîn- cărcarea rapidă a bateriilor era o abilitate de neprețuit.

Drept urmare, treizeci și cinci de minute mai târziu se afla în fața computerului, deschizând o fereastră de conectare securizată pe pagina GEOINT. Poate că era prea devreme ca șeful său să fie deja în birou, dar, indiferent de situație, era mereu cineva acolo. Fiindcă mai nimeni nu utiliza internetul, conexiunea fu surprinzător de bună.

O știa vag pe tânăra care îi răspunse; o văzuse în trecut de câteva ori. Fusese angajată de agenție cu câteva luni în urmă, în timpul verii. Evident, aproape toți ceilalți erau acasă, sărbătorind Crăciunul și puseseră un proaspăt coleg să stea de gardă. Spre deosebire de alte agenții, NGA nu avea prea mulți agenți de teren cum era Nick, cea mai mare parte a activității lor fiind reprezentată de analiza datelor și furnizarea de informații pentru celelalte ramuri ale armatei și forțelor de ordine. Drept pentru care majoritatea personalului lucra de luni până vineri, ore regulate. Dar, ca orice altă agenție din comunitatea de informații, era operațională și gata să intre în acțiune 24 de ore din 24.

— Bună dimineața, Adele! Ce mai faci? Crăciun Fericit!

— Oh, Nick! Mă bucur să te văd. Cum ești? Ce faci atât de devreme?

Sesizând oarece mișcare în sală, Nick puse degetul pe buze, semnalând că discreția era importantă:

— Nu am somn. E frig aici și am nevoie de rețeta mamei pentru turtă dulce, când se trezește. Am făcut câteva poze la petrecerea de Crăciun de-aici, pe care le încarc chiar acum. Voi suna din nou peste trei ore, așa că te rog să-i spui că aș dori s-o văd.

— Sigur că da. Sper că ești bine, făcu fata complice cu ochiul si zâmbi.

— Mă bucur că am vorbit cu tine. Pa, pa.

întrerupse legătura, având certitudinea că Adele flirta cu el.

Fata n-avea nicio idee ce însemna turta dulce în mesajul codificat, dar conversația se înregistrase și, mai târziu, când avea să vină șeful ei, acesta putea interpreta cuvintele lui Nick. La urma urmei, treaba ei nu era chiar plictisitoare, analizând doar imagini din satelit. Poate că într-o zi avea să ajungă și ea agent operativ, lucrând alături de un agent cu experiență.

A ***ic***

Nick nu era singurul din stație care se trezise. Domnul Green și Albert fură printre primii care părăsiră

petrecerea de Crăciun, dând vina pe „vârstă" când colegii lor de masă protestaseră, în mod formal, când aceștia anunțaseră că vor să se retragă.

Acum erau echipați pentru a ieși afară în frig și se deplasau rapid prin holul principal. Nick îi observase și se ascunsese în spatele unui monitor, pentru a nu fi văzut. Nu era îmbrăcat pentru exterior, așa că imediat după ce domnul Green și Albert părăsiră clădirea, se întoarse în camera lui și în mai puțin de un minut era echipat corespunzător. înainte de a-și trage fermoarul, își puse arma în toc și luă cu el un mic aparat de fotografiat.

Știa unde se duc cei doi, asa că nu trebui să îi urmă- rească. Era mai preocupat de experimentul pe care intenționau să-l facă, așa că se îndreptă spre cele două aparate de inducție magnetică. Se așeză nu foarte departe de echipament, direct pe gheață. Nu exista nimic altceva care să-1 ascundă, în afara celor două dispozitive, iar haina sa de un roșu aprins era vizibilă în mod clar pe fondul alb al gheții. Cu toate acestea, nu-și făcea griji, știind că deocamdată cei doi operau aparatele de la distanță, din interiorul clădirii telescopului.

Un zgomot de frecvență joasă, abia perceptibil, îl anunță că echipamentul începuse să funcționeze. Intensitatea acestuia crescu constant și Nick se gândi că e mai bine să se mai îndepărteze puțin. Nu se întâmplă însă nimic altceva în afară de zgomotul acela cu tonalitate pulsatilă. Deodată, percepu o rafală de aer

rece și începu să simtă o ușoară usturime în ochi. își puse ochelarii de protecție.

Și atunci se petrecu ceva. La început, Nick crezu că e o pată de mizerie pe lentile, dar aproape imediat își dădu seama că, de fapt, între cele două unități lua naștere o zonă mică și întunecată, ce continua să crească puțin câte puțin. Acum era cam de mărimea unui portofel, având o formă neregulată. Făcu repede câteva poze și vru să se ridice pentru a se mai apropia un pic, dar se răzgândi când sesiză că în aer începuse să se formeze un vârtej. Avertizat fiind de Ethan cu privire la tornadă, decise că e mai bine să se îndepărteze cât mai departe, înainte să fie prea târziu. In doar câteva clipe, însă, simți cum e tras către vârtejul care creștea în intensitate. Se rostogoli pe burtă și săpă repede în gheață, cu vârful cizmelor, o mică adâncitură de care se strădui să se ancoreze.

Curând, temperatura deveni și mai rece. Simțea frigul pătrunzându-i adânc în oase, prin toate rândurile de haine. Conștient că îl lasă puterile, mai trase grăbit câteva poze și începu să se târască încet, îndepărtân- du-se cu fața în jos. Scăpă din atracția fatală la circa douăzeci de metri distanță și se ridică, ușurat, în picioare, continuând să facă poze fenomenului, care nu se deplasa deloc, centrat exact între cele două unități.

Efectuând un ocol lung, se apropie de clădirea telescopului, știind că îi va găsi pe Albert și pe domnul Green acolo. împinse ușa, cu mai multă forță decât ar

fi fost necesar, sări înăuntru și strigă puternic către cei doi:

— Opriți tot ce faceți acolo!

Indivizii, cu ochii într-un ecran, înălțară capetele, surprinși.

— Pardon?! exclamă domnul Green.

— Chestia asta... Oprește-o! Acum! strigă Nick.

— Nu cred că aveți vreo autoritate să-mi cereți asta!

Domnul Green era vizibil deranjat și nu înțelegea ce caută Nick acolo.

— Am toată autoritatea de care am nevoie. Sunt agent federal și acum îți cer să te îndepărtezi de chestia aia. Dă-te la o parte!

Bătrânul îi aruncă scurt lui Albert o privire semnificativă. Acesta se repezi spre Nick, încercând să-i proiecteze un pumn în față. Agentul eschivă și îndoindu-și genunchii, îl lovi pe Albert în stomac, cu un croșeu care în mod normal ar fi făcut pe oricine să se zvârcolească de durere. Dar Albert purta o jachetă groasă, care amortiză forța loviturii, oferindu-i șansa să-și recapete echilibrul aproape imediat.

Cei doi se avântară într-o luptă feroce, în timp ce domnul Green salvă grăbit fișierele de care avea nevoie, pe un stick de memorie. Apoi, cu gesturi precipitate, apucă o bară de fier din apropiere și făcu țăndări echipamentul de control. După care se strecură cu precauție către Nick, ocolind prin spate, căutând să-i aplice o lovitură în moalele capului.

Ethan se pomenise singur în cameră. Franke nu era nicăieri. îl văzuse petrecând mai mult cu o tânără drăguță, așa că își imaginase că acum erau împreună.

Se gândise să o sune pe Meagan, dar pentru că în Arizona era 6:00 dimineața, iar fereastra de comuni-care prin satelit urma să mai fie disponibilă încă două, poate chiar trei ore, amânase pentru mai târziu. Ca urmare, cu două ore doar pentru sine, își luase haina și ieșise afară. Aerul rece îl izbise cu putere în față, fă- cându-1 să-și acopere capul cu gluga. Spre surprinderea lui, zărise tornada si înțelesese imediat că se în- tâmpla ceva. Bănuise că Green și Albert se aflau în clădirea telescopului și se îndreptase repede într-acolo.

Cum deschisese ușa, îl văzuse pe Green pregătin-du-se să-l lovească pe Nick în cap cu o rangă. Fără să stea pe gânduri, din reflex, sări peste bătrân și-1 doborî cu furie. Nick se întoarse surprins, preț de o secundă. Albert folosi momentul de distragere și-i proiectă o directă în maxilar, trimițându-1 la pământ. Sări apoi pe el, dorind să-1 zdrobească sub propria-i greutate. Nick se rostogoli însă repede pe-o parte, se ridică și trase arma de sub haină. Albert îi apucă brațul, pe la spate. Nick își împinse brusc capul înapoi, țintind nasul celuilalt, dar îl rată.

In fata lui Ethan, domnul Green nu avu nicio sansă. Mai înalt, mai tânăr și mai puternic, inginerul îl neu-

traliză pe individ cu o directă în figură, care îl trimise pe loc în lumea viselor. Apucă bara de fier căzută pe podea și, repezindu-se din lateral, îi ținti genunchiul lui Albert. Sunetul de os rupt fu acoperit imediat de urletul de durere al atacatorului. Nick profită imediat și-i seceră lui Albert celălalt picior, i-1 răsuci spre șold și îl apucă de brațul drept, într-o mișcare de torsiune.

— Dacă clipești măcar, îți rup mâna! Rămâi acolo!

Vocea autoritară a lui Nick nu lăsă nici cel mai mic dubiu că avea să-și ducă amenințarea până la capăt.

-ic A ir

— Nu aveți autoritatea de a interveni în cercetările mele, fură primele cuvinte ale domnului Green după ce-și recăpătă cunoștința.

— Am toată autoritatea necesară. Sunt agent federal, iar această stație e guvernată de legile americane, îți confisc formal toate echipamentele și te plasez sub arest. Continuă să mergi!

— Nu mă puteți aresta. Nu puteți aresta pe cineva doar pentru că a condus un experiment științific, pentru numele lui Dumnezeu! continuă să protesteze Green.

— Nu, dar te arestez pentru tentativă de omor asupra unui ofițer.

— N-am știut că ești un ofițer, am crezut că vrei să-mi furi descoperirile, încercă Green marea cu degetul.

— Conversația s-a încheiat! Treci înăuntru!

Adrenalina din timpul luptei se estompase acum și Nick își trăgea, în sfârșit, răsuflarea. Se întoarse spre Ethan și dădu ușor din cap:

— Mulțumesc. Probabil că clovnul ăsta m-ar fi ucis
»
dacă n-ai fi apărut tu.

— Cu plăcere, îi răspunse Ethan, făcând un gest regal cu mâna și bărbia, în același timp, arătându-și disponibilitatea de a-1 ajuta și în viitor.

Un agent federal în stație era un lucru extrem de neobișnuit. Directorul bazei avea, formal, atribuțiile legate de menținerea ordinii, dar până acum nu se confruntaseră cu vreo infracțiune, de niciun fel. Așa că știrea se răspândi imediat, cu întrebări adresate tuturor de toată lumea, dar nimeni nu primi vreun răspuns.

Lui Ethan îi ieșise complet din minte să o mai sune pe Meagan, iar acum aproape că nu mai era timp pentru asta. Se îndreptă spre sala media, când Franke își făcu apariția în holul principal.

— Ce s-a întâmplat? vru el să știe, observând toată agitația.

— E-o poveste lungă. Domnul Green și Albert își desfășurau experimentul care a creat un efect meteorologic neobișnuit afară. Nick a încercat să-i oprească, dar l-au atacat. S-a întâmplat să fiu prin preajmă. Acum totul s-a terminat.

— Cine este... Nick? întrebă Franke.

— Oh... Andrew. M-am referit la Andrew.

— Dar de ce i-ai zis Nick? nu renunță Franke să clarifice aspectul.

Dându-și seama că nu mai are rost să păstreze secretă identitatea reală a lui Nick, Ethan îi dezvălui lui Franke faptul că Nick lucra pentru NGA, cerându-i însă să păstreze asta pentru sine. La urma urmei, nu era secretul lui.

Dar de-acum nu mai era necesar ca Nick să rămână sub acoperire. Avea nevoie de acces la o cameră securizată, unde îi putea reține pe cei doi bărbați și, pentru aceasta, trebuise să-și dezvăluie identitatea managerului stafiei.

A A A

— Deci, să începem cu începutul. Cine ești, de fapt? începu Nick interogatoriul domnului Green.

— Sunt Anthony Green; de ce îmi pui întrebări stupide? replică acesta, pe un ton vădit iritat.

— Ți se pare cunoscut numele de Comelious McDo- well? continuă Nick, fără nici cea mai mică schimbare în tonul vocii.

Green trase o gură mare de aer, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu. După o scurtă pauză, replică sec:

— Nu mai spun nimic decât dacă am un avocat care să mă asiste!

Și luă o poziție defensivă, dând de înțeles că nu mai era dispus să se angajeze în alte discuții.

— Ce fel de experiment făceai acolo? Ce era fenomenul pe care l-am văzut acolo? continuă Nick seria întrebărilor.

Nimic. Comelious McDowell se adâncise într-o tăcere totală. Părea un om care pierduse totul și nu-i mai păsa de nimic. înțelegând că nu mai are rost să-l mai interogheze, Nick ieși din cameră.

— De unde știai că domnul Green nu era el însusi?

» ♦

Adică... este altcineva.

Ethan era cu adevărat curios.

— Ei bine, dragul meu, meriți o explicație, mai ales pentru că chiar tu m-ai ajutat să descopăr asta, zâmbi Nick, cu o atitudine părintească.

— Chiar asa? Cum?

— Iți amintești când mi-ai spus că șefa lui Franke este Belinda Watkins? răspunse Nick cu o întrebare.

— Da, evident.

— Și domnul Anhony Green trebuia să fie șeful ei, nu?

Ethan nu avu altă opțiune decât să fie de acord.

— Corectează-mă dacă greșesc, te rog, adoptă Nick un ton didactic. Pentru a angaja pe cineva, procesul începe, în mod obișnuit, cu un recruiter, care face o listă scurtă de candidați eligibili din partea celor care solicită postul, nu? Ethan aprobă cu o mișcare din cap și Nick urmă: Apoi, managerul sub subordinea căruia

se va afla respectivul îi intervievează pe toți acești oameni și, după ce s-a decis pentru cea mai bună opțiune, șeful managerului face un interviu final. în acest caz, domnul Green trebuia să fie cel care trebuia să-și dea acordul pentru angajarea lui Franke. Dar vezi tu, Franke nu-1 cunoștea pe *acest* domn Green, care trebuia să fie șeful său, până la urmă. Eu, unul, îmi cunosc toți superiorii, până la directorul agenției.

— Da, și eu la fel. înțeleg. Ai dreptate, nu i-am văzut niciodată vorbind între ei și Franke nu mi-a spus niciodată „Hei, șeful meu este aici". Dar care-i treaba cu Albert?

— Albert, Albert... nu știu. Presupun doar că nu e cine pretinde a fi. Are în mod cert un antrenament profesional de luptă. Când ne băteam acolo, a făcut niște mișcări pe care nu le înveți pe stradă. Biroul meu nu mi-a trimis încă nimic despre el. Și se pare că nu suntem în raza satelitului chiar acum, asa că trebuie să aștept până mâine.

— Și acum, ce urmează? puse Ethan întrebarea, de parcă abia se încălzise pe margine și urma să intre pe teren.

— Ei bine, în primul rând trebuie să documentez toate cele întâmplate. Voi trimite la sediul central al NGA constatările făcute de mine și ei vor continua de acolo. Vezi tu, NGA nu e ca FBI-ul, să facă muncă de poliție. Suntem o agenție de informații care furnizează date celorlalte structuri. Și fix asta am de gând să fac.

PAISPREZECE

La multe mii de kilometri distantă, în California, Belinda Watkins citea un e-mail pe care tocmai îl primise. Ridică telefonul si sună la unul dintre numerele
»
de pe apelare rapidă.

— Avem o problemă. Una mare. Operațiunea de la Polul Sud este compromisă, spuse ea scurt, odată ce la celălalt capăt răspunse cineva.

Apoi ascultă în tăcere, dând ușor din cap din când în când.

— Nu. Nu am aceste detalii. Tot ce știu în acest mo- >
ment este că acolo există un agent federal care i-a luat în custodie pe Comelious și pe asociatul său. Ultimul fișier de la ei a venit acum două zile. Da, avem disponibile câteva date, dar fără ultimele valori n-avem suficiente informații care să ne permită să construim portalul.

După o altă scurtă pauză, ascultând instrucțiunile, încheie conversația.

— OK. înțeleg. Sunați-mă dacă vreți să mai fac și altceva.

A A A

Spre deosebire de alte teritorii, Antarctica nu are o pază de coastă și niciun fel de securitate militară la granițe, din simplul motiv că nu există prea mulți aventurieri dornici să ajungă ilegal pe continentul înghețat. Și, într-adevăr, există foarte puține motive pentru care cineva ar face acest lucru, cu excepția cazului în care, desigur, nu e nevoie de o operațiune specială de extragere, cum ar fi eliberarea a doi oameni aflați în arest.

Deși avuseseră la dispoziție foarte puțin timp pentru planificare, un grup mic de comando se îndrepta deja spre continentul austral. Operațiunea de extragere urma să aibă loc la stația McMurdo. N-avea niciun sens să încerce asta chiar la Polul Sud, din două motive. în primul rând, era prea curând. în al doilea, era prea departe. Cornelious și Albert urmau să fie transferați la McMurdo pe 30 decembrie, când avionul avea să îi aducă de la Polul Sud. După aceea, lucrurile nu mai erau atât de simple, deoarece următorul zbor către Noua Zeelandă era programat abia după Anul Nou, pe 3 ianuarie. Așa că ar fi fost nevoiți să petreacă patru zile la McMurdo, ceea ce oferea echipei timpul necesar pentru extragerea lor.

Un alt factor pe care se bazau era că nu existau prea mulți paznici. La urma urmei, unde poate fugi cineva de la McMurdo? Fără echipamente și transport adec-

vate, moartea prin îngheț se găsea la doar câteva ore distantă. Iar ziua aleasă era dimineața de 1 ianuarie, » » ' presupunând că aproape toată lumea avea să doarmă după petrecerea de Anul Nou.

Drept urmare, în dimineața zilei de 28 decembrie, o navă cargo, capabilă să transporte un elicopter de salvare, ridică ancora din Dunedin, Noua Zeelandă, îndreptându-se spre sud. Avea o călătorie de 2200 de mile nautice înainte si, cu viteză maximă, abia dacă putea ajunge la timp. Fereastra de oportunitate era limitată, dar echipa făcuse față unor situații mult mai dificile în trecut. în plus, recompensa financiară foarte generoasă făcea călătoria să fie deosebit de atrăgătoare.

■A A ik

Nick plecă să-1 interogheze pe Albert după ce încheie conversația îndelungată cu șeful său. Acesta și Comelious erau ținuți separat, așa că Nick spera ca măcar interogarea lui Albert să ofere informații utile.

— Albert, am o propunere pentru tine, deschise Nick conversația după ce se așeză. Pot renunța la orice acuzație împotriva ta. Pleci liber. Cum îți sună?

— îmi sună că trebuie să vorbesc cu un avocat, răspunse Albert și fața i se lărgi într-un rânjet larg.

— OK, respect asta. Vrei să dai un telefon?

Tonul lui Nick era calm, profesional.

— Ha, ha, râse Albert sarcastic. Nu ai nimic împotriva mea, oricum. Deci, nu există acuzații la care să renunți, în primul rând.

— Ce părere ai de extrădarea către autoritățile canadiene, care încă au un dosar deschis pentru furtul bijuteriilor de la Colby Jenssen, din Toronto, în urmă cu trei ani? Nu au un suspect, dar au găsit o amprentă pe tubul cartușului tras pentru a ucide câinele. Am amprentele tale, știi?

— Uite care-i treaba, nu știu nimic despre toată tărășenia. Sunt doar tipul care cară bagajele. Trebuia să stau lângă Comelious și să-l ajut. Să mai strâng un șurub, să apăs pe un buton, chestii din astea. Chiar nu am nici cea mai vagă idee despre ce este vorba.

Nick se aștepta la un astfel de răspuns. Nici nu avea motive să creadă altceva, dar spera să obțină mai multe date de la Albert. Care era sigur mai mult decât pruncul nevinovat care nu știa nimic.

— Spune-mi ce știi, ce ai văzut. Hai, omule, dă-mi ceva, ca să te pot ajuta, mai făcu Nick o încercare.

— Este un experiment. Ceva cu frecvențe bimodulare, din câte am înțeles, dar Dumnezeu știe ce înseam- nă asta, spune Albert într-un târziu.

— Dar de ce vor să facă asta pe ascuns? Pentru ce este? O armă? continuă Nick seria întrebărilor.

— Nu, nu, nu. Nu există nimic legat de un proiect de genul ăsta, cel puțin despre care să știu eu, negă vehement Albert. Mi-au spus că dacă află concurența,

întregul proiect este în pericol. Deci, au trebuit să facă să pară altceva, pentru a evita spionajul vreunui alt concurent. Toate informațiile care au ajuns la mine, sau care ajung la oricine altcineva, sunt doar cele de care e nevoie, nimic mai mult. Acesta e motivul pentru care au trebuit să păstreze totul secret.

— Cine e în spatele afacerii? Cine plătește factu-rile? schimbă Nick direcția.

— Asta chiar nu știu cu exactitate. Am auzit că e un grangur din sectorul energetic. Eu îmi primesc banii printr-o agenție de angajare, ca să fiu mai precis.

— Deci, ce ai văzut legat de experiment? Ai fost acolo, trebuie să fi văzut ceva.

Nick știa că pescuiește în ape tulburi, dar munca de informații însemna colectarea de date puțin câte puțin, ca un puzzle care se formează în timp.

— Da. O pisică poate privi într-un calendar, dar nu îți poate spune ce zi e astăzi. Au fost câteva luminițe clipitoare care trebuia aliniate. El avea un controler cu care modifica unii parametri, iar modelul format de luminițe s-a modificat. Si, deodată, a fost atât de emo- tionat, că m-a îmbrățișat. Asta a fost acum două zile. ♦ ' » »

Figura lui Albert semăna cu cea a unui elev prins cu lecția neînvățată și care încearcă marea cu degetul sperând să obțină notă de trecere.

— Si acum a fost altfel? S-a schimbat ceva?

— Nu, azi a apărut același tipar - sau cel puțin așa mi s-a părut. Până când ai intrat tu. Ascultă, omule,

nu am vrut să îți fac rău, să știi. Și sunt fericit că prietenul tău a venit să-l oprească pe Cornelius să te lovească cu țeava aia. Nu vreau să am o crimă pe conștiință. *1* *i*

CINCISPREZECE

Kevin Moore era unul dintre cei mai buni experți în analiza și interpretarea imaginilor spațiale. Lucra la NGA de peste zece ani, construindu-și în timp o reputație solidă printre colegii săi. Deși trebuia să fie în vacanță până după Anul Nou, gata să meargă la schi în Virginia de Vest, acum era la birou. Șeful său îl chemase pentru a arunca o privire peste niște imagini primite mai devreme în timpul zilei de la unul dintre sateliții care orbitau emisfera sudică. Nimeni nu mai văzuse ceva de genul acela și, verificând încrucișat cu NASA, mai aveau alte câteva imagini complementare înregistrate de Stația Spațială Internațională, care nu făceau altceva decât să adâncească misterul.

Imaginea fusese luată undeva deasupra Antarcticii și obișnuita nuanță albastru foarte închis a cerului care » * ' 1
se dizolva într-o nuanță mai deschisă pentru a forma o linie la marginea Pământului, era întreruptă de o pată neagră, de formă neregulată, ca o cârpă aruncată neglijent peste o masă invizibilă. Primul gând care le trecuse prin minte fusese că era vreo eroare la captura

imaginii, dar NASA surprinsese o perspectivă similară dintr-un alt unghi și, evident, două sisteme complet diferite nu puteau face aceeași eroare în același timp.

In momentul de față, Kevin nu avea habar la ce se uita. Mărind imaginea, remarcă niște puncte albe, mici, în interiorul petei negre. Mărind și mai mult, își dădu seama că nu erau niște artefacte de pixelare, ci... stele!? Câteva clicuri și scoase la imprimantă imaginea pe negativ, așa că acum punctele apăreau ca niște punctulețe negre. Luă un pix și le îmbunătăți puțin, scană foaia și o trimise prin e-mail către vechiul său prieten Gavin, care lucra la NASA. *„Gavin, când ai ocazia, poți să te uiți la asta? Cred că sunt niște stele și aș dori să știu în ce parte a cerului se potrivesc. Nu îți pot oferi mai multe detalii, din păcate. Salutări Clarei. Un An Nou Fericit! - Kevin ".*

Nu mai avea nimic de făcut, așa că își culese rucsacul de pe birou, cu gândul să plece, când atenția îi fu atrasă de o altă imagine pe computerul de pe biroul alăturat. Era o imagine de la mică distanță a unei tornade peste un câmp de gheață.

— Hei, îmi poate spune cineva ce e asta? întrebă cu glas tare.

Un cap acoperit cu o claie de păr blond se ridică din spatele unui perete despărțitor. Tânăra ieși din spatele biroului și, privind spre ecran, răspunse:

— Nu știu, încă n-am analizat-o. A venit ceva mai devreme. Stai să văd...

După câteva clicuri și introducerea datelor de autentificare de două ori pentru a accesa serverul și a descărca toate imaginile, îi spuse lui Kevin că imaginile fuseseră trimise de unul dintre agenții lor din Antarctica și că fuseseră făcute în timpul unei misiuni de supraveghere, dar mai multe date nu avea.

„Interesant... Foarte interesant..." mormăi Kevin. Pregătirea sa exhaustivă în multe domenii, care includea cunoștințe avansate de geofizică, îl făcu să conștientizeze că tornadele nu se produc în Antarctica și că două evenimente neobișnuite care au loc în același 1 » timp și în aceeași regiune trebuia, cumva, să fie corelate. Lăsă rucsacul pe podea și luă loc în fața computerului. Data marcată pe fotografie era 26 decembrie, ora 7:42. Erau douăsprezece fotografii, toate făcute într-un interval de două minute. Dar în afară de imaginile cu tornada mai erau și altele, arătând un fel de generatoare mari, cu o formă pe care n-o mai văzuse până atunci. Se părea că tornada avea vârful chiar între ele, de parcă era creată de acestea. Imaginea următoare fu cea mai neliniștitoare. Era, de fapt, prima făcută, dar Kevin se uitase la ele începând cu ultima. Se uita la cele două echipamente, nu se vedea nicio tornadă, dar în schimb apărea o mică pată neagră, chiar între ele. Si deși forma era diferită, avea caracteristici similare cu pata neagră din imaginea satelitului, pe

care o analizase nu cu mult timp în urmă. Reveni la computerul său și făcu clic pe fișierul cu imagini din satelit. Data acestora era 26 decembrie, ora 7:42.

Avu nevoie de o oră întreagă de muncă pentru a suprapune cele două imagini și a crea o imagine 3D. Șeful său veni și el, fără să spună nimic, uitându-i-se peste umăr.

— Iată ce am găsit. Aceste două pete negre fac parte din același eveniment. Cea mare, pe care a capturat-o satelitul, este o proiecție pe scară largă, la două sute de kilometri în spațiu, a celei mici, care pare să fi fost creată de aceste mașini. Ce sunt alea, de fapt?

— Nu știu. Trebuie să luăm legătura cu omul nostru de la Polul Sud pentru a afla mai multe, dar asta nu se va întâmpla decât mâine. Ai făcut o treabă minunată, Kevin. Foarte bună treabă. Poți pleca acasă acum, să te bucuri de timpul liber. Și ne vedem săptămâna viitoare.

— Mulțumesc, șefu'. încă un lucru. S-ar putea să primești un e-mail de la un tip pe nume Gavin, de la NASA. E un vechi amic al meu și l-am rugat să verifice ceva pentru mine. Te-am pus și pe tine în Cc. Când vine, te rog să mă anunți. Nu îmi pot verifica e-mai- lurile securizate pe pârtia de schi. Chicoti, își apucă rucsacul și plecă, urându-le tuturor, din pragul ușii, un an nou fericit.

■jir A A-

Toată lumea din stație vorbea despre evenimentele din zilele precedente. Un experiment secret, un agent federal sub acoperire și identități false - asta se întâlnea într-un thriller, nu într-o stație de cercetare. Fără să vrea, Ethan se afla în mijlocul atenției, mai ales că Nick nu voia să facă niciun fel de comentarii cu privire la cazul său.

La rândul lui, nici Ethan nu voia să dezvăluie prea multe. Fără să i se fi cerut în mod explicit, era logic să păstreze lucrurile sub capac și să nu împărtășească nicio informație cu persoane care n-aveau nimic de-a face cu chestiunea în cauză.

Pe de altă parte, Hans nu părea să aibă aceleași standarde. îi plăcea să fie centrul atenției, așa că arăta tuturor pozele cu tornada, pe care le făcuse. Drept pentru care nu dură prea mult până când imaginile ajunseră în toate colțurile lumii, prin intermediul social-media.

Aflând despre asta, Nick nu-și putea reține un sentiment de îngrijorare. Ultimul lucru pe care și-1 dorea era să atragă atenția publicului asupra acestui subiect și se temea că imaginile vor ajunge în curând la știri. Perioada dintre Crăciun și Anul Nou are destul de puține evenimente majore pentru a menține mass-media ocupată, așa că evenimentul ar fi putut fi un subiect interesant. Din fericire, nu apăru nimic - se părea că, la urma urmei, o tornadă la capătul lumii nu conta atât de mult.

Cu toate acestea, situația evoluă oarecum neașteptat. Curiozitatea științifică luă rapid locul surprizei în rândul celor din statie, astfel încât toată lumea se duse să studieze cele două aparate. Chiar dacă, de obicei, nu exista un interes manifest pentru cercetarea altcuiva, în prezent toată lumea avea o părere despre ce putea fi și la ce foloseau mașinăriile.

Inițial, Nick plănuise să ceară agenției sale să recupereze unitățile și să le readucă în SUA, pentru a le analiza, dar curând înțelese că n-are rost să facă asta. Hans veni la el, la un moment dat, și-1 întrebă dacă poate să reproducă experimentul, ca să-l studieze. Din păcate, era nevoie de acces la unitatea de control, dar aceasta nu mai era operațională, fiindcă fusese distrusă de Cornelius.

Chiar și așa, Hans se grupă cu câțiva oameni de știință pentru a „rezolva misterul", așa cum zicea el. După-amiază, în holul principal, făceau ședință de brainstorming pe marginea subiectului, devenind un fel de joc social, înlocuind bridge-ul sau șahul. Cu toate acestea, aveau prea puține date pe care să se bazeze, așa erau nevoiți să facă multe speculații.

Cea mai interesantă concluzie reieși în seara zilei de 29 decembrie. Ethan tocmai se ridica din mijlocul grupului în care se afla, pentru a le ura noapte bună, când îl văzu pe Hans și pe ceilalți într-o dezbatere animată. După mai multe încercări, Hans și mica echipă reușiseră să creeze o simulare computerizată a torna-

dei. Numerele, însă, n-aveau niciun sens. Pentru ca tornada să fie creată la dimensiunea și forma care apăruse, vârful pâlniei trebuia să atingă o temperatură apropiată de -270°C, aproape de zero absolut.

La plecare, fără să știe dacă mai aveau timp să vorbească în dimineața următoare, Ethan se duse să-l vadă încă o dată pe Nick. Acesta urma să plece a doua zi înapoi la stația McMurdo, pentru a-i însoți pe Cor- nelious și pe Albert.

— Ești gata de plecare? întrebă Ethan.

— Da. Experiența la Polul Sud a fost destul de provocatoare și am avut partea mea de aventură. Tu când te întorci în State? vru Nick să știe.

— Săptămâna care vine. Astronomii ar trebui să sosească în Antarctica pe 3 ianuarie, probabil cu același avion cu care vei pleca tu. Ce se va întâmpla în continuare?

— Există un agent FBI cu care mă întâlnesc în Noua Zeelandă, care-i va lua în custodie pe cei doi clovni, iar eu mă voi întoarce la rutina mea zilnică. Știi, tipul de muncă pentru bărbați-în-negru.

Râseră amândoi. Stresul ultimelor zile le forțase limitele si acum simțeau că se terminase.

— Spune-mi despre tornadă, ai fost atât de aproape. Ai fost speriat? Ai simțit că ești în pericol? vru Ethan să afle.

— Trebuie să înțelegi, cu tipul meu de pregătire frica nu este ceva de care ești conștient. Gândești la rece,

pentru a analiza situația, pentru a găsi opțiuni și a alege cel mai bun curs de acțiune, genul acesta de lucruri. Iar atunci când creierul tău funcționează într-un mod rațional, nu există loc pentru emoții.

— Si cum se face asta? ♦

Ethan realiză deodată că modul în care funcționa mintea lui Nick era total diferit de al unui om obișnuit.

— E o poveste lungă. Pe scurt, creierul tău are un fel de comutator între emoție si rațiune. Acestea nu pot funcționa în același timp. In momentul în care conștientizezi emoția, aceasta nu te mai poate controla. Așa că treci în modul rațional de operare. Am simțit că sunt tras spre vârtej, așa că m-am ancorat în gheață cu bocancii. Când am perceput frigul năpraznic, nu am intrat în panică, fiindcă asta m-ar fi putut omorî.

— Oh, vorbind de frig. Știi, Hans și alții au încercat să recreeze o simulare computerizată a tornadei și au ajuns la concluzia că singura variantă ar fi ca spațiul dintre cele două unități să ajungă la o temperatură apropiată de zero absolut. Cel mai probabil, există o eroare de calcul, dar chiar si asa, trebuia să fie foarte, foarte rece acolo. Ar fi putut să te ucidă, într-adevăr.

— Stai așa. Cum adică „zero absolut"?

Nick simțea că-1 ia cu rece pe spinare doar gândin- du-se.

— E mai mult decât aș putea să-ți spun eu. Du-te și vorbește cu Hans, dacă vrei. E încă acolo, adăugă Ethan, arătându-1 pe Hans în mijlocul sălii.

Nick se ridică, își luă laptopul și se duse spre grupul lui Hans. Neavând altceva mai bun de făcut, Ethan îl urmă. Văzându-1 cum se apropie, Hans îl întâmpină zgomotos.

— Uite cine e aici! Omul zilei! Vino, ia un loc.

Nick se așeză, după ce mormăi un salut adresat tuturor și nimănui în același timp.

— Ethan mi-a zis că ati făcut o simulare a tornadei. Am înțeles bine?

— Așa este. Mulțumită în special lui Eric, aici de față. El a fost cel mai în măsură să prelucreze datele, spuse Hans, indicându-1 cu bărbia pe un bărbat ceva mai în vârstă, cu o claie de păr alb în cap.

Eric simți nevoia să preia discuția:

— Ei bine, cunoașterea este la fel de bună ca scopul pentru care e folosită. A fost un exercițiu intelectual minunat și iubesc acest tip de provocări.

— Care-i treaba cu zero absolut? intră Nick direct în subiect.

— Oh... vezi tu... pentru a se forma o tornadă trebuie să existe o diferență de temperatură care provoacă instabilitatea atmosferică. Temperatura exterioară de aici, acum, este în jur de -20°C, așa că mă așteptam la o scădere cu vreo 15-20°C, până pe la -40°C, mai mult sau mai puțin. Dar simularea nu a funcționat, deoarece nu există nicio diferență de umiditate. Așa că m-am jucat cu variabilele pe care le aveam. Nu am calculatorul aici, dar am creat o simulare și există

o plajă de temperaturi care permite ca acest fenomen să se producă. Vezi tu, măsurătorile lui Hans au arătat pe termometru -34°C, dar, deoarece această temperatură era prea ridicată pentru a se forma tornada, am considerat că temperatura trebuie să fie mult mai mică chiar acolo unde se afla tornada. Și numărul pe care mi l-a scos simularea a fost de -270°C. Si acolo ne-am blocat, întrucât nu ne putem da seama cum poate fi posibilă crearea unei temperaturi aproape de zero absolut în aer liber, fără un spațiu contingent. Acest lucru este dincolo de puterea noastră de înțelegere.

Nick ascultă cu multă atenție, după care scrise pe o bucată de hârtie o adresă de e-mail.

— Plec mâine dimineață, așa că s-ar putea să nu ne mai întâlnim prea curând. Cu toate acestea, ar fi prea mult să vă rog să trimiteți aici aceste constatări? Și-i pot ruga pe colegii mei să vă contacteze dacă e nevoie?

— Oh, cu siguranță. Mi-ar făcea plăcere să pot fi de folos! confirmă Eric.

Deși avusese inițial intenția să plece, ridicându-se pe jumătate, Nick se așeză la loc și i se adresă din nou lui Eric.

— Uite, am făcut și eu niște poze, a doua zi. Ai vrea să arunci o privire?

Pomi laptopul și deschise folderul cu imaginile, ară- tându-i-le lui Eric și Hans.

— Omule, unde ai făcut fotografiile astea? întrebă Hans.

— La vreo douăzeci, poate treizeci de metri distanță.

— Aproape. Prea aproape. A fost al naibii de periculos, comentă Hans pe un ton preocupat.

Ignorând ultimul comentariu, Nick începu să dea clic pe fiecare imagine.

— Stai așa. Poți mări aici? ceru Eric, punând degetul pe zona dintre cele două aparate.

— Ce e aia?

Toată lumea se uita acum la micul punct întunecat.

— Nu știu. A apărut imediat după ce unitățile au pornit și la puțină vreme după aceea a început să se formeze tornada, centrată pe acel punct, explică Nick.

Eric scoase o pereche de ochelari din buzunarul hainei și se apropie să arunce o privire mai atentă. După aproape un minut, exclamă, cu o voce care trăda neîncrederea.

— Oh, Dumnezeule! Nu este o tornadă! Acesta este un efect de pâlnie, ca la scurgerea unei chiuvete. Aerul e absorbit în gaura respectivă. S-ar putea să greșesc fundamental, dar acest lucru pare să semene, de fapt, cu o gaură. Și, dacă vârful duce către un spațiu vid, s-ar crea acest vortex, care, pentru un meteorolog ca Hans ar părea o tornadă, chiar dacă, de fapt, nu e așa. Ce naiba fac mașinăriile alea, până la urmă?

întrebarea pluti în aer o vreme, neștiind nimeni ce să răspundă.

ȘAISPREZECE

Nick avea puține speranțe să afle mai multe de la Comelious în timpul zborului spre McMurdo. Dosarul pe care îl avea despre el era destul de subțire. Un om de știință de top care lucrase în sectorul energetic, fusese concediat de la ultimul său loc de muncă, în urmă cu mai bine de cinci ani, datorită unor acuzații de hărțuire sexuală. După aceea, nimic. Continuase să-și plătească ipoteca și facturile, iar declarația de impozit arăta că lucrează ca și consultant independent, făcând aproximativ 400.000 de dolari pe an, ceea ce era, de fapt, mult mai mult decât atunci când fusese angajat.

Cine îi plătea acești bani, însă, nu scria nicăieri. Nick avea însă o bănuială că ițele vor duce către buzunarele adânci ale AltEnerg, compania condusă de fratele adevăratului domn Green. O investigație de anvergură a unei companii din Fortune 500 cu siguranță nu era domeniul de activitate al lui Nick si nici » » măcar NGA. El urma doar să facă un raport, iar Agenția să-l trimită mai departe către FBI.

Alături de el, într-o liniște deplină, Comelious McDowell părea împăcat cu sine însuși. Era preocupat în special de transferul informațiilor de pe unitatea de memorie ascunsă într-un mic buzunar din interiorul hainei. Dacă datele nu ajungeau în mâinile angajatorului său, totul ar fi fost în van.

Patru ore mai târziu, avionul făcu o aterizare perfectă pe pista de gheață de la McMurdo. Fiind informat despre situația specială a celor doi pasageri, administratorul stației îi puse la dispoziție lui Nick două camere securizate pentru Comelious și Albert. Chiar dacă, în conformitate cu reglementările, el era responsabil cu detinutii, nu avea nimic altceva de făcut decât să-i înmâneze cheile lui Nick, care era reprezentantul legii. Oricum, organizarea petrecerii de Anul Nou îi cerea suficient de multă atenție. Spre deosebire de statia de la Polul Sud, McMurdo era mult mai mare și găzduia mult mai mulți oameni. Dacă Antarctica ar fi fost o țară, McMurdo ar fi fost capitala sa.

A A A

— An Nou Fericit! Hai, repede, să ieșim de-aici!

O voce răgușită și o zgâlțâitură zdravănă îl trezi pe Comelious McDowell. Acesta deschise ochii, pentru a zări fața unui bărbat pe care nu-1 mai întâlnise niciodată. îmbrăcat într-o uniformă militară albă, pentru misiuni pe timp de iarnă, bărbatul avea spre cincizeci

de ani, cu ochii foarte albaștri care abia se vedeau din spatele cagulei ce îi acoperea fața.

— Tu cine ești? >

— Ajutorul lui Moș Crăciun. Ne-a luat destul de mult timp să ajungem aici de la Polul Nord, îmi pare rău pentru asta. Thomas îți transmite cele mai calde salutări și te așteaptă cu un pahar de Gentleman Jack în cabana sa din Montana. Stai liniștit, te rog, și urmează-mă.

Asta era tot ce avea Cornelious nevoie să știe. își luă haina și ieși pe holul pustiu. Câteva secunde mai târziu, usa de alături se deschise si Albert ieși, la rândul lui, însoțit de un alt bărbat îmbrăcat în același tip de uniformă. Se strecurară în liniște pe lângă alte câteva uși închise, pentru a ajunge la sala centrală, unde nu erau decât mesele goale, martori tăcuți ai petrecerii care se încheiase nu cu foarte mult timp în urmă.

Micul grup ieși din stație fără să fie văzut de cineva. Nu era prea multă zăpadă, așa că nu lăsară niciun fel de urme.

— Unde mergem? întrebă Cornelious, nevăzând vreun vehicul.

— Ai puțină răbdare. Avem de făcut o scurtă plimbare.

Porniră la drum, dar acesta nu fu deloc scurt. Avură nevoie de aproape două ore ca să ajungă pe o stâncă îndepărtată care abia se putea zări din fața stației. De cealaltă parte a dealului, în vale, bine ascuns de priviri indiscrete, îi aștepta un elicopter de salvare vopsit

EajiuaAaj ap apisui ațiz snop na asiuiiid ți aisa ad țnț -IEUI-B șa jEop 'auiațqcud EJEJ sâiEaui ES Einqaiț țpoj^ uaai^ puuiop sa ppfediqaa ppazajd asasnj aisa qiaMOQajAr snoițauicQ na pquiiqas asasry EaqajEțuy ajțsa țnuoiAE ui nss paoq auauaE apuiț ad 'joțuaS -Essd JE țojțuoa ap ațauiațsis ui iiaișap puEișdEiEui -au 'aaițoxa ațațnsp aids șaipEU ES-ina o EiasEnț 'icup -p asasnds as iț urna șdnp 'png țnțoj ajds ațdajpui as ES aoț ui 'puspțany ui sunțE șppo 'șa IEOQ ˉ EpuEț -aa/ Enof\[ap niaidoidE Ețiiopp ESEap asasnj EIJEU -ițsaQ ’ihj ui sțiâunțaid E;UE3BA uip iz snop E șaiEoi -UI as ES lEuiEiScud Eia 'ia jnjas 'uaaif) Xuoqțuy

•ațnțEuuojui apoi azasaaoid ES p-ajEM}jos Ea mțuad aunq aio ațsiu ap aioAau Eja îs ajEsaaau ațapapa aaEj E mpad axajduioa apuijoj ap auas o asEițOAzap ia sdiqag ‘asiuiud aj puiaoț ajsa ad apiq app ap EappuEa EJ Ețp as sui^p^ BPU?I39

•EaisaA apnuE ES 'yDN IB pjquaa pipas EJ șung -JoțiJEâp Euiin ap sap ES ipqzi EA nu launp șușd ga suiAuoa Ețap Eia jsp 'EpuEjaa/ Eno]\[aipa paijpEțd jruoqz Eț șușd apz șnop EiasasEuiEi IEJAJ

•EUIIXEUI EpEţJoduiI O Uin3E UE3AE ***^93*** aQ" IS „puQ" apiEqajpi Eț ațunsundsEJ îs adsas ES ipqiEq lop țaa Ea piEAapE na asuop isi EAaui^ țuEq pțnui ap is ipzițEiaads țuauiEO ap aioAau sia șxațd

-uioa ap țețe aiaâeițxa o ezіueâio e nquad ea epg -maț -xa joțnțe ap eiasepyauaq lețuațsisuoa ețțnui leui țo; ețedea aieoțejedns aapi o 'epidei apeSpsaAui o ednQ •aiznpuoa o eț aâunțe eațnd e nquad esdiț asațd ațțnui eaid neja lep 'asețduiețui as aa eâeațațui es aaiaaui es ețednao eja ațaifsj înț eațuțui 'ajeAțes îs aiețnea ap ediqaa o pidei eaoAuoa țaițețs țruaSeueui aa duiiț uț

qioui ațieoj uo 'ațiedap ațjeoj uo ațj es ueSnj țop țaa ea njțuad ațuaiayns țea -ap qnui țeui neia aio nqej ‘auqqo ețeod aț es aiea ad apțn ipeuiiojui nețsixa nu ea VDN jniuaâe ad unui -eț ți înț ețej uip înțnțeqieq e ețuauinpau ejnâixj

^eieje jnuinip țep e-aț aui^

—

•qnui reui ațeod 'aio mțed oaiy\ unSis iuns

njsj — ^ejțseou ețej ui ne duiiț țe^ —

•ațjedap eajd aâiaui țod nu 'e(u2 ejej ițy jeQ aiapaA ej eAapunqe uaieațu îs joț ațaiauiea ui țuns nu 'snds uie-A urna ednQ —

•țaijețs țnjas ad >pțN jo^ezaiauiau eqajțur ți ***^nwdsțp nv*** eaipe uin^) —

•osiejedțeA ui 'nizieț leui eueuiețdes o easeas -os es ețeuiejSoid eia apun 'apqj aj^ea 'țsa-piou ajds as-npuețdajpui iuiod BABU 'pioq eț nj eauinț ețeoț aa ețepo png ap țnaypej ui asasnpe n ajea CABU ad ezuațe eAeuoiae 'eio o eaui ednQ qțe îs nsoi ui

sa din Fiji îi dăduse motive de îngrijorare. Practic, în acest moment, nu era deloc sigur că nu va fi arestat la intrarea pe teritoriul american, așa că fratele său Tho- mas era în alertă maximă.

între timp, Belinda nu mai avea prea multe de făcut, în afară de lecturarea unor rapoarte mai vechi și punerea la punct a documentelor administrative. La urma urmei, era responsabilă pentru cinci proiecte de cercetare diferite și avea în subordine șaisprezece persoane.

închizând unul dintre dosare și aruncându-1 plictisită într-un sertar, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că în doi ani, cel mult trei, viața ei avea să fie total diferită. Odată ce proiectul la care lucrau în secret urma să fie finalizat, se putea retrage plină de bani. Foarte bogată, chiar. Apropo, unde era exact Fiji?

ȘAPTESPREZECE 9

Nick ura faptul că se vedea obligat să se întoarcă în America cu mâna goală. Pierderea celor două persoane aflate în arest era o pastilă foarte amară pe care trebuise să o înghită. Și, mai rău, nici nu aflase pentru ce era gândit acel experiment. O inspecție ulterioară pe care o făcuse la scena luptei îi confirmase bănuiala că unitatea de control fusese distrusă intenționat de *i*
Comelious. Nu numai că făcuse poze, dar luase toate rămășițele cu el, plănuind să le ofere unității FBI specializate, pentru ca ei să vadă dacă existau date utile pe care le-ar fi putut recupera. Acestea se aflau într-o cutie sigilată, maronie, așezată lângă el în sala de conferințe de la etajul al patrulea din clădirea NGA din Springfield, Virginia.

De cealaltă parte a mesei se afla ofițerul de legătură al FBI, Kimberly Pace, o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, cu păr negru, tuns scurt, îmbrăcată într-o ținută de culoare bleumarin. Venise cu cincisprezece minute mai devreme de ora stabilită, iar Nick i se alătură doar câteva minute mai târziu.

— Cum a fost la Polul Sud? Se pare că ai avut parte de o întreagă aventură, încercă Kimberly să poarte o discuție de complezență până când venea șeful lui Nick.

— In primul rând e foarte, foarte frig. Chiar și în timpul verii, dacă i-ai putea zice așa. Apoi, e o lume... stranie. Soarele este întotdeauna prezent, dar jos, deasupra orizontului. E ca un răsărit etern. Sau apus, dacă preferi. Da, aș spune că e o aventură unică în viață.

Nick realiză că e mai yorbăreț decât de obicei si se » » gândi, în trecere, ca probabil asta se datorează zâmbetului șăgalnic al domnișoarei Pace.

Respectând parcă un acord nescris, niciunul dintre ei nu pomeni nimic despre cazul lor, până când un al doilea bărbat intră în cameră. Ecusonul prins de buzunarul superior al sacoului său de catifea verde închis îl identifica drept Dorian Sumner. Era șeful unității operative a NGA.

— Mă bucur să te revăd, miss Pace. Iti mulțumesc că ai venit astăzi pe la noi.

întinse mâna amabil și aruncă o privire scurtă către Nick. Se așeză în capul mesei, la o distanță egală de cei doi.

— Oh, cu mare plăcere. Mulțumesc că m-ai primit, replică ea amabil.

Amândoi erau sinceri, cuvintele fiind mai mult decât o simplă formalitate. Ea lucrase la NGA mai bine de trei ani, iar relația profesională cu domnul Sumner

era chiar mai veche. Săriră repede peste „Cum a fost Crăciunul tău?" „Am petrecut bine împreună cu familia! Dar cum a fost al tău?" și „Ce planuri ai pentru noul an?". Nick așteptă răbdător, până când i se ceru explicit să-și prezinte informațiile. Deschizând un dosar din fața lui, scoase o foaie de hârtie și, privind scurt pe ea, începu să vorbească.

— Ne uităm la mai multe probleme aici. Avem un caz de sustragere din custodia unui agent federal, asumarea unei identități false și s-ar putea să existe și o fraudă financiară. Pe asta putem construi un caz. în spatele acestor lucruri, mai avem acest experiment necunoscut desfășurat la Polul Sud, despre care nu știm până acum nimic.

Nick le arătă pozele pe care le făcuse, precum și rapoartele realizate de NGA. Kimberly luă documentele și studie cu atenție o parte din conținut; ceva îi atrase atenția și o făcu să revină la o pagină anterioară, pe care inițial o privise doar în trecere, rapid.

— Domnul Green, cel real, nu înlocuitorul, e legat în vreun fel de Thomas Green, magnatul din industria energetică?

— Sunt frați, veni imediat răspunsul lui Nick.

— La naiba. S-ar putea să existe o legătură aici cu un alt caz la care lucrează FBI. Nu știu detaliile, dar voi verifica.

— Despre ce e vorba? fu curios Dorian Sumner.

— Știți prea bine că n-ar trebui să dezvăluim nicio informație în afară de cele de care e nevoie să fie cunoscute de către cei direct implicați, dar vă pot spune, totuși, că investigăm o fraudă la scară mare și o manipulare a pieței bursiere, care implică holdingul din domeniul energetic al fratelui său. Și sincer, nici eu nu știu prea multe. Nu sunt deloc implicată în acest caz.

Discuția, practic, se terminase, așa că agenta FBI se ridică și își luă la revedere de la cei doi bărbați.

— Știu locul, nu e nevoie să mă conducă nimeni. Mi-a făcut plăcere să revin aici. Ținem legătura. Vă anunț dacă mai apare ceva.

Sumner îi făcu semn lui Nick să mai rămână.

— Nick, vreau să știi, nu sunt deloc supărat pentru că i-ai pierdut pe cei doi. Am citit raportul și, sincer, sunt convins că cine i-a ajutat să scape au fost oameni cu pregătire militară și e posibil să nu fi ezitat să apese pe trăgaci dacă cineva ar fi încercat să-i oprească. Și cred că n-ai fi avut cum să le faci față de unul singur. Am un raport de la NSA* pe biroul meu, care mi-a parvenit ieri. Au avut un trauler și un elicopter cu care și-au susținut operațiunea. Evadarea lor a fost bine orchestrată și executată. Cineva voia cu orice preț ca cei doi să nu ajungă în arestul FBI. Probabil că dețineau informații de mare valoare. încă nu știm despre ce e vorba.

* National Security Agency - Agenția de Informații a Ministerului Apărării din SUA (n. *aut.)*

Sumner ridică telefonul aflat în mijlocul mesei, formă un număr de interior și ceru persoanei de la celălalt capăt al liniei să i se alăture în sala de conferințe 400. Amândoi așteptară în tăcere, verificându-și între timp telefoanele mobile, până când Kevin Moore intră în sală, câteva minute mai târziu.

— Voi doi vă cunoașteți, așa-i? întrebă Dorian Sumner.

— Oh, da, cred că ne-am întâlnit de câteva ori, răspunse Kevin.

— Deci, Kevin aici de față a analizat imaginile pe care ni le-ai trimis și le-a coroborat cu alte date pe care le aveam. Si, din cauza naturii acestei chestiuni, acum e considerată o problemă de securitate națională, deci clasificată ca fiind strict secretă. Nu ar trebui să existe nicio scurgere de informații către cineva care nu face parte din acest caz.

Ambii bărbați dădură din cap, dându-i de înțeles lui Sumner că știau foarte bine protocolul. Obținând răspunsul așteptat, acesta merse mai departe cu dezvăluirea informațiilor pe care le avea, invitându-1 pe Kevin să vorbească.

— Am trimis acest desen către un prieten care lucrează pentru NASA. Este astronom și l-am rugat să mă anunțe dacă aceste puncte se potrivesc cu vreo formațiune astrală, o constelație, ceva. Se pare că pata neagră prin care satelitul nostru a capturat imaginea se potrivește, cu o probabilitate rezonabilă, cu o sec-

țiune de cer. Cu toate acestea, ce e neclar pentru noi este modul în care acest lucru a fost posibil, întrucât porțiunea respectivă a cerului se află... de cealaltă parte a Pământului, fiind vizibilă numai din emisfera nordică. Am încercat toate unghiurile posibile și am efectuat nenumărate simulări 3D. N-am identificat nicio posibilitate tehnică pentru ca acel satelit, luând în considerare poziția avută în acel moment, să fi putut fotografia acest grup de stele. Și pentru că această poză e făcută în același timp cu fotografiile tale cu tornada, aș avea nevoie ca tu să-mi spui ce ai văzut acolo. Cele două evenimente sunt, cu siguranță, corelate.

— Ciudat... foarte ciudat... - privi Nick imaginea satelitului, cu o grimasă arătând surprinderea. în primul rând, n-a fost o tornadă. Ci un vortex creat de un vid, simți el nevoia să clarifice natura fenomenului.

— Ce?! Ce vrei să spui? întrebară și Kevin și Sumner în același timp.

împărtășindu-le opinia lui Eric, Nick le descrise în amănunt ce aflase din discuțiile pe care le avusese cu oamenii de știință de la Polul Sud.

— L-am rugat pe acel domn Eric să trimită pe e-mail observațiile sale și voi fi mai mult decât bucuros să vi le trimit și vouă după ce terminăm această întâlnire.

— Un vid... Mintea lui Kevin se afla deja la milioane de kilometri distanță de acea cameră. Apucă o bucată de hârtie și începu să facă niște desene cu pixul. Murmurând pentru el însuși „Nu poate fi..." „nu, nu..."

și „oh, Dumnezeule!", în cele din urmă se uită spre colegii săi.

— Dacă chiar asta este, atunci e o chestie groasă, groasă rău de tot! Am auzit câteva teorii, dar trebuie să vorbesc cu câțiva experți pentru a avea confirmarea.

— Confirmarea pentru ce? întrebă Nick.

— Uite, s-ar putea să mă înșel. Dar am presupus că a fost într-adevăr vid, așa cum a spus Nick. Acel mic punct negru pe care l-ai fotografiat este o fereastră către adâncul spațiului. Și cumva, cealaltă, observată de satelit, e o proiecție la o scară mai mare. Fiind atât de sus deasupra Pământului, nu există nicio diferență de presiune atmosferică și, prin urmare, nu s-a putut produce efectul de vortex.

— Dar cum poate fi posibil acest lucru? interveni Sumner.

— Asta trebuie să aflăm. Există câteva ecuații matematice complexe care, în teorie, explică aceste lucruri, dar care sunt în afara nivelului meu de competențe. Știu, totuși, pe cineva care poate lucra la asta.

A A A

Dorian Sumner așeza niște hârtii pe birou când Nick intră în biroul său.

— Ia un loc, îl invită el.

Așteptând în tăcere, Nick se întreba, curios, despre ce putea fi vorba. Nu se aștepta să fie trimis într-o altă

misiune pe teren, așa că își programase câteva zile libere.

— Ascultă, e vorba despre cazul pe care încercăm să-l rezolvăm. Un foarte bun prieten de-al meu din FBI mi-a spus câteva detalii interesante. Așa cum a spus Kimberly, ofițerul de legătură, FBI cercetează o operațiune pe scară largă. Până acum, părea a fi o fraudă financiară, o schemă ascunsă de spălare a banilor. Dar se pare că e mai mult de-atât. FBI-ul a implicat niște experți de la Departamentul Energiei și din comisia pentru schimbul de valori mobiliare pentru a analiza unele dintre datele furnizate. Si la înce-
»
put nu a reieșit nimic ieșit din comun. Până când a venit asta.

Extrase delicat, cu două degete, o foaie de hârtie din grămada din fața lui și o împinse sub ochii lui Nick.

— Aveai dreptate presupunând că domnul Franke Wittenberg juca la mai multe capete. FBI a crezut că este informatorul lor, până când au descoperit unele discrepanțe între date. Rapoartele tale i-au ajutat să filtreze zgomotul și să citească printre rânduri. Cum ti-ai dat seama?

— Franke a trimis niște e-mailuri; în lista sa de contacte am văzut un nume interesant. Așa că i-am rugat pe analiștii noștri să-1 verifice pe Franke. Mi-au spus că are un frate vitreg pe nume Albert, cu 14 ani mai mare. Aceeași mamă, tați diferiți. Imaginează-ți.

— Ești un agent grozav, Nick. Știi asta.

— La ce mă uit? Ce e asta? întrebă Nick după o privire rapidă pe bucata de hârtie pe care o ținea acum în mâini.

— Prima analiză a concluzionat că AltEnerg dezvoltă o nouă tehnologie care ar putea arunca în aer întreg sectorul energetic. Și, cu siguranță, experimentul pe care l-au realizat la Polul Sud face parte din el. Dar mai există și altceva acolo, un al doilea proiect, ascuns. NSA a interceptat e-mailuri și unele conversații telefonice care au adus unele date edificatoare.

— NSA? De ce au considerat că e o problemă de securitate națională? întrebă Nick mirat.

— Sectorul energetic? îți bați joc de mine? Dacă cineva poate controla sectorul energetic, asta *este* o problemă de securitate națională.

Pronunță *este* în asa fel încât Nick se simți ca un idiot pentru că nu se gândise la asta de unul singur. Nelăsând însă să se vadă, replică cu o întrebare:

— Ce date au adunat până acum?

— Unele care spun că ar fi găsit o modalitate revoluționară de a transfera energia la mare distanță.

OPTSPREZECE

Big K citea pentru a patra oară e-mailul pe care tocmai îl primise. Fusese invitat, sau mai bine spus convocat, la sediul NGA din Virginia în săptămâna care urma. Erau câteva fișiere atașate si un link web care-1 , » »
ducea la o pagină unde trebuia să finalizeze verificarea cazierului pentru a obține acces la secrete de stat.

Mai fusese implicat în trecut în proiecte secrete cu diverse agenții guvernamentale, dar niciunul până acum nu fusese atât de ciudat.

Ethan intră în biroul lui cu un zâmbet mare pe chip.

— Mă bucur să te văd, boss!

— Oh, ia uite cine-i aici! Mă bucur că te-ai întors! Treaba a mers cât timp ai fost plecat, dar ai multă muncă de recuperat, să știi!

Râseră amândoi și-și strânseră mâinile, iar Big K îl bătu părintește pe umăr.

— Ia loc și spune-mi cum a fost acolo? îl invită să povestească.

— Montarea telescopului a fost lucrul cel mai banal. Să-l ajut pe prietenul nostru comun, Nick, să desfacă

ițele unui experiment secret, a fost însă mult mai interesant.

— Da, știam că va efectua o misiune sub acoperire acolo, dar nu am prea multe detalii.

Ethan petrecu următoarea oră în biroul lui Big K, povestindu-i aproape tot, inclusiv faptul că făcuse niște teste pentru Amelia. Se simțea vinovat spunându-i acest lucru, dar din moment ce Amelia trebuia oricum să vină să lucreze la Observatorul Belina Peak, consideră că este în regulă să împărtășească informațiile lui Big K.

După ce îl ascultă pe Ethan, Big K privi ceasul aflat deasupra lui și încheie conversația.

— îți mulțumesc că m-ai informat. Pot înțelege perfect grija Ameliei. I-ai trimis deja datele?

— Nu. Totul se află pe o unitate hard externă și am vrut să fac o copie de rezervă înainte de a i-1 expedia.

— Ei bine, atunci nu i-1 mai trimite deloc. Ea va sosi aici lunea viitoare.

— Oh, e minunat să aud asta. Aștept cu nerăbdare să o întâlnesc din nou! spuse Ethan și pe fața lui se văzu, într-adevăr, că era încântat.

A A A

Sala de ședințe era destul de mare si un ecran imens acoperea aproape întreg peretele. Oarecum surprinzător, scaunele erau de un roșu aprins, dând camerei

un aspect mai puțin formal. în sală erau mai multe persoane, mâncând gustări și bând cafea. Big K remarcă surprins că nu cunoaștea pe niciunul dintre acești oameni, ceea ce era o situație rară pentru el. în cele din urmă, un bărbat se apropie de el. Arătând prietenos și scuturând puternic mâna lui Big K, se prezentă ca fiind Dorian Sumner.

— Mulțumesc foarte mult că ai venit aici, domnule Karjinski, continuă el. Sunt supervizorul lui Nick Houston și trebuie să spun că ești aici, în mare parte, datorită lui. Vorbește mult despre tine.

— Ei bine, trebuie să spun că sunt un pic nedumerit - încă trebuie să înțeleg scopul prezenței mele aici. Dar, oricum, îti mulțumesc că m-ai invitat la această întâlnire.

— Oh, domnule K, ești foarte modest. Ai o mulțime de admiratori aici, în departamentul meu. Există persoane care nu își pot exprima public părerile cu privire la lucrurile care se întâmplă în afara acestor ziduri, din cauza naturii locului de muncă, dar, credeți-mă, dacă ar putea, ar fi membri fondatori ai fan-clubului Karjinski.

Râse din toată inima, bătându-1 pe Big K pe umăr.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, desigur, dar tot nu știu de ce sunt aici, încercă el să afle mai multe.

— Ședința va începe în doar câteva minute.

Dorian zâmbi enigmatic și îi arătă lui Big K ușa, cu un gest curtenitor.

Luându-și cafeaua și o farfurie mică cu fructe, Big K se așeză pe un scaun lângă fereastră. Ceilalți invitați intrară și ei și cu fix un minut înainte de ora 9:00, toată lumea aștepta în tăcere. Privindu-i, Big K putea spune cu siguranță că majoritatea nu avea nici cea mai vagă idee despre motivul prezenței lor acolo.

— Bună dimineața tuturor. Numele meu e Nathaniel Greenbaum și lucrez pentru DARPA*. Ați fost invitați să participați la această întâlnire în mare parte datorită mie, trebuie să recunosc.

închise o secundă ochii, își aplecă ușor capul într-o parte și ridică mâinile cu palmele înainte, ca într-un gest de recunoaștere a vinovăției. Vocea sa era surprinzător de profundă pentru statura lui destul de mică și, din această cauză, cu atât mai impresionantă.

— în primul rând vreau să vă mulțumesc că ați răspuns invitației noastre. Știu că sunteți cu toții oameni foarte ocupați și că pentru a vă face timpul să călătoriți aici a fost nevoie de unele... să spunem „ajustări" ale programului dvs. Dar vă promit că participarea la această întâlnire este o oportunitate care se întâlnește doar o dată în viață.

Afirmația captă complet atenția participanților și, perfect conștient de asta, Greenbaum făcu o pauză pentru a pomi proiectorul.

* Defense Advanced Research Projects Agency - Agenția pentru Cercetare și Dezvoltare a Ministerului Apărării din SUA (H. *aut)*

— Totul a început în urmă cu aproape un an, cu suspiciunea de fraudă bursieră a unei companii numite AltEnerg - sunt sigur că ați auzit despre ea. Valoarea acțiunilor ei a început să crească într-un ritm suspect, ceea ce a atras atenția SEC*, care, la rândul său, a transmis problema către FBI pentru investigații suplimentare. In același timp, colegii noștri de la NGA monitorizau două comenzi neobișnuite pentru unele echipamente care au fost livrate și instalate în cele din urmă la statia de cercetare de la Polul Sud. S-a aflat că în spatele operațiunii era AltEnerg. Voi sări peste detalii, doar pentru a ajunge mai repede la asta...

Toți puteau vedea acum pe ecran cele două imagini din spațiu care fuseseră analizate de Kevin Moore.

— Aceste imagini au fost înregistrate în același timp din două unghiuri diferite, una fiind preluată de Stația Spațială Internațională, iar cealaltă de la un satelit de observații. Deci, nu există nicio greșeală și nici arte- facte. In același timp, la Polul Sud, echipamentul creat de AltEnerg prin intermediul unor entități fantomă a creat acest lucru.

Greenbaum trecu la imaginile următoare și pe ecran se putu vedea o mică tornadă și o imagine de prim plan care arăta vârful tornadei formându-se între două echipamente. în sală nu se auzea nici musca.

* US Securities and Exchange Commission - Agenția SUA pentru Controlul Activităților Bursiere *(n. aut.)*

— Mai sunt niște lucruri pe care trebuie să le știți, adăugă el.

Următoarea imagine era o mărire semnificativă a celei precedente, cu o rezoluție îmbunătățită și un cerc roșu în jurul vârfului tornadei. Cu toții puteau vedea acum o mică pată neagră care avea o formă destul de asemănătoare cu cea mare, de sus, de pe cer.

— Pentru a face lucrurile și mai ciudate, dacă pot spune asta, oamenii care analizează aceste imagini au ajuns la concluziile că tornada pe care tocmai ați văzut-o este creată de vid, iar micile puncte albe pe care le-ați observat pe prima imagine sunt stele, aparținând unei porțiuni din cer vizibile numai din emisfera nordică, continuă Greenbaum să ofere detalii.

— Datele se găsesc în dosarele pe care le-ați primit. Ceea ce ne-am dori de la voi, la sfârșitul acestei întâi- niri, este opinia voastră, pentru a determina ce se poate afla în spatele acestui experiment. Cu toții sunteți ex- perți, oameni de știință de mare calibru, și este posibil să nu existe un răspuns definitiv. E perfect în regulă. Vă voi lăsa să studiați datele colectate și puteți pune întrebări.

Cu un gest primitor, Nathaniel Greenbaum încheie prezentarea de deschidere.

Deloc surprinzător, pentru următoarele zece, poate cincisprezece minute, nimeni nu spuse nimic, toți studiind materialele care le fuseseră puse la dispoziție. Prima întrebare veni de la un domn care stătea lângă

fereastră, chiar lângă Big K, care se prezentă ca fiind Timothy Jacobs, analist NGA.

— Poate fi replicat acest experiment?

— Deocamdată, nu. Unitatea de control a fost grav avariată și se pare că intenționat. încă lucrăm la asta, dar șansele sunt minime pentru a recupera ceva util.

— Ce ar trebui să facă acele unități de echipament? Adică, mai precis, care ar fi exact funcția lor? puse Timothy o a doua întrebare.

— Din câte știm, generează un tip de impuls electromagnetic. Există unele asemănări cu dispozitivele RMN. Avem specificațiile, dacă doriți. Cu toate acestea, dacă nu avem dispozitivul de control, sunt complet inutile.

— Cum așa? Nu sunt sigură că am înțeles.

Cea care interveni era una din cele două femei din sală și se prezentă ca Sabine Lynn, manager de proiect.

— Dacă-mi dați voie, interveni Big K, aș dori să răspund la această întrebare. Sunt Leopold Karjinski, șeful Observatorului Belina Peak, specialist în astrofizică. înțelegerea mea este că aceste două unități sunt capabile să creeze un fel de impuls electromagnetic, nu? continuă el. Acum, din aceste imagini se pare că sunt poziționate oglindindu-se reciproc, iar acest lucru mi se pare foarte interesant. întorcându-se către Sabine, își continuă explicația: Dacă v-aș oferi specificațiile unei chitare, veți putea să o construiți, nu? Dar dacă nu vă dau și o partitură pentru a cânta o me-

lodie pe acea chitară, nu va exista niciun fel de muzică. Unitatea de control „spunea" unităților cum să creeze pulsațiile și se pare că cheia reală pe care o căutăm este exact combinația de puls generată de ambele.

— Cum ar funcționa asta? Care ar fi rolul acestor mașinării? întrebă Nathaniel.

Ignorând privirile ațintite asupra lui, Big K continuă, după o scurtă pauză, adresându-se lui Nathaniel.

— Imaginează-ți că trăim cu toții într-un univers 2D, da? Big K luă o foaie de hârtie și o ținu orizontal, cu ambele mâini. Si aici, în acest univers 2D, cineva »
.
are intuiția că există o a treia dimensiune, dar nu poate demonstra acest lucru și nici nu o poate accesa. Și, în timp ce cântă la chitara lui bidimensională, are o revelație. Ce se întâmplă dacă universul său are o frecvență fundamentală de rezonanță și dacă ar găsi-o și ar putea-o genera, ar putea crea un punct de ruptură a lumii sale 20?

Spunând acest lucru, Big K începu să facă hârtia să vibreze la o amplitudine din ce în ce mai mare. Cei din audientă erau cu totii oameni de stiintă si știau că dacă transmiți o frecventă de rezonantă unei structuri pentru o perioadă suficientă de timp, în cele din urmă ruptura se va produce. Exemplul clasic al trupelor care nu mărșăluiesc niciodată pe un pod era bine cunoscut.

— Și se poate extrapola pentru un univers 4D? întrebă doamna Lynn.

Big K nu răspunse imediat. Se așeză la loc pe scaun, își sprijini bărbia în mâini și răspunse cu voce joasă.

— Oh, cu siguranță. Doar că modelul de frecvențe este în mod evident *mult* mai complex. Accentuă vădit cuvântul „mult", pentru a-i da o mai mare greutate. Dar principiul rămâne. Toți studiem undele în- tr-o manieră 2D, așa reprezentăm o sinusoidă. Aici avem două unități separate, fiecare generând propria sa frecvență și suprapunându-le într-un punct focal - aici - și astfel această ruptură devine posibilă.

în timp ce vorbea, arătă mica pată neagră dintre cele două dispozitive, acolo unde se afla vârful tornadei.

— Intr-adevăr? Adică, presupun că nu glumești, dar îmi vine greu să înghit pe nemestecate o astfel de teorie, interveni unul dintre participanți.

— Ei bine, cu tot respectul, acest lucru este de fapt chiar motivul pentru care sunt aici - pentru că lucrez cu teoria spațiului multidimensional de peste 20 de ani. Și, de fapt, există o minte tânără strălucitoare chiar acum, în Arizona, care pune laolaltă toate piesele acestui puzzle pentru a elabora modelul matematic complet.

— Și atunci de ce informațiile respective nu sunt publicate?

— Vor fi, când le va veni vremea. încă nu sunt finalizate într-o formă publicabilă. Să ne concentrăm asupra acestei probleme, încheie Big K cu multă siguranță de sine.

— Deci, acel punct este... ce anume?

— Fisura. O discontinuitate în matricea spațiu-timp. Așa cum aș putea să rup această hârtie. Big K făcu demonstrativ o mică ruptură în mijlocul colii albe. Și dacă asta mă duce undeva în spațiul exterior, unde nu există atmosferă, aerul va fi atras în vid creând acest vârtej, ca apa care se scurge dintr-o chiuvetă.

— Dar cum rămâne cu cea mare, observată de satelit și de stația spațială? veni încă o întrebare.

— Dacă vorbim despre un univers multidimensional, aș spune că e aceeași fisură. Doar că nu o putem vedea ca atare într-o lume 3D, fu răspunsul lui Big K.

— Și spuneți că modelul matematic este disponibil acum? întrebă din nou bărbatul de lângă el.

— Nu, nu am spus asta. Nu este, încă. Dar suntem aproape.

— Cât de aproape? Intr-adevăr, cât de aproape? - curiozitatea celor din sală atinsese deja cote maxime.

Intorcându-se către Nathaniel, Big K îl întrebă:

— Cum se poate implica și o altă persoană? E vorba despre o tânără care lucrează cu mine și are mintea capabilă să lucreze la asta. Eu nu pot decât să o îndrum.

— Având în vedere natura acestor informații, trebuie să aibă și ea o autorizare specială. Mă voi ocupa personal de asta și vă voi anunța. Trimiteți-mi datele personale ale doamnei.

Restul reuniunii, până la pauza de prânz, fu o dezbatere deschisă, axată mai ales pe aspecte tehnice și

speculații cu privire la modul în care o astfel de descoperire ar fi putut fi utilizată în viitor. Nathaniel Greenbaum asculta în tăcere, în timp ce scria pe un bloc-notes. Și din când în când mai verifica aparatul de înregistrare din fața sa, pentru a se asigura că funcționează.

NOUĂSPREZECE

Sala „ Allen" se afla la etajul doi al clădirii cu numărul 46 din campusul din Flagstaff al Universității „Northern Arizona". Cifrele albastre ale ceasului de pe perete arătau ora 13:51. Rămăseseră mai puțin de zece minute până când Meagan urma să-și prezinte lucrarea de masterat. Muncise din greu, aproape trei ani, pentru acest proiect și acum făcea ultimele verificări ale echipamentului tehnic. Pomi proiectorul și pe ecran apăru prima pagină a fișierului de Power Point. Ethan stătea relaxat pe unul din scaunele aflate lângă fereastră. In dreapta lui se găsea Amelia, iar în stânga erau mama și mătușa lui Meagan, Winona, foarte mândre de ea, căci era prima din familia lor care absolvise colegiul.

Comisia era prezidată de o doamnă spre șaizeci de ani, cu părul vopsit într-o nuanță de blond albăstrui. Pe tăblița cu numele aflată în fața ei, pe masa prezidiului, Ethan putu citi „Judy Talmage", urmat de o serie de acronime a căror semnificație o înțelegea doar parțial. Ceilalți doi membri erau doamna Susan Brodsky

si domnul Michael Sullivan. Deși era o întrunire oficială, atmosfera era foarte destinsă, cei trei întretinân- du-se amical cu diverși participanți veniți la eveniment.

In cele din urmă, fix la ora 14:00, doamna Talmage se ridică de pe scaun, ceea ce semnală tuturor că este cazul să se așeze la locurilor lor si să facă liniște, si o invită pe Meagan să-și înceapă prezentarea.

Cu o voce ușor tremurată, Meagan începu prin a mulțumi audienței și se întoarse spre comisie. Mama lui Meagan își scoase din geantă un evantai artizanal din pene de vultur și începu să-și facă vânt, deși temperatura din cameră era mai mult decât rezonabilă.

— Subiectul lucrării mele de licență este „Particularități ale mecanismelor de memorizare la copiii supra- dotați". Timp de trei ani am studiat un număr de 26 de copii ale căror rezultate obținute la testele Cogat și IOWA i-au plasat în percentila 98...

Amelia o urmărea cu mare atenție, iar la un moment dat oftă adânc si-i mărturisi lui Ethan:

J

— Ai o iubită foarte deșteaptă. Și-mi place la ea mai ales faptul că are acel nu-știu-ce care o face foarte plăcută.

— Nici eu nu știu ce, dar am tot restul vieții la dispoziție să aflu, replică Ethan făcându-se comod în scaun.

— Bravos, națiune. E bine că v-ați făcut planuri.

— Felicitări, domnișoară Meagan, se auzi vocea lui Judy Talmage după o vreme. Este o lucrare foarte interesantă. Avem câteva mici observații legate de meto-

dologie, dar, per ansamblu, comisia consideră că e o lucrare de mare valoare științifică. încă o dată, felicitări! Rugăm următorul candidat să se pregătească, o să facem acum o scurtă pauză.

— Mulțumesc mult, răspunse Meagan cu respirația întretăiată, luându-și lucrurile de pe pupitru și îndreptându-se spre invitații ei.

Mama și Winona o îmbrățișară afectuos, iar apoi veni rândul lui Ethan.

— Să mergem, zise Meagan în cele din urmă. Trebuie neapărat să-mi schimb pantofii cu ceva mai comod, ăștia cred că mi-au făcut deja bătături.

— A fost foarte bine, să știi - interveni și Amelia dând aprobator din cap. în timp ce te ascultam îmi dădeam seama câte din mecanismele alea de care ziceai le recunosc la modul meu de gândire.

Winona se întoarse brusc spre Amelia, privind-o insistent. Era trecută binișor de cincizeci de ani și avea trăsături specifice nativilor americani. Mătușa lui Meagan puse mâna pe umărul Ameliei, privind-o în ochi fără să spună nimic.

Cumva stânjenită, Amelia nu știu ce să facă. Meagan și Ethan priveau și ei scena, în timp ce mama lui Meagan se îndrepta deja spre ieșire.

— Ce faci cu viața ta, copilă? De ce?

— Nu înțeleg la ce te referi, zâmbi încurcată Amelia.

— Merită? Chiar merită cu adevărat? continuă neperturbată Winona.

— Nu știu dacă... »

— Haide să mergem, mor de foame, n-am putut să mănânc nimic de dimineață din cauza emoțiilor, interveni Meagan, aruncându-i Winonei o privire „nu e acum momentul".

Nimeni nu mai zise nimic până la parcare. Se urcară cu toții în mașina lui Meagan, o Toyota Corolla de culoare grena.

— Mergem la Olive Garden? Sau aveți alte preferințe?

Restaurantul cu specific italian era la doar cinci minute distanță. Fata care-i întâmpină le zâmbi politicos și-i conduse la o masă aflată în centrul sălii. Un minut mai târziu, o chelneriță apăru cu meniurile.

— Doriti ceva de băut înainte să comandati mân- >
J
care?

— Pentru mine doar apă, mulțumesc, spuse Amelia. O să iau meniul cu supă, salată și baghete, dacă se poate. Trebuie să mă duc la baie, îmi cer scuze.

Se ridică de la masă și se îndreptă spre capătul opus al restaurantului.

In timp ce toată lumea studia meniul, Meagan se adresă Winonei:

— Care a fost treaba acolo, la facultate? Cu Amelia?

Winona nu răspunse imediat, studiind meniul.

— Eu o să comand lasagna, zise ea. Apoi, uitându-se oarecum pieziș la Meagan, zise mai departe: Fata asta e pe moarte. Știe, și a fost alegerea ei.

— Ei! Nu pot să cred așa ceva! exclamă uluită Meagan, deși știa bine că Winona avea un talent cu totul special pentru astfel de lucruri.

Ethan, în schimb, era siderat. îi trecură prin minte cu rapiditate mai multe momente cheie ale întâlnirilor lui cu Amelia si constientiză atunci că Winona avea într-adevăr dreptate.

în baia femeilor, Amelia stătea așezată pe capacul toaletei, într-o cabină, încercând să-și învingă senzația de greață. Medicii îi spuseseră că dacă nu va face o operație pe creier pentru a îndepărta tumora care avansa lent, în cel mult doi ani se va stinge. Și asta fusese acum mai bine un an. Amelia spusese „nu", când aflase că zona afectată era cea responsabilă de raționamentul abstract și gândirea logică. Căci după operație, deși ar mai fi putut să-și desfășoare activitățile de zi cu zi, era mai mult decât probabil să aibă loc o reducere a coeficientului ei de inteligență la un nivel care abia avea să îi permită să citească sau să facă niște calcule matematice de bază. „Geniul Amelia" avea să înceteze, pur și simplu, să mai existe.

Așa că decisese să continue să lucreze la teoria ei asupra universului multidimensional, cu speranța că va apuca să își finalizeze munca înainte ca tumora să învingă. Se găsea, conștientă de asta, într-o cursă contra timp.

A A A

Big K păși în biroul Ameliei, mimând o ciocănitură la usa deschisă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, când ai puțin timp.

— Ei bine, acum e un moment tocmai bun.

Biroul Ameliei era amenajat într-un mic spațiu aflat la capătul holului. Interfera foarte puțin cu ceilalți și se putea bucura de singurătate cât își dorea.

— Ce mai faci? Cum te simți? întrebă Big K, așezân- du-se pe scaunul liber din fața biroului ei.

— Sunt bine, având în vedere circumstanțele. Iti ' » » mulțumesc încă o dată pentru tot ce faci pentru mine. Cu ce pot să te ajut?

— De ce îți faci asta? Viața nu are preț. Poate te vei recupera după operație. încă nu e prea târziu.

— Leopold, am mai avut discuția asta și vara trecută. Nu s-a schimbat nimic de atunci. E un risc pe care nu mi-1 pot asuma. Crezi că este o decizie pe care am luat-o ușor? Nu-mi face nicio plăcere să știu că nu mai am mult de trăit, dar prefer să am șansa să-mi pun numele lângă Einstein sau Mărie Curie, decât să lucrez ca ospătăriță pentru tot restul vieții. E decizia mea, și nu e deloc una ușoară. Dar hai să nu mai discutăm j
asta acum, OK?

Big K nu mai spuse nimic. Se uită prin fereastră, undeva la o mie de kilometri distantă, si scoase un oftat adânc. într-un târziu, își scoase ochelarii, își masă rădăcina nasului și se roti încet spre Amelia, cli-pind des.

— Am fost în Virginia, la finalul săptămânii tre-
cute, pentru a participa la o întâlnire. Se întâmplă
ceva foarte interesant și cred că vei face un salt uriaș
cu cer- , »
cetarea ta. Informațiile sunt ultrasecrete, deci este nevoie de o autorizare specială pentru a avea acces la ele. Vei primi un e-mail cu mai multe detalii. După ce îl completezi, anunță-mă, da?

— Despre ce e vorba? Sună foarte misterios, făcu ea ochii mari.

— Tocmai asta e ideea, nu îți pot spune nimic până nu obții autorizația.

* »

— Sigur, mă voi ocupa imediat. între timp, aș dori să te uiți la asta. Există unele date care nu au sens pentru mine și mă gândesc că m-ai putea ajuta.

— Sigur, afirmă Big K.

— Știi că Ethan a făcut pentru mine mai multe înregistrări, când a fost la Polul Sud. Le-am descărcat săptămâna trecută. Am făcut deja o analiză preliminară și se pare că două dintre ele sunt corupte. Dar nu înregistrarea e coruptă, ci pare a fi vorba despre datele propriu-zise, din înregistrare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui?

— I-am cerut lui Ethan să se concentreze asupra unor stele specifice, încercând o cartografiere a cerului similară cu proiectul Event Horizon. Cu toate acestea, doar două înregistrări corespund; celelalte două nu, oferindu-mi înregistrări ale altor stele, cu totul diferite. S-ar fi putut crede că a fost o eroare la poziționarea

narea radiotelescopului instalat de Ethan, atâta doar că stelele respective sunt în emisfera nordică, deci nu era posibil ca radiotelescopul de la Polul Sud să le fi observat.

— Arată-mi, te rog.

Big K se ridică și ocoli de partea cealaltă a biroului, privind acum datele încărcate de Amelia. După câteva minute de analiză atentă, scoase o exclamație de surpriză.

— O, Doamne. Aceasta este dovada, îngăimă el.

— Dovada... pentru ce? vru ea să afle, curioasă.

Leopold puse ușor mâna pe umărul Ameliei.

— In momentul în care primești autorizarea de la NSA, anunță-mă. E legat chiar de asta. Și crede-mă că nu îți pot spune mai multe în acest moment, oricât de mult mi-aș dori, chiar dacă știu că ești, poate, singurul om capabil să-i dea de capăt.

A A A

Cei patru agenți FBI intrară în birourile Societății pentru Energie Alternativă fluturându-și legitimațiile.

— FBI! Toată lumea să se îndepărteze de la calculatoare! Nimeni nu atinge nimic! Tu, de colo, n-ai auzit? Dacă cineva atinge o singură tastă va fi acuzat de ob- strucționarea justiției!

Luați prin surpindere, cei câțiva oameni aflați la birourile lor se opriră din lucru.

— Cine e șeful aici? întrebă unul din agenți.

Fără să răspundă, una dintre fete arătă cu degetul spre o ușă. Agentul se îndreptă într-acolo, dar ușa tocmai se deschise și în cadrul ei își făcu apariția Belinda Watkins.

— Ce se întâmplă?

— Doamnă, este o operațiune FBI. Acesta este mandatul de percheziție.

— Nu știu dacă...

*

Intră înapoi, luă telefonul de pe birou și văzând că agentul nu face niciun comentariu, înțelese acest lucru ca pe o confirmare tacită a faptului că putea să efectueze un apel.

O oră mai târziu, cei patru agenți strânseseră toate calculatoarele și unsprezece cutii cu documente, pre- gătindu-se de plecare.

— Nu așa repede! se auzi o voce baritonală.

Era un bărbat ras în cap, cu costum negru, ochelari cu rame subțiri, având o servietă diplomat în mâna stângă și un baston cu o măciulie sculptată, reprezentând un cap de leu, în mâna dreaptă.

— Dumneata cine ești? vru să știe șeful echipei FBI.

— Maestrul Loeb Schiller, avocat.

— Bine, domnule maestru, uite aici mandatul de percheziție.

îi ridică ușor reverul sacoului și i-1 servi împăturit, nemaizicând nimic. Avocatul lăsă servieta pe podea, extrase hârtia și o despături lent. Recunoscu imediat

semnătura judecătoarei Robin Chambers în partea de jos.

— Dar ce acuzație poate exista împotriva unei ONG care să implice FBI-ul? își întrebă Belinda avocatul.

— Fraude financiare. Spălare de bani, doamnă, răspunse Loeb Schiller, împăturind la loc mandatul și pu- nându-1 în buzunarul interior. Nu putem face nimic, deocamdată.

— Au luat și laptopul meu de la CalTech, pe care lucram. Chiar trebuia?

— Ai pe el ceva legat de Societatea pentru Energie Alternativă?

— Nu, doar fișiere legate de munca mea de cercetare.

— Atunci n-ar trebui să-ți faci griji. O să fac o petiție să ți-1 returneze cât mai repede. O știu pe judecătoare, nu cred că va fi o problemă.

A A A

Trei luni mai târziu, Amelia intra în biroul lui Big K. Arăta foarte rău. Ochii îi erau înfundați în orbite, pierduse peste 15 kilograme de la sosirea în Arizona, iar hainele atârnau literalmente pe ea. Avea o umbră de zâmbet și mai mult se prăbuși decât se așeză pe un scaun, fără să întrebe.

— Ești în regulă? Chiar nu arăți deloc bine. Pot să-ți aduc ceva?

Big K era cu adevărat îngrijorat și ar fi făcut orice dacă ar fi existat ceva cu care să o ajute pe Amelia.

— Am terminat, sper. Vreau să te uiți la astea și să-mi spui dacă găsești vreo greșeală. S-ar putea să mai am ceva timp să le revizuiesc, dar nu prea mult.

Big K avu o scurtă tresărire.

— Ei bine, dacă ai reușit să rezolvi ultima ecuație despre care vorbeam săptămâna trecută, aș spune că ai terminat, într-adevăr. O să arunc o privire peste ce ai lucrat si te voi anunța. Chiar vreau să obții credit * » >
pentru asta, înainte de... înainte...

— înainte de a muri, o poți spune, prietene. Sincer, acum nu-mi mai pasă. M-am împăcat de mult cu gândul. Singurul lucru de care mă mai tem este să nu fi greșit pe undeva în mod fundamental. Atunci, totul va fi fost în zadar. în afară de asta, nimic altceva nu contează cu adevărat.

— OK. Dar nu pot azi, o să mă uit în weekend, în liniște, ceru Big K o mică concesie.

— încă ceva. Există acolo o chestie care nu-mi dă pace. Vei vedea că există o soluție corectă care merge perfect pentru un univers cu 6 dimensiuni sau mai multe. Se potrivește, totuși, și pentru unul în patru dimensiuni, dar cu condiția existentei unui multivers în care cel puțin unul trebuie să aibă un numitor cu valoare negativă. Bine, ele pot fi oricâte, dar este obligatoriu să fie cel puțin unul.

— Vrei să spui, un univers din antimaterie? încercă Big K să clarifice chestiunea.

— Exact. Am făcut simularea de nenumărate ori si am obținut același rezultat. Deci, nu știu ce să cred acum. Aș prefera parcă mai mult un singur univers cu șase dimensiuni, mai degrabă decât o combinație de universuri 4D realizate din materie si antimaterie.

— Ce spune legea conservării[1] energiei? explora Big K mai departe.

— Vezi, aceasta este o buclă fără capăt și fără coadă în care mă învârt fără să găsesc o soluție elegantă. înțeleg acum cum se simte o furnică pe o bandă Moe- bius, mai zise Amelia pufnind în râs.

Big K abia dacă zâmbi însă. Cu ochii înfundați în orbite, cearcăne adânci si slabă de i se vedeau oasele, Ame- lia arăta ca un spectru. *Atât de tânără...*

— în momentul în care s-ar găsi o modalitate de a transporta materie între două puncte prin intermediul unui spațiu multidimensional, e ca și cum ai face o deplasare „în sus", astfel încât apare un dezechilibru energetic, dar lucrurile vor avea întotdeauna tendința de a reveni la o stare de echilibru stabil. Gândeste-te că, teoretic, poți să schimbi direcția în care o galaxie se deplasează doar prin mutarea unui bolovan de pe Pământ pe Lună.

— O, haide. Nu se poate. Sfidează bunul simț, se lăsă Big K neîncrezător pe spate.

— Bunul simț spune că Pământul este plat, nu? Izbucniră amândoi în râs. Cum zicea cândva Arhimede, „Dați-mi un punct de sprijin și pot muta Pământul". Mai mult așa, ca fapt divers, în cazul unui univers din antimaterie, teoria spune că dacă faci cumva transfer de masă dintr-un univers în altul, va avea loc o explozie, eliberând o cantitate extraordinară de energie.

Amelia luă un pix aflat la îndemână și scrise pe un post-it ***„IO^{70} J".***

— Cam atâta energie, dacă o stea de dimensiunea Soarelui nostru ar trece dintr-un univers într-un antiunivers, mai adăugă ea.

— Nu-mi dau seama cât de mult ar putea însemna asta, recunoscu Big K, întorcându-și palmele în sus și ridicând din umeri totodată.

Adevărul era că i se întâmpla foarte rar să se afle într-o astfel de postură.

— Pentru început ai putea căuta pe Google „Câtă energie a fost eliberată în Big Bang", răspunse ea pe un ton misterios.

Zâmbi, își duse două degete la tâmplă în semn de salut și ieși din birou târșâindu-și picioarele.

DOUĂZECI

Era o zi frumoasă, nu prea caldă, fără nori pe cer. Biserica era arhiplină. Aproape toată lumea de la observator era acolo. Pentru cei mai mulți dintre ei era prima dată când participau la înmormântarea unui coleg. Chiar dacă Amelia nu lucrase efectiv cu ei în vreun proiect și fusese la Observatorul Belina Peak doar câteva luni, cei care avuseseră sansa să o cunoscă mai bine n-aveau să o uite niciodată.

Meagan stătea în primul rând, între Ethan și Big K. în ultimele luni se întâlnise cu Amelia de nenumărate ori și fusese una dintre puținele persoane care știuse adevărul despre starea ei. Petrecuse ultimele săptămâni îngrijind-o și între ele se născuse o prietenie profundă. într-o noapte, cu doar câteva zile înainte de a muri, îi spusese lui Meagan, văzând-o cum își șterge o lacrimă:

— Nu plânge, regina deșertului. Cu siguranță ne vom întâlni din nou, într-un alt continuum spațiu-timp, chiar dacă pentru formula asta plătesc cu viața.

A doua zi dimineață. Amelia intrase în comă si nu
1 ' »
se mai trezise. Probabil că acelea fuseseră ultimele ei cuvinte.

Preotul termină slujba și îl invită pe Big K să spună câteva cuvinte. Vizibil marcat, acesta se ridică si se apropie de pupitru.

— Este dincolo de puterea cuvintelor să-mi exprim sentimentele atunci când sunt martorul morții unui tânăr. Amelia avea mintea cea mai strălucitoare pe care am întâlnit-o vreodată. Când a venit prima oară la mine în birou, în urmă cu un an, mi-a spus despre teoria la care lucra și mi-a cerut ajutorul. Trebuie să admit că la început am fost cam sceptic - ideile ei erau atât de... de... neobișnuite. Dar a reușit să mă convingă, și-i sunt mai mult decât recunoscător pentru asta. A fost o onoare pentru mine să mă aleagă drept mentor și ghid. Amelia ne-a lăsat o moștenire pentru secolele următoare, dar cu prețul scurtei ei vieți. Ne-a dat de lucru înainte să plece dintre noi. A deschis, literalmente, o poartă către un alt univers și acum nu mai avem de ales - trebuie să ne avântăm pe drumul deschis de ea. Să fiu sincer, aveam alte planuri pentru următorii zece ani, dar acum mă văd nevoit să mi le redefinesc.

La întoarcerea acasă, Meagan oftă.

— Tot nu pot înțelege de ce a ales să moară. Adică, am înțeles că descoperirea pe care a făcut-o e fabuloasă, dar la un nivel profund, personal, nu pot înțelege. Pur și simplu, nu pot.

Izbucni în plâns. Lacrimile pe care le ținuse în ea atâta amar de zile curgeau acum nestăvilite.

Ethan nu răspunse nimic. De altfel, nici nu știa ce ar fi putut spune. Deși fuseseră conștienți de prognosticul letal al bolii ei, deteriorarea rapidă a stării generale, cu câteva luni mai devreme decât fusese prognozat, îi luase pe toți prin surprindere. Prezența printre ei a Doamnei cu Coasa lăsase o cicatrice adâncă în sufletele lor.

Se duse în bucătărie, de unde reveni cu o sticlă de vin roșu și două pahare. Le umplu pe jumătate și întinse unul femeii.

— Morții cu morții, viii cu viile, încercă el o glumă pentru a destinde un pic atmosfera sumbră din casă și reuși s-o facă pe Meagan să zâmbească. Femeia luă o gură de vin, puse paharul pe măsuța de lângă ea și se cuibări la pieptul lui.

— Nu știu, viata asta... azi ești, mâine nu mai ești. Te întrebi ce lași în urmă, ce rămâne după tine. Amelia a lăsat o moștenire științifică, dar noi? O să-și mai aducă cineva aminte de Ethan și Meagan peste o sută de ani?

— Uite, stai să-mi termin vinul și mă apuc și eu să rezolv niște ecuații, că mă pricep la asta cât de cât. Iar tu ai putea să scrii niște poezele, eventual. Și peste o sută de ani vreun stră-stră-nepot al nostru le va găsi printr-un sertar. Ce zici?

— Zic să lași pe masă paharul ăla de vin.

Luă telefonul, deschise aplicația de control wi-fi a luminilor și făcu întuneric în cameră. Ethan fu puțin surprins, dar își așeză cu grijă paharul lângă celălalt.

Meagan îl încălecă de-a dreptul, cuprinzându-i fața cu palmele și sărutându-1 apăsat. Mâinile lui i se stre- curară sub fustă, mângâindu-i pulpele cărnoase. Se iubiră cu pasiune, acolo, pe canapeaua din sufragerie. Moartea e un afrodisiac, și încă unul puternic.

ir ir A

La nouă luni de la moartea Ameliei, Big K publică versiunea finală a ecuațiilor Wang-Karjinski, care aveau să devină, cu siguranță, la fel de faimoase ca teoria relativității. Impactul în lumea științifică fu ca un tsu- nami. Cea mai recentă ediție din *Scientific American* menționa că o petiție semnată de peste zece mii de oa- meni de știință fusese înaintată Academiei Regale Suedeze, pentru a schimba regulile și a acorda premiul Nobel unei persoane decedate.

Așezând revista pe biroul de lângă el, Cornelious McDowell luă o înghițitură din cana cu cafea și întinse mâna către telefon. Urmărind apusul deasupra lacului înghețat Manitoba, din camera de zi a cabanei sale din Saint Laurent, își sună angajatorul.

— Fata asta, Amelia, a fost într-adevăr uimitoare. Mi-aș fi dorit să o cunosc personal. Am lucrat la per-

fecționarea modelului matematic al programului nostru pe baza ecuațiilor ei și pot să zic că am terminat. Voi trimite instrucțiunile echipei de dezvoltare a software-ului până la sfârșitul lunii, așa cum am convenit.

— De cât timp crezi că mai e nevoie ca să trecem la următoarea etapă? întrebă vocea de la celălalt capăt.

— Douăsprezece până la optsprezece luni.

— Faci o treabă grozavă, se auzi răspunsul, dar din vocea celuilalt era clar că nu-i împărtășea starea de spirit.

— Da, sefu'. Știu asta. Multu...

Nu apucă să-și ducă fraza până la capăt.

— Douăsprezece luni, dacă este posibil.

— Dăm bice. Acum intrăm într-o etapă mult mai pre- dictibilă. Cum se desfășoară celălalt proiect? schimbă Comelious cursul discuției.

— Până acum am terminat planurile pentru câmpul de izolare. încă lucrăm la transmiterea fluxului de energie. Va mai dura cel mult un an. Deci, suntem pe drumul cel bun și pe partea noastră.

— Grozav. Grozav. Planifici o vizită în Canada în curând?

— Nu mai devreme de luna mai. Știi că urăsc frigul. Comelious, trebuie să plec acum. Ține-mă la curent, te rog. Dacă ai nevoie de ceva, orice, sună-mă.

— Așa voi face. Mă bucur că am vorbit cu tine, Tho- mas, mai apucă să confirme Comelious înainte ca șeful lui să închidă.

După ce termină convorbirea, Thomas Green se întoarse către fratele său Anthony, aflat lângă el.

— Scriem istorie. Tu și cu mine, frate.

Turnă cu generozitate whisky în două pahare de cristal, completă cu două cuburi de gheață și întinse unul către Anthony.

— Mă întreb ce beau omuleții ăia verzi acolo, sus, își împinse Anthony bărbia arătând spre tavan.

— Antiwhisky, desigur, scoase Thomas un chicotit amuzat și luă o înghițitură zdravănă. Păcat că nu aș putea să-l gust.

— Intr-adevăr, preluă Anthony tonul glumeț al fratelui său. Ar fi o senzație… explozivă.

A A A

La două mii cinci sute de kilometri distantă, într-o clădire aparținând NSA situată în Utah, un software specializat recunoscuse tiparul vocal al lui Thomas Green și înregistrase conversația pe care acesta tocmai o avusese cu Cornelious McDowell. Un alt software de urmărire localizase telefoanele.

A doua zi dimineață, verificându-și e-mailurile, maiorul Clayton Syfrett observă unul trimis de sistemul lor automat de monitorizare.

Subiect: *ID / FILE NKJ040611*

Clayton apăsă pe link pentru a asculta fișierul audio. După aceea ridică telefonul. Persoana pe care o

sunase nu era disponibilă, așa că lăsă precipitat un mesaj vocal:

„Hei, Syfrett la telefon. L-am găsit pe Cornelious! E în Canada. Iți voi trimite locația. Te rog să mă suni urgent înapoi.”

ir ir ir

Cornelious își luă bagajele și pălăria și ieși afară, îndreptându-se către mașina care îl aștepta cu motorul pornit. în casă nu rămăsese nimic care să indice faptul că ar fi plecat definitiv. După cum îi sugerase Albert, își lăsase patul nefăcut, gelul de duș, periuța de dinți și aparatul de ras electric în baie, căldura și televizorul pornite, mâncare în frigider și multe haine în dulap. Știa că după apelul făcut cu puțin timp înainte avea să fie identificat și localizat, dar faptul că era în Canada îi dădea o fereastră de 24 de ore pentru a dispărea.

îl salută pe bărbatul de la volan, care ieșise să-1 ajute cu bagajul.

— Bună ziua, Albert!

— Mă bucur să vă văd, domnule. Se pare că sunteți gata de plecare. Ați avut grijă de toate, așa cum v-am spus? vru acesta să se asigure.

— Bineînțeles, Albert. Nu m-aș fi gândit niciodată de unul singur la toate astea. Am plătit chiar și facturile de utilități.

— Și, dacă aș putea să întreb, unde vom merge de data asta?

— Maroc. Si, de acolo, în Sahara Occidentală.

— Sahara? în deșert?

— Nu chiar. Vom sta o vreme în Dakhla; este aproape de ocean. Am avut parte de suficient frig la Polul Sud și acum în Canada. A venit vremea să ne bucurăm de soare.

Rânji satisfăcut, în timp ce se urcă în mașină cu o sprinteneală neașteptată pentru vârsta lui.

SUV-ul 4x4 se puse în mișcare. în timp ce ieșea în strada principală, Albert se gândi că drumul de o oră până la Aeroportul Internațional James Armstrong Richardson din Winnipeg urma să fie ultima sa întâlnire cu aspra iarnă canadiană. Nici lui nu-i plăcea frigul.

DOUĂZEÇI SI UNU

Clayton Syfrett fluieră a pagubă când primi raportul echipei de teren. „Pasărea a părăsit cuibul și nu a lăsat niciun ou", gândi el. Trebuia, practic, s-o ia de la zero, fără niciun indiciu concret despre acțiunile viitoare ale lui Comelius McDowell. Se gândi că undeva trebuia să existe un indiciu, ceva ce scăpase cu vederea, asa că scoase dosarul destul de voluminos al cazului și începu să-l răsfoiască din nou.

Negăsind nimic semnificativ după mai bine de o jumătate de oră, se ridică îndreptându-se spre peretele unde erau țintuite mai multe fotografii ale personajelor implicate în investigație și nenumărate pătrățele de hârtie colorată pe care făcuse adnotări. Privi îndelung conexiunile trasate cu carioca albastră, care arătau ca o pânză de păianjen. Acest Comelius avea trei persoane cu care comunica mai frecvent: Albert, acolitul lui, Belinda Watkins și un oarecare Jeremiah Johnson, inginer, șef de proiect la AltEnerg.

Se întoarse la birou și ascultă încă o dată convorbirea care avusese loc cu aproape două zile în urmă.

Nimic, absolut nimic care să indice intenția lui de a '
»
pleca, și totuși acesta părăsise Canada doar câteva ore mai târziu. Asta însemna că totul fusese bine planificat, în ciuda aparențelor, deci Comelious știa că apelul va fi interceptat.

Clayton se lăsă pe spate, își rezemă coatele pe brațele scaunului și-și sprijini bărbia pe vârfurile degetelor, privind defocalizat ecranul din fața lui. De ce ar fi bănuit Comelius că Thomas Green ar fi sub supraveghere? Doar dacă Thomas Green nu avea și alte bube în cap. Accesă aplicația de conectare interagenții și lansă o căutare extinsă. Un minut mai târziu, pe ecran apăru dosarul FBI în care AltEnerg era investigată pentru fraude financiare. Auzise vag despre această investigație, dar nu avea mai multe detalii, așa că deschise folderul respectiv, dornic să afle despre ce era vorba. Se părea că AltEnerg crease un întreg sistem de plimbat banii prin corporații fantomă și ONG-uri. Tastă în câmpul de căutare numele lui Comelious și găsi doar linkul spre dosarul acestuia, unde era căutat pentru că asaltase un ofițer de la NGA. Avu un moment de inspirație și introduse apoi numele Belindei Watkins și, oarecum surprins, găsi un folder cu numele ei. îl accesă și observă un fișier JPG cu numărul de serie al unui laptop Dell, unul PDF cu raportul unui agent FBI care ridicase respectivul laptop în timpul unei percheziții la un ONG de care nu auzise până

atunci și un subfolder intitulat „Date copiate". Apăsă dublu clic și-l deschise.

■A- ★ -A-

Era într-o dimineață de vineri când telefonul zbâr-
>
nâi pe biroul lui Big K. LED-ul verde de pe linia doi indica un apel pe linia directă, al cărei număr era cunoscut doar de foarte puțini oameni.

— Bună, sunt Leopold.

— Big K, salutări din Virginia. Nathaniel Greenbaum aici. Cum merge treaba?

Nu mai vorbiseră direct de mai bine de șase luni, dar în tot acest timp fuseseră mereu în legătură prin e-mail. în ceea ce-1 privea pe Big K, ajunsese într-un punct mort cu analiza puținelor informații pe care le avusese la dispoziție despre operațiunea misterioasă din Antarctica, din urmă cu mai bine de un an.

— Ce surpriză plăcută să te aud! Ce să facem? Ascultăm stelele și ne pregătim de sărbători. Cu ce îți pot fi de folos?

Nathaniel percepu totuși o undă de nerăbdare în tonul prietenos vocii lui Big K.

— Ai câteva minute? Sau să te sun mai bine luni?

— Mă ocupam de hârțogărie. Nu mai e mult până se încheie anul și trebuie să pregătesc raportul de activitate. Dar putem vorbi, bineînțeles. Ce s-a întâmplat?

— Mi-au căzut ochii zilele trecute pe niște date foarte interesante. Nu sunt sută la sută sigur, dar cred că e vorba de veriga lipsă. Este însă peste nivelul nostru de expertiză. Avem câțiva specialiști aici, evident, dar aș aprecia mult dacă mi-ai putea formula un punct de vedere. Pur și simplu, nu știm de unde să începem.

— Mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine. Sunt realmente onorat.

— Te mai rog ceva. Notează parola de acces pentru discul cu datele.

— Discul? Care disc?

Big K era de-a dreptul contrariat.

— Pe care ar trebui să-1 primești prin FedEx înainte de ora 10:30, râse Nathaniel zgomotos.

— Faci mișto de un om bătrân... Mai am, deci, doar ceva mai mult de jumătate de oră în care să-mi văd de ale mele, pentru că trăiesc cu impresia că o să-mi petrec restul zilei altfel decât îmi planificasem.

— S-ar putea să îți ia mai mult decât restul zilei. Amical vorbind.

Tonul lui Nathaniel era acum cât se poate de serios.

Big K își puse în ordine hârtiile până la ora prânzului, înfrânându-și în tot acest timp curiozitatea, și după ce aruncă o privire grăbită pe fișierele trimise de agentul DARPA, în timp ce savura o felie de pizza, decise că cel mai bun lucru este să plece acasă mai devreme decât de obicei. Luni dimineață îl sună înapoi pe Greenbaum, pentru a-i spune că după o analiză

sumară a informațiilor primite, ar fi fost posibil, cel puțin teoretic, ca programul care controla unitățile abandonate la Polul Sud să fie refăcut, dar era nevoie de o echipă specializată și un buget pe care Observatorul de la Belina Peak nu le avea. Cu toate acestea, Big K era dornic să contribuie la acest proiect, în măsura competențelor sale, bineînțeles dacă DARPA considera util acest lucru.

Ca urmare, nu fu deloc surprins când fu înștiințat că Greenbaum urma să sosească la Belina Peak în prima parte a săptămânii ce stătea să vină. Profesionist până în vârful unghiilor, Big K își alocă două ore, în fiecare zi, pentru a se familiariza cu aplicația respectivă, ajutat ocazional de Ethan. „îți dai seama că nu pot apela la nimeni altcineva", se scuzase Big K atunci când îl rugase prima oară să rămână peste program. Ethan se implicase cu oarecare circumspecție la început, nefiind sigur dacă poate, într-adevăr, să-l ajute pe Leopold, dar în cele din urmă reuși să pună cap la cap mai multe linii de cod.

— Ar fi fost bine s-o avem pe Amelia aici, zise el într-una din seri.

Big K îi puse mâna pe umăr și, arătând cu bărbia spre monitorul calculatorului, replică:

— Amelia *este* aici, Ethan. Toate acestea sunt posibile doar datorită ei. Acum, însă, este rândul nostru să ne facem treaba și să punem cap la cap piesele acestui puzzle.

Greenbaum sosi în ultima marți a lunii ianuarie, cu un colaborator. Se dovedi că specialiștii de la DARPA nu stătuseră nici ei cu mâinile în sân. Recuperaseră de la Polul Sud releul de comandă al celor două echipamente și reușiseră să dezvolte interfața de control pentru calculatorul aflat la distanță. Mai lipsea doar „partitura după care să cânte", cum zisese Nathaniel.

— Cu partitura stăm destul de bine, ca să zic așa, zise Big K. Mai bine decât m-aș fi așteptat cu doar zece zile în urmă. Cu ajutorul vostru, am putea finaliza aplicația până vineri.

— E o veste extraordinară, făcu Greenbaum lăsându-se pe spate. Am avut impresia că volumul de muncă ar fi fost mult mai mare. Sunt realmente impresionat. Felicitări.

— Ca să fiu sincer, l-am implicat și pe colegul meu, Ethan Mackenzie.

Nathaniel făcu o grimasă de surpriză, dar Big K îl temperă înainte să apuce să deschidă gura.

— Ethan e specialistul meu, cel care a fost acolo anul trecut, împreună cu agentul NGA. Nu i-am spus care e miza, ci doar că este un proiect secret al armatei și nu-i pot da detalii, pentru că nici eu nu știu prea multe. Este, însă, un tip extrem de inteligent și cred că bănuiește la ce poate servi dispozitivul.

Nathaniel trase adânc aer în piept și-și mușcă buza.

— E aici? Putem vorbi cu el?

— Ethan? Da, imediat.

Ridică receptorul telefonului aflat în mijlocul mesei din sala de conferințe și-l chemă pe Ethan, care își făcu apariția un minut mai târziu.

După formalitățile foarte scurte de prezentare, Nathaniel spuse direct:

— Domnule Mackenzie, ceea ce sunteți pe cale să aflați reprezintă un secret militar ultraconfidențial. Aveți opțiunea de a declina primirea acestor informații și de a nu face parte din proiect sau, în cazul în care decideți să participați, intrați sub incidența protocoalelor de confidențialitate ale Pentagonului și veți fi pasibil de toate consecințele legale, în cazul încălcării acestora.

Tăcu, așezându-și mâinile pe masă, în timp ce continuă să-1 privească în ochi pe Ethan fără să clipească.

— Domnule Greenbaum, e o onoare pentru mine să-mi servesc patria!

Nici Ethan nu clipi.

A A A

— Te duci... unde?!

Meagan avea o figură atât de nedumerită de parcă Ethan îi vorbise într-o limbă străină.

— Va trebui să plec la sfârșitul săptămânii.

Ethan era perfect conștient că Meagan avea nevoie de timp pentru a procesa informația, așa că o luă tandru în brațe și începu să o mângâie.

— Dar n-o să dureze decât zece zile, maximum două săptămâni, mai adăugă el, ca o consolare.

— Dar nu înțeleg?! De ce trebuie să te duci *din nou* la Polul Sud?!

Se desprinse din îmbrățișare și-l privi de aproape, cu ochii umeziți. Vocea ei era ceva mai liniștită, însă, în mod evident, încă încerca să raționeze.

— Leopold trebuie să meargă acolo pentru o serie de operațiuni legate de telescop. Există niște probleme de natură tehnică cu operarea lui și trebuie să ne lămurim despre ce este vorba. Acum se face și schimbul de echipă, vin alți astronomi și e momentul optim. (Oftă adânc.) Nu mă omor să merg iar acolo, dar Leopold m-a rugat în mod special să-l însoțesc. Iți dai seama că nu l-am putut refuza.

— Of, îl urăsc. Avea nevoie de un valet să-i care geamantanul, ca să nu cadă el pe gheață, și te-a găsit pe tine! se bosumflă femeia.

Ethan știa că Meagan îl aprecia mult pe Big K și că vorbele ei fuseseră doar o refulare, așa că decise că e mai bine să nu răspundă.

— Dacă te consolează, Leopold a continuat munca Ameliei și a extins teoria pe care a publicat-o anul trecut. La Observator am creat un software nou pentru echipamentul de la Polul Sud și Leopold vrea să-l testeze personal, fără să implice pe nimeni altcineva. Iar eu sunt singurul om în care are încredere.

DOUĂZECI SI DOI 9

Timpul nu era de partea lor. Programul activităților la baza aflată la Polul Sud era stabilit cu mai bine de un an înainte, iar acolo acum activitatea era în toi. Mai rămăsese doar ceva mai mult de o lună până la ultimul zbor dinspre Antarctica și trebuia să facă totul contra cronometru.

Pentru Ethan, călătoria fu o reluare a celei din urmă cu mai bine de un an. In schimb, pentru Big K era acum o adevărată aventură. Deși încerca să pară calm, nu reușea pe deplin să-și ascundă nervozitatea, firească de altfel. Vorbi aproape fără încetare pe durata zborului de 14 ore până în Noua Zeelandă, folosind probabil la fel de multe cuvinte cât ar fi utilizat într-o săptămână obișnuită. Nathaniel se situă la polul opus, tăcut și preocupat mereu de laptopul pe care lucra asiduu.

In Christcurch se întâlniră cu celălalt specialist de la DARPA, care îl însoțise pe Nathaniel în vizita sa la Observator. Acesta sosise cu două zile înainte și avusese grijă să procure echipamentul și să facă pregă-

tirile necesare pentru expediție. Drept urmare, șederea lor în Noua Zeelandă dură doar o jumătate de zi și, la mai puțin de patruzeci și opt de ore de la plecarea din Statele Unite, coborau din avion pe pista de gheață de la Polul Sud.

Ethan se simți imediat „de-al casei" și făcu pe gazda pentru ceilalți, explicându-le mersul lucrurilor în bază. Sperase să îl revadă pe Hans, dar află că acesta nu mai era acolo. Se întâlniră, în schimb, cu Oscar, inginerul șef al bazei, de la care aflară că cele două echipamente, care fuseseră scoase din conservare, urmau să fie puse a doua zi pe același amplasament din urmă cu un an. Oscar încercase, discret, să afle în ce anume consta experimentul, dar era un tip suficient de versat să înțeleagă că informația nu era pentru urechile lui. Mai mult, îi asigură de toată discreția posibilă, oferindu-se să-i ajute personal cu orice ar fi avut nevoie.

A doua zi, la prima oră, Ethan, împreună cu Oscar și cei doi specialiști de la DARPA montau deja primul echipament. Până la sfârșitul zilei și cea de-a doua unitate se afla pe poziție, cablurile de alimentare erau trase și unitatea de control conectată.

Leopold profită de ziua de răgaz pentru a se întâlni cu cei doi radioastronomi aflați la post și a corobora cu ei datele colectate. Pe lângă radiotelescopul de la Polul Sud, cele din Chile și din Australia de Vest rulau un proiect comun de cercetare a unui semnal radio neobișnuit, care își avea originea undeva în centrul

galaxiei. Big K era foarte curios să afle mai multe despre proiect, deoarece Arizona nu putea participa la el, din cauza poziționării în emisfera nordică.

La sfârșitul zilei de lucru se adunară cu totii în sala * •
principală a bazei. Deși se schimbaseră doar puține lucruri, personalul care deservea stația era foarte diferit. Ethan abia dacă mai recunoștea vreo patru, cinci persoane acum. Era un lucru bun, pentru că oricum nu ținea să revadă prieteni vechi și nici să-și facă unii noi, cărora să le facă față întrebărilor legate de prezența lui acolo. Privi ceasurile din sala media si calculă că în »
Arizona era ora 11 dimineața, deci Meagan plecase la lucru. Se duse, totuși, la un calculator si-i trimise un scurt mesaj video. O idee îl străfulgeră și-i transmise un mesaj și lui Nick Hudson: „N-ai să crezi de unde-ți scriu! Sunt iar la Polul Sud! Tu ce mai faci?" Mai răspunse la două e-mailuri legate de niște probleme de serviciu și tocmai se pregătea să se deconecteze de la serverul de e-mail, când văzu că Nick răspunsese.

„N-ai să crezi unde sunt și-ți scriu înapoi! Sunt în Africa. Vrei să-ți trimit niște căldură? Aici e destulă și » , > cred că nu ți-ar prisosi. Salutări lui Hans și Oscar!"

Ethan, cum nu avea ceva mai bun de făcut, decise să continue discuția cu Nick. In plus, era curios ce căuta el pe continentul negru.

„Africa? Ești acolo la safari? Hans nu e aici, dar cu Oscar m-am văzut deja încă de ieri." Aproape imediat, Nick scrise înapoi.

„Mi-ar plăcea mie să merg la un safari. Sunt pe urmele clovnilor ălora de ne-au scăpat acum un an. Se pare că în Sahara Occidentală există o mare fermă solară deținută de AltEnerg și bănuim că sunt acolo. O să fie mai complicat, aici nu e chiar un teritoriu prietenos americanilor, dacă mă-nțelegi. Dar tu ce faci acolo jos? S-a stricat radioul și trebuie să-i înlocuiești o lampă?"

Ethan ezită înainte de a-i dezvălui mai multe informații. La urma urmei, Nick era agent federal și avea suficiente cunoștințe despre operațiune.

„Se pare că Big K i-a dat de cap aplicației de control pentru echipamentele alea și încercăm să le dăm o cheie, poate reușim să le pornim. Sunt și băieții de la DARPA implicați."

„Big K e și el acolo? DARPA, ai zis? înseamnă că e groasă rău chestiunea. Bine, aveți grijă de voi. Să știi că nu mă supăr dacă îmi spui cum a mers experimentul. Toate cele bune!"

A A A

Dimineața, toată lumea era pregătită să facă prima încercare. Oscar porni generatorul secundar care alimenta cele două dispozitive, iar calculatorul lui Big K comunică fără probleme cu releul de control. în spațiul dintre cele două dispozitive montaseră o fumigenă specială. Șuvița de fum se ridica drept în aerul

înghețat al Antarcticii și o cameră video trimitea imaginea pe un monitor supravegheat de asistentul lui Nathaniel, care trebuia să semnaleze apariția unei modificări oricât de mici. După ce Ethan confirmă că din punctul lui de vedere puteau începe, Big K lansă aplicația. Interfața arăta două unde de polarizare circulară* care se intersectau la 90°.

Big K inspiră profund de câteva ori, închise ochii și își cuprinse fața cu mâinile. Vizualiză o linie care se transformă în pătrat, apoi pătratul se transformă în cub, iar cubul în teseract. Pe unul din cuburile teserac- tului proiectă o undă de polarizare circulară și modelă mental propagarea ei în spațiul tetradimensional. Apoi proiectă a doua undă, în mod similar. Cele două unde nu se întâlneau nicăieri. Roti mental cu 90° originea celei de-a doua unde și de data asta găsi un punct de convergență. Reveni în realitate și se îndreptă spre consolă, începând să introducă primii parametri.

Erau mai multe variabile care trebuiau încercate, pe rând, cum ar fi sensul de rotație al fiecărei unde și amplitudinea relativă, iar pentru fiecare dintre combinațiile posibile era nevoie de cel puțin cinci minute pentru configurarea parametrilor și testarea propriu-zisă. Prima parte a zilei trecu fără să aducă nimic con-

* Polarizarea circulară a unei unde electromagnetice reprezintă o stare a polarizării în care câmpul electromagnetic al undei are o amplitudine constantă și se rotește într-un plan perpendicular pe direcția undei. (n. *aut.*)

creț. Epuizaseră circa o treime din primul set de încercări.

— Măcar știm ce avem de făcut și cât timp ne ia. Acum hai să mâncăm ceva. Mi s-a făcut și frig, ca să fiu cinstit.

Fără să mai aștepte acordul celorlalți, Big K opri echipamentele, își puse haina groasă și mănușile, trase gluga pe cap și ieși din hangar, îndreptându-se spre clădirea principală.

După-amiaza reluară experimentul, folosind aceeași metodă de încercare și eroare. Procesul mergea ceva mai repede. La un moment dat, Nathaniel își exprimă temerea că variația de la o probă la alta trebuia să fie cu un ordin de mărime mai mică, ceea ce ar fi crescut de o sută de ori numărul total de combinații posibile. Seara, coroborând datele din prima zi, reușiseră să optimizeze pașii și determinaseră care erau intervalele de încredere pentru plajele de frecvențe. „S-ar putea să dureze câteva zile", spuse Big K la un moment dat. „Dar o să-i dăm de cap, sunt convins."

Abia în a patra zi observară o modificare dătătoare de speranțe. Spre deosebire de două alerte false, din zilele precedente, acum mișcarea turbionară a fumului era clar vizibilă, chiar dacă era foarte slabă. Deși munciseră toată ziua și oboseala începea să-și facă simțită prezența, nimeni nu dădea semne că ar fi vrut să plece. Cu toate acestea, după alte două ore nu mai făcuseră niciun progres remarcabil.

— Să mergem, zise Nathaniel salvând fișierele pe un stick de memorie. O să trimit datele la analiză, iar mâine vom ști cu mai multă precizie ce avem de făcut.

— Mâine? Nu mi-o lua în nume de rău, dar aici e foarte multă muncă. Aceste ultime două ore mi-au confirmat bănuiala că banda de frecvență pe care o căutăm e extrem de îngustă. Ar trebui, probabil, să lucrăm pe intervale de o mie de ori mai mici decât cele pe care am făcut-o până acum. Asta înseamnă milioane de combinații posibile. Ne-ar lua tot restul vieții!

Ethan percepu o notă de deznădejde în vocea șefului său. Nathaniel nu răspunse, în schimb zâmbi ușor.

Echipa DARPA din Utah se dovedi, într-adevăr, extrem de eficientă în cele douăsprezece ore pe care le avură la dispoziție, reducând la numai șaizeci și patru combinațiile posibile rămase, după cum îi înștiință Nathaniel la micul dejun. Sigur, puterea uriașă de calcul a computerului cuantic din dotare jucase un rol decisiv, iar Nathaniel, deși știa acest lucru, nu putea spune nimic. Era doar un alt proiect ultrasecret.

Ziua a cincea începu plină de speranțe, iar până la ora prânzului verificară mai mult de patruzeci dintre combinațiile posibile. Se aflau pe drumul cel bun - detectorul cu fum arătase de mai multe ori formarea unui turbion mai măricel. Anticipând marea reușită, deciseră să facă o scurtă pauză de masă, astfel încât să poată continua nestingheriți lucrul atât timp cât ar

fi fost nevoie, până la finalul zilei. Numai că, după aproape alte trei ore, nu mai reușiră să obțină nimic.

Dezamăgirea se citea pe fețele tuturor și nimeni nu avea curajul să scoată o vorbă. Undeva, ceva mergea prost și nici Big K, nici experții de la DARPA nu vedeau ieșirea din impas. Primul care rupse tăcerea, după ce încercară fără succes și ultima combinație, fu Ethan.

— Care era setul de parametri de dimineață, care a creat cel mai mare efect? Putem să-l reîncărcăm?

Fără să răspundă, Big K începu să introducă de la tastatură o serie de valori, lovi puternic cu degetul în tasta „Enter" și, cu un gest aproape teatral, îl invită pe Ethan să-i ia locul în fața calculatorului. Acesta avea însă altceva de gând - se echipase și înainte de a ieși le spuse să urmărească pe camera video apariția vreunei schimbări în curentii de aer, iar dacă era cazul, să îl anunțe prin stația radio, după care se îndreptă direct spre cele două dispozitive. Odată ajuns acolo, scoase ancorele de fixare în gheață ale unuia și începu să-1 miște puțin. Deși greu, aluneca pe suprafața lucioasă cu relativă ușurință, astfel că nu-i fu imposibil să-1 deplaseze. Cei trei pricepură imediat ce voia să facă, drept urmare Nathaniel își puse și el haina, cu o mișcare grăbită, și se duse să-1 ajute pe inginer. în doi era mult mai ușor să repoziționeze mașinăriile.

Neștiind exact care era combinația între frecvente și amplitudinea semnalelor, Ethan dorea ca prin de-

plasarea fizică a echipamentelor să obțină o superpoziție optimă, ceea ce ar fi permis reducerea drastică a intervalului de căutare a frecventei de rezonantă. Si ♦ 1 ꞌ
într-adevăr, câteva minute mai târziu, un turbion de dimensiuni respectabile se putu vedea formându-se în spatele lui Ethan, care încă mai ținea de margini una din cele două cutii metalice. Nathaniel ridică degetul mare al mâinii drepte, semnalându-i acest lucru, dar Ethan înțelese greșit mesajul.

— Mărește acum amplitudinea la maximum, comandă el în stafia radio.

Big K deplasă glisorul potențiometrului la 100%, convins că Ethan știe ce face. Turbionul se amplifică brusc, transformându-se într-o tornadă. Și înainte să înțeleagă ce se întâmplă, Ethan fu aspirat de vârtej și dispăru în spărtura creată în continuumul spațio-temporal.

DOUĂZECI SI TREI

Lui Nathaniel i se tăie răsuflarea.

— Nat, ești acolo? Nat?! se auzi vocea lui Big K în walkie-talkie. Sunteti OK? Ethan e cu tine?

— Aici Nat. Ethan... La naiba, Ethan a fost aspirat de turbion!

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Nu-1 vezi pe nicăieri?

— Nu, nu este, mormăi sec Nathaniel, pe un ton sumbru.

Tăcură amândoi, conștienți că era posibil ca Ethan să fi fost azvârlit cine știe unde în spațiul cosmic, unde murise imediat. Big K deveni livid la față. O senzație de amețeală îl cuprinse brusc și se prăbuși din picioare. Aflat alături, colegul lui Nathaniel se repezi și-l prinse, amortizându-i căderea. îl așeză pe sol și-i con- trolă semnele vitale - avea puls, deși slab, și respira superficial. Tocmai îl pălmuia ușor, încercând să-1 trezească în simțiri, când Nathaniel intră val-vârtej în sală.

— Ce s-a întâmplat?

— Ajută-mă să-l ducem la infirmerie.

Big K deschise ochii, dar era clar că nu știa pe ce lume se află. îl ridicară cu grijă, trecându-și fiecare câte un braț pe după gât și se aventurară în frigul de afară.

în depărtare, turbionul continua să se manifeste, dar semnificativ mai mic decât tornada produsă în urmă cu mai bine de un an, în circumstanțe similare.

Primul lucru pe care-1 conștientiză Ethan fu o presiune enormă în piept. Vedea, dar nu putea înțelege ce vede. Deși culorile îi erau familiare, lumea era distorsionată, iar Nathaniel părea încremenit și cumva deformat, ca într-o reflexie într-o oglindă convexă. întoarse capul și văzu un alt Nathaniel, tot deformat, dar dintr-un alt unghi. Privi în sus și-l văzu pe Nathaniel din nou. Oriîncotro își îndrepta privirea, era aceeași imagine statică cu Nathaniel, iar celelalte imagini dispăreau.

își aminti cum, cu mulți ani în urmă, participase la un eveniment expozițional în Las Vegas, iar una din companiile participante avea la stand o construcție cubică cu latura de 2 metri, în care tavanul, podeaua și trei pereți erau formate din oglinzi enorme. Spectatorul vedea infinitul în orice direcție, dar cel mai interesant lucru fusese pentru el senzația abisului de sub picioarele lui. Atunci aproape că îl luase amețeala. Acum, senzația aceea revenise, ca o percepție a unei

căderi continue în gol. Imaginea cu Nathaniel se estompă și dispăru în cele din urmă.

Aceasta să fie oare senzația mortii? Acesta să fie ,
>
oare sfârșitul? Un sentiment adânc de regret îl cuprinse când în minte îi apăru Meagan, zâmbindu-i și atingându-i buzele cu degetul. „Ș-ș-ș-ș. Nu spune nimic. Doar sărută-mă."

O furnicătură pe obraz îl readuse în simțiri. Era întins pe jos și îi era cald, foarte cald chiar. Se afla într-un spațiu pe care nu-1 recunoștea, dar care sigur nu era paradisul. Asta doar dacă paradisul nu arăta ca o bobină uriașă de cupru. Se ridică pentru a explora locul unde se afla. Un bec arunca o lumină verzuie, slabă, iar în stânga lui era o ușă deasupra căreia scria „Ieșire" si ceva în arabă. Arabă?! Ce naiba... nu văzuse nimic *
scris în arabă, nicăieri în stafia de la Polul Sud.

Sala în care se afla nu era foarte mare. Pereții erau alcătuiți din panouri metalice de mari dimensiuni, iar în mijloc se afla un colac enorm de cupru, în centrul căruia stătea acum el. Ridică privirea și fix deaspra lui văzu suspendată o bobină similară. De undeva se auzea un zumzet continuu. Căutând sursa, Ethan se apropie de perete și studie panourile metalice care-1 alcătuiau. In colțul din dreapta-jos al fiecărui panou văzu sigla AltEnerg, un fulger în formă de spirală, iar sub siglă o plăcuță cu caracteristici tehnice. Nu vedea foarte bine din cauza luminii insuficiente, dar ceea ce putu discerne fu de ajuns să înțeleagă că fiecare panou

era, de fapt, o baterie gigantică. „Toto, cred că nu mai suntem în Kansas..."

Sunetul distinct al unei rafale de mitralieră îl readuse complet la realitate. își scoase mănușile și haina groasă, rămânând doar în pulover. Auzi voci strigând ceva, dar nu putu înțelege ce ziceau. Se apropie de ușă, ascultând. O a doua rafală de mitralieră, foarte aproape de el, îl făcu să se retragă, dar reveni după câteva secunde. întredeschise ușa, cu foarte multă grijă, doar câțiva centimetri, cât să vadă ce se întâmplă dincolo.

Un bărbat îmbrăcat în haine de mujahedin și înarmat cu un pistol se afla în spatele unei mese răsturnate. Lângă el, un alt mujahedin era nemișcat și plin de sânge. Ethan nu putu vedea, din poziția în care se afla, cine se găsea de partea cealaltă. Ce-i drept, nici el nu putea fi văzut și, în mod evident, nimeni nu știa de prezența lui acolo, ceea ce-i conferea un oarecare avantaj.

Mujahedinul se ridică pe jumătate, trăgând două focuri în direcția inamicului invizibil, după care se ghemui la loc în spatele mesei. Răspunsul veni sub forma unei alte rafale de mitralieră.

O idee îi încolți în minte. Evaluă rapid situația din punct de vedere tactic, după care se retrase, lăsând ușa abia crăpată. Deșurubă becul verde, cufundând complet camera în întuneric.

Așa cum se aștepta, după încă o rafală de mitralieră în direcția lui, mujahedinul trase încă două focuri

din alergare și, sub acoperirea acestora, se năpusti în camera unde se afla Ethan, intrând cu spatele înainte și blocând ușa pe dinăuntru. Era singura opțiune de retragere pentru insurgent. Un pumn năpraznic îl lovi la baza cefei, paralizându-1 pentru moment, iar brațul puternic al lui Ethan i se încolăci în jurul gâtului.

— La naiba, zise mujahedinul în engleză, înainte să-și piardă cunoștința.

Deși usa masivă, metalică, făcea deocamdată fată asaltului din partea cealaltă, propteaua improvizată nu putea rezista la nesfârșit. In mod evident, sistemul de închidere nu fusese conceput să baricadeze pe cineva înăuntru. Altceva îl preocupa, însă, pe Ethan acum. Găsi becul pe bâjbâite și-1 înfiletă la loc, după care trase corpul inert al insurgentului în lumina chioară, ca să-1 vadă mai bine. Era Nick Hudson.

ir ir ir

— Arghh..., gemu Nick, începând să-și revină în simțiri.

— Nick! Nick! Trezeste-te! Nick! *

Ethan îi dădu câteva palme ușoare, zgâlțâindu-1.

— Cine... Unde... Ethan? Ethan, ești chiar tu? Cum naiba...?! Mă bucur foarte mult să te revăd, să știi.

— E complicat și nici eu nu știu exact cum am ajuns aici. Acum cinci minute eram la Polul Sud, refăceam

cu Big K experimentul de anul trecut. Unde naiba suntem?

— Undeva în Africa de Vest. In Sahara Occidentală, mai precis. E un complex care aparține AltEnerg. M-am infiltrat împreună cu un agent CIA, să adunăm mai multe date, dar ne-au descoperit. Tipul e mort acum.

Bubuiturile din ușă se reluară, cu o lovitură extrem de puternică, ce semnală schimbarea de calibru a ber- becelui folosit. Zăvorul se îndoi vizibil.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție!

— Și nici prea multe cartușe. Ascultă, n-am putea să ne cărăm de-aici pe unde ai intrat tu?

O liniște stranie se lăsă preț de câteva secunde, timp în care Ethan percepu din nou zumzetul acela din fundal, foarte aproape de unde se afla. Sunetul venea de la un panou de control aflat între două baterii.

— Treci în centrul bobinei, Nick.

îndreptă mâna spre comutatorul din mijlocul panoului, dar nu mai apucă să facă nimic. O explozie de grenadă bubui dincolo de ușă, scoțând-o din balamale. Pe jumătate amețit, cu urechile țiuindu-i, reuși totuși să activeze comutatorul și se prăbuși lângă colacul de cupru. Se cățără cu greu peste marginea bobinei și simți un curent puternic de aer venind de sus, ca un vârtej. Mai văzu cum ușa cedează, împinsă de hoarda de dincolo și pe Nick, care țintea cu pistolul becul verde.

Intrarea în încăpere era acum liberă, iar în prag se desluşeau siluetele câtorva mujahedini înarmaţi cu mitraliere. Imaginea era deformată, ca într-o oglindă convexă. Simţea o presiune puternică în capul pieptului şi avea o senzaţie neplăcută de cădere în gol.

Mujahedinii se estompară, iar în jur totul se făcu negru.

Nişte siluete se profilau ca prin ceaţă. Un dispozitiv aflat undeva deasupra lui bipăia ritmic.

— S-a trezit! strigă o voce de femeie. Ethan? Ethan?

Ceaţa de pe ochi i se disipă într-un târziu şi primul lucru pe care Ethan îl văzu fu tavanul suspendat din sala unde se afla. Recunoscu imediat infirmeria de la Polul Sud. Pe uşă năvăli Big K, iar pe faţa lui putu citi o bucurie de nedescris.

— Ethan, te simţi bine? Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat! Dar nu acum, când te vei simţi în stare.

— Nick? Unde e Nick?

— Stai liniştit. E si el aici. E bine, si-a revenit si acum stă de vorbă cu Nathaniel. Am avut mari emoţii când te-am pierdut în tornada aceea. Oh, mă simt atât de uşurat să te văd înapoi, nici nu-ţi poţi imagina!

Ethan vru să se dea jos din pat, ţinându-se de margine. Un văl negru îi acoperi însă ochii şi se prăbuşi pe podea.

A A A

O săptămână mai târziu, Ethan pășea în biroul lui Big K de la Observatorul Belina Peak. Șeful lui asculta o piesă de muzică clasică, *Bolero* de Ravel.

— Salut, boss. Voiai să mă vezi?

— Mă duc la Meehan's să iau prânzul. Vii și tu?

— E abia 11:00..., ripostă moale Ethan. Am destul de mult de lucru.

— Cred că Nick o să fie dezamăgit, dar o să-i spun că ai avut de învârtit niște hârtii.

Se ridică de pe scaun, își luă haina din cuier și se îndreptă spre ușă.

Ethan îl ajunse din urmă în parcare.

— Conduc eu.

Scoase cheia și descuie Mustang-ul albastru, așezându-se la volan, în timp ce Big K începuse deja să-i țină o prelegere despre șofatul defensiv și să-i reamintească semnificația indicatoarelor limitatoare de viteză.

Nick îi aștepta deja, așezat împreună cu Nathaniel într-un separeu al localului cu aspect rustic. Se salutară afectuos și comandară cu toții bere și friptură de vită cu cartofi prăjiți.

— Nathaniel a aranjat întâlnirea de azi, pentru că i s-a părut corect să fii și tu pus la curent, zise Big K sorbind din halbă. Așa că o să-1 las pe el să-ți dea mai multe detalii.

— Informațiile de la Nick au fost neprețuite pentru a putea pune cap la cap ce s-a întâmplat la Polul Sud, începu expertul DARPA. AltEnerg încearcă să pună la punct o tehnologie de transfer la mare distanță a energiei. Implicațiile sunt uriașe, pentru că teoretic s-ar putea utiliza căldura din Sahara, asta așa, ca exemplu complet aleatoriu, pentru a încălzi niște locuințe din Canada. Echipamentele pe care le-au conceput sunt absolut geniale, jos pălăria. Marele merit al lui Big K, aici de față, e că nu doar că a reușit să înțeleagă cum funcționează și să le facă să meargă, dar după recuperarea ta și a lui Nick din complexul AltEnerg din Africa, ne-am dat seama de potențialul uriaș acestei tehnologii - se poate transporta la distanță nu doar energie sub formă de căldură, ci si materie vie.

— Teleportare. Ca în StarTrek.

— Nu. Mai curând o gaură de vierme, ca în Stargate. Nu uita că în Africa exista un soi de terminal, sau portal, cum vrei să-i zici, unde ai ajuns și de unde v-ați întors.

— Dar cum e posibil? Care e știința din spatele tehnologiei?

— Aici vreau eu să intervin, dacă-mi permiți, făcu Big K.

Ethan se aplecă ușor înainte, dorind să fie sigur că nu pierde nici măcar un cuvințel. Nick adoptă o poziție similară, dar numai după ce luă o gură zdravănă de bere.

— Teoria la care a lucrat Amelia, și pentru care eu am creat componenta aplicativă, arată că este posibilă generarea unei discontinuități, a unei rupturi, dacă vrei să-i zici așa, în textura spațiu-timp, folosind o combinație de frecvențe și amplitudini de unde electromagnetice polarizate circular. In punctul de superpo- ziție, rezonanța va rupe acest continuum. Prin crearea unei unități similare la distanță, între cele două puncte se creează o minigaură de vierme.

— Fascinant, zise Nick. Dar nu la fel de fascinant precum maxifriptura care tocmai sosește!

în timp ce mâncau cu poftă, Nick îl întrebă pe Nathaniel:

— Cu mujahedinul congelat ce-ați făcut?

— Ei, am... musamalizat situația.

— Ce anume?! Stai, că nu pricep.

Ethan era singurul pe dinafară. Big K izbucni în râs, privind fața nedumerită a colegului său.

— Când ne-am dus să dezafectăm echipamentele, câteva zile mai târziu, la vreo două-trei sute de metri depărtare am găsit un cetățean cu turban și Kalașnikov, înghețat bocnă. îmbrăcămintea de deșert nu-i chiar cea mai adecvată pentru Polul Sud...

Nick râse zgomotos și mai luă o îmbucătură zdravănă de carne bine friptă.

EPILOG

Cufundat în confortul moale al fotoliului său, Big K privea formula complexă a unei ecuații pe ecranul computerului. Avea un sentiment nedefinit despre ea, dar nu putea merge mai departe. I se părea că e foarte aproape de o descoperire importantă, dar avea senzația ciudată că simbolurile de pe ecran voiau, de fapt, doar să-l tachineze. Luă o gură de cafea și se uită la grămada de documente de pe birou. Ura toate sarcinile administrative care-i luau prea mult din timpul pe care îl putea folosi pentru eforturile sale științifice.

O bătaie în ușă îl aduse la realitate.

— Intră, spuse.

Era Ethan, care băgă încet capul prin ușa întredeschisă.

— Șefu', mi-ai spus că voiai să știi când sunt gata pregătirile pentru noua implementare de software. Ei bine, sunt gata.

— Perfect. Mulțumesc. »

Ethan închise usa în urma lui, numai ca să bată si să o deschidă din nou.

— Ethan, nu-mi spune că pregătirile pentru noua implementare de software sunt gata!

Deși avea un ton serios, Big K zâmbi în sinea sa la gluma pe care tocmai o făcuse.

Nefiind sigur care era intenția șefului său, Ethan ezită.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Oh, nimic. Doar o glumă a unui om bătrân. Ca un deja-vu. Ce mai e?

— Deoarece am terminat-o cu două zile înainte de termen, aș dori să-mi iau liber restul săptămânii. Deocamdată nu mai sunt multe de făcut.

— Da, sigur.

— Uhhh ... chestia cu deja-vu... Știi, eu chiar am avut-o când eram la Polul Sud. Niciodată n-am spus cuiva, până acum, dar cuvintele tale mi-au amintit de asta.

Ethan intră de-a binelea în biroul lui Big K și se ba- lansă nesigur, de pe un picior pe altul.

— Cum adică? La ce te referi? ceru Big K detalii.

— Mă aflam în clădirea telescopului și l-am văzut pe Hans, unul dintre oamenii care lucrau acolo, intrând în sală... și apoi l-am văzut intrând din nou, două secunde mai târziu. A fost foarte straniu.

— Pur întâmplător, chestia asta era legată de experimentele pe care acei indivizi le făceau acolo?

— Da, a fost imediat după ce au făcut unul dintre teste, dacă îmi amintesc bine.

— Interesant. Foarte interesant..., rosti Leopold cu un ton preocupat. Trimite-mi pe e-mail cererea pentru cele două zile libere, înainte să pleci astăzi.

Se întoarse la calculator, deschise o nouă aplicație și începu să țăcăne rapid la tastatură. Ethan înțelese că întâlnirea se terminase și plecă, închizând cu grijă ușa în urma lui.

☆ ☆ •fr

în drum spre casă, un gând nu-i dădea pace lui Leopold. Era ca o Fata Morgana care plutea în mintea lui, fără să-l poată prinde. Parcă mașina pe alee și se îndreptă spre intrare, când observă o cutie mare pe verandă. Fusese, cel mai probabil, livrată de un curier, în timpul zilei. Descuie ușa și trase cutia în casă. Se duse până la bucătărie, de unde reveni cu un cuțitaș și tăie cu grijă banda adezivă. înăuntru se afla o altă cutie și un plic. Era o felicitare de la fiul său, care-i trimitea un cadou de ziua lui - un sistem audio surround 5.2 cu Bluetooth. „Două subwoofere pentru un sunet spațial complex", citi el pe cutie. Melomanul din el avu un fior de extaz, dar omul de știință avu deodată o revelație. Aproape că alergă pe scări până la biroul său, amenajat la etaj, și porni calculatorul. începu să lucreze febril, cuprins de inspirație, la o a treia soluție a ecuațiilor Wang-Karjinski, care implica timpul bidimensional.

ic ic ic

Seara, ajuns acasă, la rândul său, Ethan luă din frigider o sticlă de bere, se prăbuși pe canapea și porni televizorul. In studio se aflau doi prezentatori, un bărbat și o femeie, care discutau aprins evenimentul cel mai important al zilei.

— După o urmărire spectaculoasă pe autostrada 1-5, ofițerii însărcinați cu aplicarea legii au reușit în cele din urmă să-l captureze pe mogulul energiei, Thomas Green, împotriva căruia FBI a formulat nu mai puțin de optsprezece capete de acuzare. încă opt persoane sunt reținute în acest mega-dosar de fraudă. Vom reveni cu mai multe informatii. •

Imaginea video arăta un colaj cu o filmare din elicopter a unui SUV negru urmărit de mai multe mașini de poliție, apoi pe Thomas Green încătușat și pe ale cărui buze se putea citi „Nu comentez!". Reduse volumul când Meagan se așeză lângă el și-1 întrebă cum îi fusese ziua.

— Hm. Am luat prânzul cu Big K, Nick Hudson și un manager de la DARPA.

— DARPA? Si ce voia omul ăla?

— Să lucrez la ei.

Tăcu, lăsând informația să se decanteze în mintea femeii.

— Și? Ce i-ai răspuns?

— Că mă mai gândesc.

— Dar tu vrei?

— Mi-ar plăcea, da. Ar fi mult mai interesant decât ceea ce fac acum. Dar depinde.

— Depinde de ce?

— Jobul e în Utah, iar tu ești legată de Arizona. Așa că... depinde de ceea ce-mi răspunzi tu.

— Mă întrebi pe mine dacă să te transferi la DARPA sau nu?

— Nu. Te întreb dacă vrei să fii soția mea!

SFÂRSIT

9

Nota autorului

Pregătirea mea profesională este în domeniul medicinei, nicidecum în al astronomiei. Mă fascinează, însă, tehnologia de vârf și explorarea spațiului. Probabil că dacă m-as fi născut cu vreo sută de ani mai târziu, as fi fost astronaut. Asa, a trebuit să mă multumese cu literatura si filmele SF, care mi-au influențat adolescenta si tinerețea. > » »

Ideea acestui roman a venit după ce am publicat povestirea *Noopali* în revista CSF - Colecția Science-Fiction și mulți dintre cei care au citit-o mi-au spus că și-ar dori să se reîntâlnească cu personajele de acolo.

Discontinuum este primul meu roman și scrierea lui a fost, pentru mine, o piatră de încercare. în această carte, totul este ficțiune pură. Nu știu prea multe lucruri despre multiversuri și cu atât mai puțin despre ecuații complexe care să le descrie. Dacă există ceva întrucâtva asemănător cu realitatea, cred că acest lucru se datorează crâmpeielor de informații pe care le-am pus cap la cap atunci când m-am documentat pe această temă.

Stația de la Polul Sud este, însă, cât se poate de reală. Puteam alege orice loc de pe Pământ drept loc al acțiunii, dar am pus degetul pe Antarctica tocmai datorită faptului că, practic, nimeni nu are amintiri din vacanță de acolo. Și, probabil, nici din Sahara Occidentală.

In încheiere, există câțiva prieteni cărora aș dori să le mulțumesc în mod special:

Constantin Pavel, editorul meu, care m-a încurajat și m-a ghidat încă de la bun început în încercările mele literare. Ca să fiu sincer, este „vina" lui că m-am apucat de scris, în primul rând.

Aurel Cărășel, pentru toate sugestiile și recomandările făcute de-a lungul timpului. După discuțiile cu el, a trebuit să rescriu paragrafe întregi din această carte, iar rezultatul a fost nu doar o simplă îmbunătățire a textului, ci o transformare de substanță.

Alex Rotaru, pentru sprijinul dat pe partea științifică din spatele acestui roman. Pentru mine, discuțiile cu el au fost întotdeauna fascinante, iar expertiza lui este neprețuită.